

DAISY THOMSON

Đừng nghi ngờ
tình yêu
của anh

NEVER DOUBT MY LOVE

Đừng Nghi Ngờ Tình Yêu Của Anh

Daisy Thomson

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

Chương 1

Tôi thích thú quan sát thằng bé lắp cánh buồm lên chiếc thuyền to gần bằng người nó. Trong lúc kiên nhẫn con gọi đến giúp, bố thằng bé cũng đang ngắm nó với vẻ trù mến hiện rõ trên khuôn mặt.

Thằng bé tập trung vào việc của mình, còn người bố tập trung vào nó. Họ tạo ra một cảnh rất thú vị. Tôi lấy máy ảnh ra khỏi bao đựng và hướng máy vào họ.

Tôi thích chụp cảnh đó. Rất tự nhiên, cảnh đó sẽ thật tuyệt cho cuốn album gia đình. Tuy vậy, nó cũng chẳng thể nổi bật trong một cuốn album được, bởi vì tôi không thể tiến đến trước mặt một người lạ mà nói rằng:” Xin lỗi, tôi vừa chụp ảnh anh và con trai anh. Nếu anh cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gửi ảnh đến” . Tôi mà làm vậy thì người đàn ông đó sẽ nghĩ tôi đang hoặc đang rình mò làm ăn giống như các thợ ảnh quanh công viên, hoặc là đang cố làm quen với anh ta một cách lộ liễu.

Tôi tiếp tục ngắm hai bố con người đàn ông đó trong lúc họ lắp cánh buồm vào thuyền theo ý của thằng bé. Lắp xong, người bố đứng ngoắc ngón tay vào dây lưng quần, còn thằng bé thì cúi xuống bờ hồ đẩy chiếc thuyền nó vừa thả về phía một chiếc thuyền nhỏ khác lúc ấy đang bị một cơn gió thu chao đảo trên mặt hồ gợn sóng.

– Luke, thuyền trôi rồi, phải đưa nó vào thôi.

Gió làm vọng tới tai tôi tiếng reo phấn khích của thằng bé và thật bất ngờ đối với tôi khi nhận ra thằng bé nói tiếng Anh.

Ơn Chúa! Tôi tự khen mình đã không hỏi địa chỉ của người đàn ông ấy, bởi ở Paris nếu đường đột đến trước mặt một người Anh hỏi địa chỉ của người ta thì thế nào cũng bị cho là có ý không tốt Theo lời khuyên của bác sĩ, tôi đã đi nghỉ. Sau một trận cảm cúm, tôi bị suy nhược, bồn chồn và thiếu tự tin. Bố tôi, đồng thời cũng là ông chủ của tôi cho rằng tình trạng bồn chồn của tôi không phải do hậu quả của cơn cảm cúm mà là (như theo ông gọi) do một cơn sốt cuối xuân, song ông cũng ủng hộ nhiệt tình lời khuyên của bác sĩ. Ông bảo:

“Lisa ạ, bố đã để ý và nhận thấy con bị bồn chồn từ mấy tháng nay rồi. Đã đến lúc con phải nghỉ ngơi thôi, tháng này phòng chụp không bận lắm. Bây giờ không phải là thời điểm học sinh chụp ảnh cho lễ tốt nghiệp cũng không phải là mùa cưới. Bố sẽ xoay sở được công việc ở phòng ảnh. Gần đây con đã có chút thành công với các tạp chí du lịch, sao con không đi Pháp hay đi Ý và chụp những bức ảnh về những nơi con tới. Như vậy, kì nghỉ của con sẽ thú vị đấy” .

Ý tưởng ấy nghe khá hấp dẫn. Mặc dù trước đó tôi cũng đã tính sẽ làm gì đó để thay đổi, nhưng tôi không muốn bỏ bố tôi một mình ở phòng chụp. Tôi cũng đã biết nơi tôi muốn đến thăm và

chụp ảnh là Paris, thành phố mà hồi học ở trường Sorbonne tôi đã từng biết ít nhiều.

Một cơn gió thu nữa ào tới bứt thêm những chiếc lá từ trên cây. Một chiếc lá to màu vàng thẫm nhảy nhót trước mặt tôi. Tôi nắm chiếc lá bay lòng bồi hồi nhớ lại tuổi thơ của mình. Tôi đưa tay chụp chiếc lá. Tôi để trượt nó rồi cố chụp lại lần nữa. Tôi reo lên hoan hỷ khi bắt được chiếc lá. Tôi mở túi khoá và cẩn thận đặt chiếc lá vào đó. Tôi biết tôi làm thế xem ra có vẻ ngớ ngẩn, nhưng hồi còn bé có người bảo tôi rằng bắt được một chiếc lá rơi là một điều may mắn và tôi nghĩ biết đâu tôi chả gặp may, thoát ra tâm trạng bồn chồn và vui vẻ hơn.

Kéo túi khoá xong, tôi nhìn ra hồ và chợt nhận thấy người đàn ông lúc trước đứng cùng thằng bé đang nhìn thẳng vào tôi. Tôi thấy rõ vẻ thích thú trên khuôn mặt anh ta. Anh ta không cố tình tránh cái nhìn của tôi, mà cứ tiếp tục nhìn tôi khiến tôi mắc cỡ. Trước mặt anh ta tôi mới ngớ ngẩn làm sao khi nhảy cuống cuồng như một đứa trẻ lên sáu để chụp một chiếc lá. Tuy nhiên tôi nhận ra rằng nụ cười trên khuôn mặt người đàn ông ấy không phải là nụ cười chế nhạo. Đó là nụ cười thể hiện rằng anh ta biết mục đích mang tính mê tín của tôi khi bắt chiếc lá. Và còn hơn thế. Đó là nụ cười mà sau những giây phút bối rối tôi đã phải mỉm cười đáp lại, cứ như thể người đàn ông đó là một người tôi đã quen biết.

Đó là một nụ cười, mà tôi chắc sẽ khuyến khích sự đáp lại của bất cứ người phụ nữ nào, thậm chí cả người phụ nữ nghiêm nghị nhất. Tôi muốn tiếp tục cười với anh ta. Tôi đã vượt qua được cảm giác xa lạ, dường như tôi cứ bị hút vào người đàn ông ấy và cảm giác ấy mạnh mẽ đến nỗi khiến tôi bước lên một bước về phía anh ta trước khi tôi kịp trấn tĩnh. Quay nhìn sang hướng khác, tôi đặt quai túi lên vai và bước ra lối ra cổng công viên nơi có đại lộ Saint Michel. Tôi vừa đi được vài bước thì chợt nghe thấy tiếng thét của một đứa trẻ. Tôi quay lại, vừa kịp nhìn thấy một đám choai choai đang giật chiếc thuyền của thằng bé ban nãy tôi chụp ảnh. Đám choai choai ấy đẩy thuyền bé ngã xuống đất rồi vừa tháo chạy về phía tôi, vừa chạy chúng vừa hét inh ỏi. Trên đường chạy, chúng xô ngã những đứa trẻ khác đang chơi trong công viên.

Tôi bực đến độ đã hành động ngay không nghĩ ngợi. Đợi cho bọn chúng chạy đến gần chuẩn bị đẩy tôi để dành đường, tôi liền né sang một bên và đưa chân ra ngáng khiến đứa gần tôi nhất ngã khụy gối. Sau đó tôi lấy bao đựng máy ảnh liệng vào mặt đứa cầm chiếc thuyền.

Cú nện bất ngờ khiến đứa cầm chiếc thuyền kêu lên đau đớn và buông rơi chiếc thuyền xuống đất. Lúc đó đã có thêm vài người nữa tới tham gia truy đuổi bọn trẻ hư đốn. Để cho họ xử lý chúng, tôi cúi xuống nhặt chiếc thuyền lên. Tôi quay lại chỗ thằng bé đang khóc thảm thiết đòi mẹ, trong khi người đàn ông đang cố vừa dỗ dành nó, vừa rịt vết thương đang rỉ máu trên đầu gối nó..” Hu hu ... mẹ ơi, mẹ ơi” . Thằng bé tiếp tục kêu khóc một lúc một dữ dội, nghe thật là thương tâm. Mọi người kéo đến nhìn chăm chăm vào người đàn ông và đứa bé.

Họ xì xào khiến người đàn ông bối rối. Đúng lúc tôi đi tới, tôi vui vẻ nói với thằng bé.

– Ổn rồi, chàng trai. Cô đã lấy lại chiếc thuyền cho cháu này. Thằng bé chẳng để ý đến lời tôi nói, cứ tiếp tục kêu khóc với bố. Thay vì nhìn chiếc thuyền tôi vừa mang tới, nó càng túm chặt cổ áo đất tiền của bố nó.

– Đó, đó Jami! Người đàn ông nhẹ nhàng bảo thằng bé.

– Ổn rồi, ổn rồi, vết thương chả sâu mấy đâu nhưng vì máu chảy ra làm Jami hoảng đấy thôi. Anh ta xoa đầu thằng bé và nhìn tôi bằng cái nhìn van lơn như thể muốn tôi cho biết làm cách nào để dỗ một đứa trẻ đang khóc lóc như thế, rồi anh ta nói với thằng bé những lời đầy hy vọng. Anh ta bảo:

– Cô đây đã mang chiếc thuyền về cho Jami rồi đấy thôi. Nó chẳng bị hư hại gì cả, mọi chuyện lại ổn rồi mà.

– Đúng đấy Jami ạ, mọi chuyện ổn rồi. Tôi nhẹ nhàng nói rồi quỳ xuống thằng bé. Tôi khẽ đặt tay lên vai nó và bảo:

– Cháu biết đấy, cháu đã lớn thế này và không nên khóc nhè như vậy. Một chàng trai dũng cảm không kêu than ầm ĩ chỉ vì một vết xước tí tẹo như vết xước ở đầu gối cháu đây.

Lần này thì tôi thuyết phục được thằng bé. Có lẽ chính giọng phụ nữ của tôi đã an ủi nó. Có lẽ nó nghĩ là mẹ nó đã tới. Nó thôi khóc và buông người đàn ông ra nhìn tôi. Tôi giang tay cho nó một vòng tay âu yếm - Của cháu đây! Tôi vội vàng đưa chiếc thuyền cho thằng bé trước khi nước mắt trong khoé mắt ngăn nước của nó kịp trào ra – Cô lấy lại chiếc thuyền cho cháu rồi, cháu còn muốn gì nữa nào? Tôi cười cố dỗ dành nó – Cháu biết không? Cô đã cho những “con bò” dám cướp thuyền của cháu những cái phát vào mông đấy.

Lời nói khiến thằng bé chú ý. Nó nhìn tôi trong khi mắt vẫn rần rần lệ và môi thì vẫn run bần bật. Nhân đấy tôi tiếp tục:

– Chúng không muốn bị đánh nên chạy mất tăm rồi, bây giờ để cho cô chữa vết xước này cho cháu nhé! Cháu đưa thuyền để bố cầm cho và giúp cô mở cái túi của cô ra để tìm hộp băng dán được không? Tôi kéo chiếc túi khỏi vai và đưa cho thằng bé.

Tôi đã làm thằng bé chú ý như mong muốn. Những đứa trẻ hình như rất thích những túi khoác thì phải và Jami không phải là một ngoại lệ. Nó cầm chiếc túi và kéo khoá hăng hái đến nỗi mấy thứ tôi để trong túi bật tung ra và rơi xuống đất. Quả tao tôi mua để ăn trưa lao qua chân tôi. Chiếc túi giấy đựng cặp bánh cuộn dòn bị rách rơi xuống đất, khiến cho bánh văng ra trên cát.

Hoảng quá, thằng bé đánh rơi luôn chiếc túi, trong đó có “chiếc lá may mắn”.

– Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi - Một lần nữa thằng bé lại chực khóc – Cháu không định làm thế. Tôi vội ôm lấy nó và bảo:

– Tất nhiên, chỉ là do không may thôi cháu à! Nào, chúng ta hãy cùng nhặt mọi thứ vào túi nhé,

kéo gió lại thổi bay hết. À, dĩ nhiên là sẽ không bỏ hộp băng dán vào vì chúng ta sẽ dùng nó bây giờ. Nào, có lẽ bố cháu sẽ giúp chúng ta được đấy nhỉ? Tôi cố mỉm cười với người đàn ông và gọi ý.

Người đàn ông nhăn nhó lắc đầu. Đợi Jami đi xa vài bước nhặt quả táo rơi, anh ta nói khẽ:

– Tôi không phải là bố của Jami. Tôi là chú nó. Nét mặt nhăn nhó trên mặt người đàn ông bỗng chuyển thành nụ cười. Tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào vì đã giúp chúng tôi. Tôi không quen xoay sở trong những tình huống như thế này, mặc dầu tôi biết tôi sẽ phải quen dần.

Người đàn ông lắc đầu thở dài, sau đó anh ta nhìn đồng hồ và lại lắc đầu lần nữa - Nếu chị gái tôi đến đây đúng giờ thì tôi đã không phải đương đầu với chuyện này, nhưng thật tiếc bà chị Marguerite của tôi chẳng mấy khi đúng giờ cả.

Jami đã nhặt xong các thứ bị bỏ rơi vào túi của tôi rồi kéo khoá lại. Nó nói đầy hãnh diện:

– Cháu đã nhớ bỏ hộp băng dán ở bên ngoài rồi đấy.

– Nhưng cháu quên cất một thứ quan trọng đấy Jami ạ! Người đàn ông mỉm cười, cúi xuống nhặt chiếc lá vàng tôi đã cất vào túi khi nãy lên.

Anh ta mở túi và cẩn thận đặt chiếc lá vào trong rồi quay sang cười bằng cả ánh mắt và miệng:

– Vì tất cả chúng ta, tôi không thể để cô mất chiếc lá này được, đúng không nào?

Tôi đáp lại cái nhìn trìu mến của anh ta rồi khẽ nói:

– Thật đáng tiếc vì Jami không bắt được chiếc lá nào, nếu như thế thì có thể Jami sẽ không bị ngã. Đến đây nào – Tôi nói và nắm tay Jami – Chúng ta sẽ rửa vết thương của cháu ngay bây giờ. Cháu có thể chọn bất cứ miếng băng nào cháu muốn để băng vết thương. Đằng kia có một cái ghế, cháu ngồi xuống đó để cô giúp cháu nhé!

Jami nhìn tôi lo lắng hỏi:

– Sẽ không đau chứ cô?

– Tôi vờ như không nghe thấy câu hỏi của nó. Để đánh lạc hướng chú ý của thằng bé, tôi bảo:

– Jami biết không? Chúng ta đang đi trên một con đường nhỏ mà một nhà thơ có tên là Theophile Gautier đã từng dắt con tôm hùm của ông ấy đi dạo? Cháu có biết con tôm hùm không?

Tôi thủ thỉ với thằng bé, cố làm cho nó không nghĩ tới đầu gối của nó vì thằng bé đang đi cà nhắc, tôi cũng không nghĩ là vết thương rỉ máu lại làm cho nó bước đi cực nhọc như vậy. Có thể thằng bé giống những đứa trẻ khác cố làm ra vẻ đau đớn hơn để người lớn phải chú ý đến nó.

– Cháu biết con tôm hùm rồi! Thằng bé quả quyết với tôi - Thỉnh thoảng bữa tối nhà cháu có ăn tôm hùm. Cháu nghĩ mùi vị của chúng khiếp lắm, nhưng bà cháu lại thích chúng.

– Tôi chưa nghe câu chuyện nào về Gautier như thế cả. Chú thằng bé nhìn tôi với vẻ quan tâm rõ rệt - Liệu chuyện có thật hay không hay là cô bịa ra đấy?

Thật mà! Ít nhất chuyện đó cũng được ghi trên một số cuốn sách. Khi tôi còn học ở Sorbonne, một anh chàng nghiên cứu sinh đã cố thử xem liệu anh ta có thể đi dạo cùng một con tôm hùm trên lối này không. Việc đó khá gây ấn tượng.

Người đàn ông nhìn tôi ngờ vực rồi anh ta hỏi:

- Nếu cô đã từng học ở Sorbonne thì chắc cô phải nói tiếng Pháp khá giỏi?
- Tôi cho là vậy. Tôi khẽ nhún vai rồi nói – Đã có lúc tôi nghĩ đến việc dạy tiếng Pháp.
- Cháu cũng nói tiếng Pháp, chú Lulu cũng nói tiếng Pháp, Jami nói chen vào.
- Tôi cho là thằng bé đang khoác lác một chút và tôi cười, nhưng tôi cười không phải vì sự khoe khoang của thằng bé mà vì cái tên “Lulu” có vẻ không hợp với người đàn ông đẹp trai vạm vỡ đang đi cạnh tôi.

Chúng tôi bước đến cái ghế dài bên lối đi. Tôi bảo Jami ngồi xuống và mở cái hộp đựng băng dán, còn tôi thì mở túi lấy giấy ra lau quả táo.

Của cháu đây Jami. Tôi đưa quả táo thẳng cho thằng bé – Khi cô thấm giấy này trên đầu gối cháu, nó có thể làm cháu đau một chút, vậy cháu cứ cắn mạnh vào quả táo này trong khi cô làm nhé. Như vậy cháu sẽ không khóc đâu.

– Lần đầu tiên tôi nghe thấy rằng một quả táo lại được sử dụng như một liều thuốc gây tê đấy, chú thằng bé pha trò – Cháu sẽ kể với cô Marguerite về chuyện này nhé Jami, người đàn ông vỗ nhẹ vai thằng bé.

- Cháu sẽ kể cho cô ấy nghe cả chuyện con tôm hùm nữa, Jami cười khúc khích.
- Trước hết cháu hãy cắn một miếng táo nhé. Tôi bảo thằng bé và đợi cho đến khi nó cắn miếng táo “sột” một cái, tôi mới bắt đầu lau những hạt cát bám trên vết thương của nó. Tôi làm rất kiên quyết và mau lẹ. Trong lúc tôi làm, thằng bé có rùng mình nhưng miệng nó đã đầy táo rồi nên không thể kêu được.

Trước khi thằng bé nuốt một miếng táo thì miệng nó đã cắn một miếng táo rồi.

Vậy nên thời điểm rửa vết thương đau nhất cũng đi qua.

Thằng bé ngón ngoẻn nhai táo trong lúc tôi đặt miếng băng lên vết thương của nó. Khi tôi băng xong và lau sạch vết máu khô kéo dài đến tận cẳng chân thì nó đã ăn hết gần nửa trái táo. Tôi quay sang chú thằng bé, người này giờ chăm chú theo dõi những thao tác của tôi với con mắt đầy thán phục và bảo:

- Tôi hy vọng đã không làm bữa trưa của cậu bé mất ngon.
- Jami mới có một quả táo, làm sao chán được cơ chứ. Anh ta quả quyết rồi nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi:
- Cô còn táo không? Vấn đề không phải là bữa trưa của Jami ra sao mà là bữa trưa của cô kìa. Cô đang đi picnic đúng không? Cô đã mang theo táo này, bánh này và cả sôcôla nữa.

Tôi gật đầu.

– Ôi! Thế thì bây giờ cô không còn táo nữa rồi. Những cái bánh mà Jami làm rơi xuống đất cũng không ăn được nữa. còn. – Tôi vẫn còn sôcôla, tôi nhanh nhẩu - Đắng nào thì gió mạnh thế này mà chỉ ăn một bữa trưa toàn đồ nguội thì ... Một đĩa súp nóng sẽ hấp dẫn hơn. Tôi nói và nhặt gói băng bỏ vào túi.

Tôi nhìn sang Jami, thằng bé ngồi trên ghế, đang duỗi chân ra để xem miếng băng tôi băng lên đầu gối của nó to đến ngần nào. Tôi bảo thằng bé:

– Cháu là một bệnh nhân dũng cảm đấy, Jami ạ. Nhưng sau này cháu nhớ đừng có để trượt chân nữa nhé. Còn đây, tôi đưa tay vào túi lấy những cái bánh cuộn dính sạn, cháu cầm lấy mang cho những con chim sẽ ở đằng kia ăn. Việc đó sẽ làm cháu vui trong lúc đợi chờ cô cháu đến.

Tôi nhìn Jami rồi nhìn chú nó:

– Tôi hy vọng chị gái anh đến trước khi những đám mây kia dội mưa xuống công viên. Tôi cũng hy vọng là ngày hôm nay anh sẽ không gặp thêm xui xẻo nào nữa. Tôi cười và xốc quai túi lên vai cùng với bao đựng máy ảnh. - Tạm biệt nhé, chúc một kì nghỉ vui vẻ ở Paris. Tôi nói và đứng dậy. Tôi chuẩn bị bước đi thì người đàn ông đó chợt đưa tay ra nắm lấy tay tôi.

– Cô gái thân mến! Cô không thể ra đi như thế sau những gì cô làm cho chúng tôi. Jami, chú nói có đúng không? - Anh ta nhìn sang thằng bé cầu cứu - Điều tối thiểu mà chúng tôi có thể làm là mời cô dùng bữa trưa với chúng tôi, đặc biệt là khi chúng tôi đã làm hỏng bữa trưa của cô. Anh ta mỉm cười với tôi, nụ cười thật hấp dẫn, hệt như nụ cười đầu tiên mà anh đã dành cho tôi khi thấy tôi bắt chiếc lá.

– Cô sẽ ăn cùng chúng tôi nhé! Anh ta dễ dàng. Đó sẽ là cách chúng tôi cảm ơn cô vì cô đã giúp đỡ chúng tôi.

– Ồ! Đó chỉ là vì tôi muốn giúp đỡ anh thôi mà!

– Vâng, và hơn cả sự sẵn lòng của cô, xin cô cho phép tôi thể hiện sự cảm kích đối với những gì cô đã làm cho chúng tôi bằng một bữa trưa.

Tôi do dự. Tôi đã ở Paris gần một tuần rồi. Những người bạn ở thành phố này mà tôi định viếng thăm đều đi vắng cả, tôi đang mệt mỏi vì phải ở Paris một mình. Đi ăn và chuyện trò với ai đó có lẽ sẽ là một sự thay đổi thú vị, nhưng suy cho cùng thì người đàn ông này cũng chỉ là một người đàn ông xa lạ, tôi chỉ có thể đi cùng anh ta trong một hai giờ. Dẫu sao tôi vẫn cứ nghi ngờ, không biết anh ta có thật sự muốn tôi nhận lời mời của anh ta hay không? Hay anh ta chỉ mời lấy lệ mà thôi và biết đâu anh ta bây giờ lại chẳng hối tiếc vì đã trót nói ra lời mời ấy thì sao.

Người đàn ông cảm nhận được sự do dự của tôi, anh nói nhanh:

– Jami sẽ không quấy rầy chúng ta, nếu đó là điều cô lo lắng. Còn chị tôi sẽ đến ngay thôi. Chị

tôi không đến nỗi phải bắt tôi đợi quá mười lăm phút đâu. – Anh ta nhìn đồng hồ.

Anh ta chờ đợi câu trả lời của tôi, song tôi chưa quyết định. Sẽ là hợp lý nếu tôi lắc đầu nói một cách lịch sự và kiên quyết rằng tôi không thể chấp nhận lời đề nghị của anh ta. Và rằng anh ta chẳng nợ gì tôi cả. Như thế rồi chào và bước đi. Nhưng thực tâm tôi lại không muốn làm điều đó. Tôi muốn ở lại thêm một lát với người đàn ông đó, người mà đối với tôi thật hấp dẫn. Rồi tôi lại tự mắng mình rằng như thế là ngốc nghếch, rằng tôi không thể để cảm tính lấn át lý trí được.

Tôi sắp mở miệng để nói lời chia tay cuối cùng, nhưng nụ cười quyến rũ trên môi người đàn ông, ánh mắt van lơn của Jami đã làm nhụt lòng quyết tâm của tôi.

Thay vì từ chối. Tôi đã đáp lại nụ cười của người đàn ông và đã nói ra quyết định mà lúc đó hầu như tôi không hiểu được nó sẽ thay đổi cuộc đời tôi như thế nào.

– Anh sẽ không để tôi nói lời xin lỗi vì đã từ chối lời mời của anh phải không?

– Vâng, không đời nào – Anh mở một nụ cười thoả mãn rồi nhìn thẳng bé.

– Nào, thế là đã quyết định rồi nhé Jami. Anh ta nắm tay thẳng bé và nhắc nó đứng dậy – Đi nào và chúng ta xem có thể tìm thấy cô Marguerite của cháu ở đâu không?

Anh ta vừa dứt lời thì có người phụ nữ vọng tới:

– Hai chú cháu ở đây ư? Không thấy hai người tôi lo quá. Cậu luôn đúng giờ nên tôi nghĩ chắc là đã có chuyện gì xảy ra với hai người rồi. May là khi nhìn dọc con đường này tôi đã thấy Jami và con thuyền của nó. Ôi! – Người phụ nữ ngừng nói và nhìn chăm chăm vào miếng băng trên đầu gối Jami, sau đó nói tiếp vẻ lo lắng:

– Jami, cháu lại làm đầu gối bị thương rồi! Có chuyện gì xảy ra vậy?

– Đó là một chuyện rắc rối, chị Marguerite ạ. Người đàn ông đáp. Em sẽ giải thích với chị trong lúc ăn trưa. Người bạn này sẽ cùng đi với chúng ta luôn thể.

Marguerite, người phụ nữ có mái tóc đỏ dễ thương ngược nhìn tôi, trán chị ta nhăn lại cau có, khi phát hiện ra tôi đang đứng cạnh em trai và cháu mình.

– Để em giới thiệu chị với ... Người đàn ông dừng lại gượng cười rồi tiếp tục - Với cô Florence Nightingle.

– Florence Nightingle? Marguerite nhắc lại tên em mình vừa nói rồi nhìn tôi nghi ngờ. Tên cô không phải như vậy phải không?

Tôi cười:

không, tên tôi là Lisa Angus.

– Vâng, đúng là Lisa Angus – Chú của Jami nhắc theo – Bây giờ tôi đã biết cô là ai, cho phép tôi giới thiệu tiếp nhé. Lisa, đây là chị gái tôi, chị Marguerite Fletcher. Tôi là Luke Fletcher, còn Jami là Jami De La Haie.

Jami vội chìa tay ra. Tôi bắt tay nó một cách trang trọng và thấy rõ cô của nó đang nhìn tôi đầy thắc mắc.

– Luke! Chị ta nói bằng giọng nóng nảy – Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra? Mắt chị ta liếc xuống chỗ đầu gối bị băng của Jami – Không phải cô Lisa đây đã làm cho thằng bé bị thương đấy chứ.

Tôi nhăn nhó vì câu nói của người phụ nữ có cái tên dễ thương. Luke vội giải thích:

– Hoàn toàn không phải như vậy. Sự việc lại ngược lại kia. Lisa đã giúp Jami, đúng không Jami?

Anh ta xoa đầu cậu bé và nói:

– Chúng em đã mời cô ấy đi ăn trưa để cảm ơn đấy.

Nhận thấy vẻ mặt khinh khỉnh trên mặt người phụ nữ, tôi vội vàng nói:

– Tôi đã bảo với em chị là không cần phải cảm ơn tôi bằng cách ấy.

– Nhưng tôi muốn đáp lại - Giọng Luke đầy quyết đoán.

– Ý cậu ta là không muốn mang ơn ai. Chị gái Luke châm chọc.

– Cô có vẻ vui vẻ nhận lời của Luke. Luke thích làm theo ý cậu ấy và cậu ấy thường đạt được mục đích. Chị ta nhăn nhó nhìn Luke:

Dù sao nếu có chuyện gì, tôi vẫn muốn nghe cô và cậu kể lại.

– Nào bây giờ, chị ta nói thêm, giọng mạnh mẽ khiến tôi nghĩ đến cách nói của Luke – Chúng ta đi thôi. Tôi để xe ở đằng kia, gần cổng công viên, nhưng người ta không cho phép đỗ xe ở đó lâu. Tôi không muốn lại bị nộp tiền phạt, tuần này tôi đã bị phạt rồi.

– Luke đùa:

– Rồi chị sẽ lấy được anh chàng trả tiền phạt cho chị.

Chị ta đốp lại:

– Mong Edouard làm điều đó cũng lâu đấy. Tôi chẳng có cách nào thuyết phục anh ấy đồng ý chấp nhận các điều kiện. Tôi biết rõ quan điểm của anh ấy. Luke, trường hợp của cậu và Frederique dễ hơn nhiều, cho dù cô ấy không muốn ...

– Đủ rồi Marguerite. Luke vội ngắt lời chị gái. Anh lờ mắt với chị mình.

– Xin lỗi Luke, chị ta cầu nhàu - Lẽ ra tôi không nói chuyện đó, chỉ vì tôi không được thoải mái. Sáng nay tôi và Edouard lại cãi nhau. Tôi thấy bế tắc quá. Mấy hôm nay chúng tôi cứ bất đồng với nhau suốt. Chị ta thở dài - Đừng bao giờ yêu Lisa ạ! Tình yêu làm cho người ta dễ bị tổn thương lắm.

Chị ta lấy chùm chìa khóa từ chiếc túi da màu đen đặt tiền rồi dừng lại bên chiếc Alfa Rome màu đỏ tươi có biển đăng ký của Pháp. Chị ta mở khóa cửa xe và giữ cửa cho tôi lên xe.

Vấn đề gia đình mà chị em họ vừa để lộ ra khiến tôi thấy ngần ngại. Tôi ước giá mà tôi đủ cứng rắn để từ chối lời mời của Luke, song đã muộn rồi nên tôi chẳng làm gì thêm được nữa.

Jami và chú nó ngồi vào băng ghế sau, còn Marguerite ngồi trước tay lái.

Quả thật chị ta là một nữ lái cừ. Giữa đường phố đông nghẹt, đang giờ tan tầm, mà chị ta cho xe luồn lách, lắt léo rất điệu nghệ.

Tôi hy vọng chúng ta sẽ tìm được một chỗ đỗ xe gần Lipp - Chị ta đang nói đến quán ăn ngoài trời nổi tiếng ở đại lộ St.Germain.

– Chúng ta có thừa thời gian, chị Marguerite ạ. Biết chị quý thời gian nên em đã bảo với chị bàn của chúng ta sẽ sẵn sàng lúc một giờ, nhưng thật ra là một giờ ba mươi cơ. Luke thích thú nói.

– Chị ta lườm Luke qua gương xe và kêu lên:

– Ha ha, ranh mãnh thật - Chẳng phải vậy sao? Bây giờ chị có thời gian để tìm chỗ đậu xe mà không cần phải toát mồ hôi đâu.

Nghe họ giễu cợt nhau, tôi lại nghĩ đến cách mà anh trai tôi và tôi thường trêu chọc nhau. Điều đó khiến tôi thấy dễ chịu hơn khi đi chung với họ.

Jami ở băng ghế sau chợt lên tiếng:

– Cháu sẽ không ăn món tôm hùm đâu.

Cô thẳng bẻ nhướn lông mày hỏi:

– Điều gì khiến cháu nói như vậy?

– Sáng nay chúng cháu đã nói về những con tôm hùm đấy, chú Luke nhỉ? Cô biết không cô Marguerite, cô có thể mang những con tôm hùm đi dạo bằng dây xích giống như những con chó vậy. Cháu không thích ăn thịt một con chó. Cô cũng vậy, đúng không cô?

– Ừ! Tất nhiên là không rồi! Marguerite bật cười:

– Nhưng mà ai đã nhồi nhét vào đầu cháu những điều vô lý ấy? Luke, cậu phải biết rõ hơn chứ?

– Marguerite trách em trai mình.

– Không vô lý đâu, Jami phản đối – Chính cô Lisa đã bảo cháu thế mà. Jami nói tên tôi cứ như thể chúng tôi là những người bạn thân vậy.

– Điều đó có thật đấy. Tôi trả lời ánh mắt đầy khó hiểu của Marguerite rồi kể lại câu chuyện về Gautier cùng con vật ưa thích của ông ta.

Chị ta phá lên cười. Chị ta bảo chưa bao giờ nghe câu chuyện hoang đường ấy.

Luke đề nghị:

– Tôi có ý này. Lisa sẽ kể cho chúng ta nghe về Paris. Cô ấy nói cô ấy đã từng học ở Sorbonne mà.

– Cô đã từng học ở đó thật ư? – Marguerite liếc xéo sang tôi trước khi khéo léo lượn xe vào một chỗ đỗ xe vừa được giải phóng.

– Nào, thế này chẳng phải may mắn lắm sao? - Chị ta nói và bấm còi xe về hài lòng. Tôi cho chị ta làm như thế để biểu hiện sự hài lòng vì mình đã tìm được chỗ đỗ xe, chứ chẳng phải vì biết

tôi đã từng là một sinh viên ở Paris. Khi tôi tháo dây bảo hiểm khỏi người, chị ta lại liếc tôi một lần nữa và nói:

– Cuối cùng thì chúng ta cũng không phải đi bộ xa. Nhà hàng chỉ cách đây khoảng trăm mét thôi. Tôi hy vọng là cô đã từng đến đó.

Tôi lắc đầu, tất nhiên là tôi đã nghe về nó, nhưng đến một chỗ như Lipp thì là quá khả năng tài chính của một sinh viên như tôi.

Marguerite cười:

– Hồi còn học ở Sorbonne tôi cũng không dám đến đó. Là một danh nhân và một sinh viên quả là khác nhau.

Luke Và Jami đã ra khỏi xe, đang đứng ở vỉa hè đợi chúng tôi. Tôi vừa bước tới chỗ họ thì bất ngờ một cơn gió ào tới giật tung chiếc khăn lụa quấn hờ dưới cổ áo tôi. Tôi kêu lên hoảng hốt, cố lấy tay với lấy nó, nhưng gió nhanh hơn đã cuốn nó ra khỏi tầm với của tôi. Chiếc khăn đang bay về phía lòng đường thì Luke quay lại. Anh ta chộp lấy chiếc khăn đúng lúc nó vừa bay qua đầu anh ta.

– Cám ơn anh. – Tôi hớn hển nói và đưa tay đón chiếc khăn – Nhưng thay vì đưa lại khăn cho tôi thì Luke lại gấp chiếc khăn bỏ vào túi áo mình.

– Ở đây nó sẽ an toàn hơn. – Luke nói vừa lúc một cơn gió khác ập đến khiến chúng tôi tưởng chừng như không đứng vững nổi. – Tôi nghĩ là phải giật nó đi đã. Anh ta nói thêm. – Lúc ấy, những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống vỉa hè. Luke bảo Jami:

– Đi nào Jami, để xem chúng ta có thể đến quán ăn trước các cô ấy không nhé ... Nói rồi anh ta cầm tay Jami dắt đi.

Đúng là trong thực đơn của nhà hàng có món tôm hùm, song chúng tôi chẳng ai chọn nó cả. Thực ra thì tôi thích liếc xem liệu trong nhà hàng có những nhân vật nổi tiếng hay không, hơn là xem thực đơn. Cho tới khi nụ cười của Luke nhắc nhở, tôi mới nhớ ra là chúng tôi đến đó để ăn chứ không phải để ngắm cảnh. Tôi cười với Luke và bảo anh ta nếu biết món nào đặc biệt thì chọn giúp tôi.

Cô nói gì thế Lisa? Anh ta trêu:

– Có phải cô muốn tôi chọn món vì cô vẫn nhớ tới thời sinh viên, cái thời mà cô không biết anh chàng đưa cô đi ăn đã trả bao nhiêu cho bữa ăn, đúng không?

Tôi đỏ mặt lúng túng. Marguerite thấy thế liền nói đỡ:

– Đừng để ý đến những gì Luke nói, Lisa ạ. Cậu ta là kẻ thích trêu chọc bẩm sinh đấy. Chỉ có tôi mới biết rõ điều đó mà thôi.

Đó là một bữa ăn hảo hạng. Các món ăn được phục vụ nhẩn nha để chúng tôi vừa thưởng thức món ăn vừa nói chuyện. Câu chuyện của chúng tôi dường như chỉ nghiêng về một chủ đề vì

Marguerite sau khi biết được tôi đã gặp em và cháu chị ta như thế nào thì cứ tò mò muốn biết thêm về tôi.

Trước khi cà phê và món tráng miệng được mang tới, Marguerite đã kịp tìm hiểu tôi từ đâu đến, bố mẹ còn sống hay không và hiện họ làm nghề gì. Thậm chí tôi đã kể với chị ta rằng tôi được đào tạo để trở thành một giáo viên dạy ngôn ngữ, nhưng khi tôi ra trường thì có quá nhiều giáo viên mà việc làm thì quá ít. Vì thế, sau khi dạy tiếng Anh ở Thụy Sĩ một thời gian tôi đã quyết định trở về Edinburgh và nhận lời đề nghị của bố tôi đến làm ở phòng chụp ảnh của ông. - Bố tôi luôn khuyến khích mỗi quan tâm về ảnh của tôi. Tôi nghĩ mỗi quan tâm ấy là bẩm sinh và tôi thấy thích việc đó hơn là dạy học.

- Đó là công việc mang tính chất gia đình, đúng không? - Luke hỏi về quan tâm. Nó được truyền từ đời này sang đời khác, giống như gia đình chúng tôi?

Tôi không biết công việc của Luke là gì, song vẫn trả lời:

- Không, không hẳn. Việc ở phòng ảnh là công việc mới mẻ đối với bố tôi. Ông là một phóng viên nhiếp ảnh. Tuy nhiên, ông đã phải nghỉ việc vì lý do sức khỏe. Xe ô tô của ông bị vướng mìn ở Lebanon. Ông bị thương và sau đó đi lại rất khó khăn.

Luke kêu lên:

- Bố cô có phải là Bill Angus không? Tôi đã xem triển lãm ảnh của ông trong lần đến Lodon trước đây. Tôi thấy ảnh ông chụp tuyệt vời lắm. Cô cũng giỏi như bố của cô chứ?

Tôi nhún nhó:

- Tôi cũng mong được như thế nhưng còn lâu tôi mới được như vậy. Có lẽ ý tưởng trong đầu sẽ giúp tôi biết làm gì trong tương lai.

- Quyết định gì vậy? - Luke hỏi.

- Tôi vừa quyết định sẽ làm một quyển sách chỉ dẫn về Paris từ những góc không thường thấy của nó. Tôi đã nghĩ được tên cuốn sách đó. Nó sẽ mang tên:”.

Những địa danh của Paris, những diện mạo của thành phố” . Tôi hăng hái nói tiếp:

- Anh biết không, tôi biết khá nhiều địa điểm xưa cũ của thành phố, nơi mà những người khách du lịch bình thường không bao giờ tới mặc dù những nơi ấy rất hấp dẫn và thường được biết đến nhờ khía cạnh lịch sử hơn là sự cuốn hút của nó đối với khách du lịch.

Một con mèo tới quẩn quanh chân chúng tôi. Jami vuốt ve nó:

- Cháu thích mèo. Thằng bé lú lọ. - Ở nhà cháu có riêng một con mèo nhé.

- Nó tên gì? Tôi hỏi.

- Nó ... nó. Jami lúng túng không biết chọn ngôi nào để chọn gọi con mèo cho phù hợp với giới tính của nó. Cuối cùng thằng bé gọi nó theo giống cái. Nó bảo:

- Con mèo được gọi là Snoopy và nó có kẻ vằn trên người giống như một con hổ và nó thường

ngủ trên giường của cháu cả đêm. Bà cháu bảo không được để nó ngủ trên giường. Cháu không thích bà ...

Thằng bé định tiếp tục nhưng Luke ngắt lời nó một cách nghiêm khắc. Anh ta bảo:

– Thế đủ rồi, cậu bé.

– Nhưng cháu không thích bà thật mà. Bà nói sẽ mang Snoopy đi. Thằng bé ngừng một lát rồi nhìn chú với vẻ mặt lo sợ và hỏi:

– Chú có nghĩ là bà sẽ đuổi con Snoopy đi trong lúc cháu vắng nhà không?

– Đừng ngốc nghếch thế, dĩ nhiên là bà sẽ không đuổi nó. Dù thế nào thì Nana cũng sẽ chăm sóc nó tử tế trong lúc cháu đi vắng mà. Cô ấy sẽ không để chuyện gì xảy ra với nó đâu.

Rồi để đổi hướng suy nghĩ của thằng bé, Luke bảo:

– Nhân tiện nói về Nana. Chú nghĩ là chiều nay chúng ta sẽ chọn một món quà gì để cháu mang về cho cô ấy nhé, được không?

– Ý đó hay đấy! Marguerite nói chen vào trong khi tôi vẫn đang nhìn thằng bé đầy thắc mắc.

Tôi thấy cách thằng bé nói về bà nó không bình thường. Hầu hết trẻ con đều quý bà chúng, thế mà Jami lại thẳng thừng nói là nó không thích bà, còn cô chú nó thì chẳng có gì là ngạc nhiên trước tuyên bố của thằng bé.

Tôi đang băn khoăn như thế thì Luke bảo:

– Tôi nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây kéo Jami lại đem những chuyện khó nói của gia đình ra kể. Tôi không muốn cô Lisa có ấn tượng không hay về chúng ta.

– Chuyện khó nói của gia đình là gì ạ? Jami hỏi, nhưng Marguerite đã lờ câu hỏi của nó đi. Chị ta vẻ buồn buồn.

– Tôi ước gì gia đình mình không có những chuyện khó nói và những gì tương tự. Tôi ước gia đình chúng ta là một gia đình bình thường. Tôi muốn chúng ta, tôi và cậu, không bị mắc vào lời hứa điên rồ với Alain. Đúng, Luke ạ, tôi ước gì Chúa giúp chúng ta thoát khỏi sự hứa hẹn đó để tôi có thể lấy Edouard và còn gì nữa nhỉ? – Marguerite nhìn xoáy vào em mình:

– Ước gì cậu có thể làm gì đó để tháo gỡ nếu cậu quan tâm đến tôi. Nhưng cậu là đồ ích kỉ.

Cậu cứ chú ý mũi vào việc riêng của cậu. Tôi chắc nếu cậu biết thuyết phục thì Frederique sẽ chấp nhận ...

– Đủ rồi, Marguerite. Vì Chúa chị đừng nói nữa. Luke ngắt lời chị gái trước khi chị nói hết câu.

– Đừng nói nữa ư? Ngón tay Marguerite lấp lánh chiếc nhẫn kim cương:

– Làm sao tôi có thể bình tĩnh và mỉm cười trước chuyện đó. Tôi đã phải hoãn đám cưới của mình không biết đến bao giờ. Cậu không thể tưởng tượng nổi cái cảm giác ấy đâu. Tuyệt vọng, đau khổ, ôi, Chúa ơi! Marguerite nghẹn ngào, đẩy mạnh chiếc ghế rồi đứng dậy. Nước mắt lưng tròng, chị ta chạy vào phòng vệ sinh.

Tôi định chạy theo Marguerite xem chị ta có sao không, nhưng Luke đã đưa tay ra giữ tôi lại.
Anh ta nói:

– Hãy để chị ấy một mình một lát. Chỉ cần chị ấy kiên nhẫn thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Chương 2

Tôi cảm thấy bối rối vì đã chứng kiến chuyện của gia đình Luke. Tôi chắc chắn rằng lúc đó Lisa Fletcher sẽ cảm thấy đang hối tiếc vì đã theo những cảm hứng nhất thời mời một người lạ ăn cơm cùng với những người thân của anh ta.

Tôi gợi ý với Luke:

– Tôi nghĩ tôi nên đi trước khi chị gái anh quay lại. Chị ấy sẽ không vui nếu thấy tôi vẫn còn ngồi đây.

– Không, cô nên ở đây. Chị tôi sẽ không bằng lòng khi nghĩ rằng lối cư xử của chị ấy đã làm cô sợ mà bỏ đi. Vài phút nữa chị ấy sẽ ổn thôi, rồi cô xem.

Jami lo lắng hỏi:

– Có phải cháu cứ gọi chú là Lulu nên cô Marguerite mới giận vậy không? Cháu không muốn làm cô Marguerite buồn đâu mà. Giọng Jami có vẻ hối lỗi. Luke dỗ dành cậu bé:

– Cháu chẳng có lỗi gì cả, Jami ạ.

– Bà bảo cháu là điều phiền phức đối với cô chú. Cháu nghe thấy bà nói với cô Nana là nếu không vì cháu thì cô Marguerite đã không phải hoãn đám cưới.

Jami mếu máo, Luke nghiêm nghị bảo:

– Cháu nghe nhầm đấy, Jami ạ! Còn nữa, cháu không được phép nghe trộm người khác nói chuyện, nhớ chưa chàng trai? Nào, bây giờ cho chú biết, cô Marguerite định cho chú cháu ta làm gì chiều nay nào?

– Chúng ta sẽ gặp cô Frederique, sau đó sẽ đi mua sắm. Nhưng cháu không thích mua sắm đâu, Jami nhăn nhó nói.

– Chú cũng chẳng thích mua sắm. Luke nói với thằng bè rồi liếc qua tôi vẻ khôi hài. Anh ta nói tiếp:

– Dù sao thì ngày hôm nay cũng không tệ lắm bởi vì cháu sẽ được mua những thứ cháu thích. Cháu nghĩ chúng ta sẽ mua gì cho Nana nào? Sôcôla nhé?

– Cô ấy không thích sô cô la đâu! Jami bĩu môi.

Tôi gợi ý:

– Một con mèo Trung Quốc thì sao nhỉ? Cháu có nói là Nana thích mèo mà.

Jami đồng tình:

– Đúng rồi, cô ấy thích mèo. Cô ấy cũng có một con mèo.

Luke gật đầu tán thưởng. Một con mèo Trung Quốc ư? Được đấy, phải không Jami? Chắc chắn cô Marguerite sẽ biết chúng ta tìm được một con mèo như thế ở đâu. Anh ta cười, đứng dậy, nhìn xuyên qua gian phòng về phía Marguerite đang đi ra. Ở quầy thanh toán có một người đàn ông vẻ phong sương đang nhìn theo Marguerite. Người đàn ông ấy làm tôi mơ hồ nhớ tới một người ở công viên Luxembourg khi ông ta đang đứng xem bọn trẻ con với vẻ chăm chú không che giấu nổi.

Marguerite đến chỗ chúng tôi và nói lời xin lỗi.

– Lisa ạ! Tôi xin lỗi về chuyện ban nãy, hy vọng cô sẽ không phiền lòng chứ?

Rồi quay sang Luke, Marguerite bảo:

– Tôi hy vọng đã không để cậu phải đợi quá lâu. Nói rồi chị ta cười. Nụ cười của chị ấy tươi, tự nhiên chứng tỏ chị ấy đã lấy lại được bình tĩnh. - Chắc cậu đang lo lắng lắm vì cậu biết Frederique sẽ sốt ruột như thế nào nếu chúng ta không đến chỗ hẹn đúng giờ, phải không?

Luke lắc đầu:

– Đúng là phụ nữ, hình như một cô gái chỉ bắt người đàn ông đợi mình, còn chẳng bao giờ có chuyện ngược lại cả.

Jami cau kỉnh:

– Cháu không muốn đến với cô Frederique chiều nay đâu. Cô ấy chẳng để ý gì đến cháu hết, như thể là cô ấy không nhớ cháu. Cháu muốn đi với cô Lisa để chọn quà cho Nana cơ. Thằng bé nhìn tôi đầy hy vọng.

Luke nháy mắt vẻ hài hước:

– Nhưng ngày hôm nay chúng ta đã làm phiền Lisa đủ rồi. Chú chắc cô ấy vì lịch sự nên không tỏ ra sốt ruột đấy thôi, chứ hẳn cô ấy muốn đi lo chuyện của mình lắm rồi.

Luke nhăm. Tôi chẳng muốn đi lo chuyện của tôi chút nào. Thời gia ít ỏi mà tôi chia sẻ cùng gia đình hấp dẫn và đầy tò mò này đã làm cho ý tưởng đi quanh Paris của tôi trở nên mờ nhạt. Hơn nữa, trước đó tôi vừa thấy mình bị cuốn hút bởi người đàn ông mà tôi vừa quen. Tôi thích cách anh ta nhìn, cách anh ta cười. Tôi thích cách anh ta trêu chọc chị gái mình và sự dịu dàng triu mến anh ta dành cho đứa cháu nhỏ.

Tôi ước gì mình biết anh ta rõ hơn, nhưng điều đó không thể bởi ít phút nữa thôi chúng tôi sẽ bắt tay nhau và chào tạm biệt. Sẽ là như vậy.

Sợ nếu trả lời lưỡng lự sẽ làm mọi người nghĩ rằng tôi muốn lợi dụng họ, nên tôi nói nhanh:

– Anh nói đúng đấy. Tôi e là phải chia tay mọi người ngay bây giờ. Chiều nay tôi phải đợi một cú điện thoại tại khách sạn. Nói rồi tôi đi cùng mọi người ra nhà hàng và dừng lại nơi vỉa hè để

bắt tay tạm biệt từng người. Tôi nói:

– Cảm ơn vì mong muốn được ăn ở Lipp, cái mong muốn từ ngày tôi còn học ở Sorbonne đã trở thành hiện thực.

Marguerite bắt tay tôi trước tiên. Chị ấy đề nghị:

– Lisa, cô có ở đây xa lắm không? Tôi không thể lái xe đưa cô về khách sạn được ư?

Tôi cười với chị ấy và nói:

– Cảm ơn đề nghị của chị. Nhưng khách sạn tôi ở gần đây thôi. Nó nằm trên phố Seine. Đường nào tôi cũng cần thể dục giải phóng calo mà chị.

Tôi rút tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của Marguerite và chìa nó cho Jami:

– tạm biệt nhé Jami. Cô hy vọng cháu sẽ tìm được một món quà ưng ý cho Nana.

Thật vui vì được gặp cháu.

Tôi nói với Jami rồi đưa tay về phía Luke. Chúng tôi bắt tay nhau. Tôi cảm thấy rất rõ sự mạnh mẽ từ những ngón tay của Luke đang nắm lấy những ngón tay tôi.

– Tạm biệt Luke. Tôi nói nhanh. Tôi hy vọng những ngày nghỉ còn lại của anh ở thành phố Paris sẽ vui vẻ, tôi cũng hy vọng anh sẽ không gặp những rủi ro tương tự như ở hồ Luxembourg.

– Tạm biệt Lisa. Luke nói trong khi vẫn nắm chặt tay tôi. –Cám ơn vì cô đã đến đúng chỗ và đúng lúc. Đôi mắt xanh của anh bắt gặp cái liếc mắt của tôi. – Hy vọng tất cả các bức ảnh của cô chụp đều đẹp và hy vọng cuốn sách của cô sẽ đạt được thành công, chúc cô may mắn trong tương lai. Các ngón tay của Luke dường như mỗi lúc một xiết chặt hơn. Tôi hy vọng chiếc lá cô nhặt được ở công viên sẽ mang lại cho cô những điều tốt đẹp mà cô hằng mong muốn. Luke nói thêm, Marguerite nhìn Luke tò mò, không hiểu anh ta đang ám chỉ điều gì, trong khi Luke chẳng tỏ vẻ gì vội vã, cứ tiếp tục nắm tay tôi và nói:

– Xin cảm ơn một lần nữa vì đã giúp chúng tôi, Lisa ạ. Jami và tôi mang ơn cô.

– Luke, cậu đang làm cho Lisa bối rối đấy. Marguerite nói với Luke. Chính giọng chị ấy cũng lộ vẻ bối rối:

– Cô ấy đang vội đi mà, cậu cũng vậy. Nếu không Frederique sẽ bực mình. Cậu đang nằm trong sổ đen của cô ấy còn gì.

Marguerite nói rồi kéo tay Luke một cách kiên quyết. Sau khi chào tạm biệt tôi một lần nữa, họ đi về phía Marguerite để xe. Họ đi ngang hàng với nhau, Jami đi giữa. Cô và chú nó đi hai bên, mỗi người dắt một tay nó. Hình như thằng bé nói điều gì ngộ nghĩnh nên tôi thấy Luke và Marguerite cúi xuống nhìn thằng bé cười, khiến tôi cảm thấy một chút ghen tị trước cảnh gia đình vui vẻ ấy.

Tôi vội vàng quay gót và vì bất ngờ nên tôi va phải một người đàn ông đang đi từ tiệm ra. Cú va chạm suýt làm cả hai chúng tôi cùng ngã. Tôi chưa kịp hoàn hồn xin lỗi thì người đàn ông ấy đã

văng ra một câu chửi thề tục tĩu bằng tiếng Pháp. Chẳng thèm nhìn xem tôi có sao không, ông ta cắm cổ bước đi. Người đàn ông đó đã quá lạm dụng giờ nghỉ trưa của mình và đang lo sợ bị ông chủ khiển trách, hay đang nóng lòng đến với người tình của mình. Tôi thật không hiểu người phụ nữ nào lại có thể thích con người thô lỗ ấy.

Buổi chiều hôm đó, cho dù đã cố gắng lắm nhưng tôi vẫn không tài nào không nghĩ đến Luke và cháu của anh ta. Tôi băn khoăn không biết họ đi mua sắm có vui không, cứ thắc mắc về người phụ nữ có tên Frederique mà Marguerite đã nhắc đi nhắc lại trong lúc trò chuyện. Tôi tự hỏi, cô ấy trẻ hay già, cô ấy có phải là chị của Luke hay không, là bạn của Marguerite hay là bạn của Luke?

Đêm đó, tôi thậm chí đã mơ thấy Luke. Đó là một giấc mơ dễ chịu, đến nỗi khi chuông đồng hồ báo thức reo tôi cũng chẳng muốn thức dậy.

Khi đi tắm, tôi vẫn nghĩ đến Luke. Tôi càng nghĩ càng thấy anh ta hấp dẫn.

Mặc dù tôi đã chứng kiến anh ta khá lúng túng khi Jami khóc đòi mẹ. Nhưng tôi vẫn chắc rằng anh ta là một người đàn ông biết làm chủ tình thế, một người đàn ông quyết đoán. Cái cảm cương nghị của anh ta cho tôi biết điều đó. Và việc anh ta quyết định mời tôi đi ăn trưa rồi bằng sự quyến rũ của mình buộc tôi phải nhận lời khi tôi đang lưỡng lự, chứng tỏ anh ta là một người đàn ông kiên quyết.

Tôi cũng cảm thấy Luke là một người đàn ông sẽ làm bất cứ điều gì mà anh ta định làm và sẽ làm tốt. Lúc anh ta trao đổi về thực đơn và bảng rượu với người phục vụ ở nhà hàng, anh ta nói tiếng Pháp thật cừ, đến nỗi người không biết có thể tưởng lầm anh ta là người Pháp. Trong công việc, Luke có thể là một người cứng rắn, nhưng trong con người anh ta vẫn có sự dịu dàng. Sự dịu dàng đó thể hiện rõ trong cách xử sự của anh với Jami.

Tôi ước mình có dịp để tìm hiểu và kết bạn với anh ta.

Tôi đang tắm thì chợt nghe có tiếng chuông điện thoại vọng ra từ phòng ngủ.

Tôi vội vàng tắt vòi nước rồi quấn mình bằng khăn tắm lớn. Hất những lọn tóc rối bù ra phía sau, tôi đi qua căn phòng đến bàn để điện thoại. Những vết chân ướt của tôi in rõ trên nền thảm.

– Dạ, tôi nghe! – Tôi trả lời điện thoại bằng tiếng Anh như thường lệ.

– Lisa, cô đấy phải không?

Tôi cho có thể vì lúc đó tôi đang nghĩ đến Luke nên khi nghe giọng nói trong điện thoại tôi thấy nó giống giọng của Luke. Bởi không phải anh ta thì ai có chuyện gì mà lại gọi cho tôi vào lúc sáng sớm như thế này.

– Vâng, tôi là Lisa đây. – Tôi nói chậm rãi.

– Tôi là Luke đây! – Có một tiếng cười pha lẫn trong giọng nói của Luke ở đầu dây đằng kia. Tôi

hy vọng không làm cô thức giấc, tôi biết bây giờ vẫn còn sớm, song tôi muốn liên lạc với cô kéo cô ra ngoài.

– Có chuyện gì không ổn ư? – Tôi lo lắng hỏi:

– và ... tại sao anh lại biết số điện thoại để liên lạc với tôi?

– Không có chuyện gì đâu! Luke vội vàng quả quyết:

– Cô không nhớ sao?

Cô đã nói tên khách sạn đang ở khi Marguerite đề nghị đưa cô về mà.

–Ồ! vậy hả? Giọng tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên, tôi không biết tại sao Luke lại muốn liên lạc với tôi.

– Đúng cô đã nói mà. Luke tiếp tục:

– Tôi quên chưa trả lại cho cô chiếc khăn. Tối qua tôi vừa thấy nó trong túi áo. Tôi không biết mình phải làm gì sau đó. Chị Marguerite đã nói tên khách sạn nơi cô đang ở cho tôi. Chúng tôi sẽ mang khăn đến chỗ cô nhé.

Tôi sẽ gặp lại Luke. Đúng là một điều tuyệt vời, không thể tin nổi.

Không phiền gì nếu chúng tôi đến khách sạn thăm cô chứ? Giọng Luke có vẻ khá lo lắng:

– Cô sẽ không ra ngoài bây giờ phải không?

–Ồ vâng! tất nhiên là không rồi, anh cứ tới. Tôi nhẹ nhàng đáp:

– Tôi sẽ không ra ngoài ngay đâu. Tôi đang tắm thì anh gọi điện tới. Dẫu sao tôi cũng phải ăn sáng cơ mà.

– Thế thì tốt rồi! Luke nói, sau đó anh ta bảo:

– Cô đợi tôi chút nhé!

Tôi nghe thấy tiếng thì thầm qua điện thoại rồi Luke tiếp tục:

– Jami đó, nó đang hỏi xem liệu nó có được ăn sáng với cô hay không? Nó là một con quý con nghiện bánh sừng bò đấy. Nó thích loại bánh ấy lắm, dù nó không thể rót cả đồng mút anh đào lên trên để xây nhà như nó vẫn làm ở nhà.

Tôi vui vẻ trả lời:

– Tất nhiên là Jami có thể ăn sáng cùng tôi, tôi hiếm có dịp được dùng bữa sáng với một anh bạn trẻ và đẹp trai như Jami. Anh hãy nói với nó là tôi đồng ý.

– Với cả hai anh bạn trẻ đẹp trai chứ, Luke chỉnh:

– Tôi cũng sẽ đến đấy. Bây giờ thì tạm biệt nhé Lisa. Chúng tôi sẽ gặp cô lúc 9 giờ.

– Tạm biệt! Tôi đặt điện thoại xuống và thở một hơi khoan khoái. Tôi dùng chiếc khăn lau những giọt nước chưa khô hết trên người và nhón chân trở lại phòng tắm, lấy lọ phấn thơm xịt lên người một cách hào phóng.

Tôi quyết định mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu kem pha màu caramen và chiếc quần âu kẻ nổi

màu mật ong. Tôi cho áo vào trong quần rồi ngồi xuống bàn trang điểm.

Nhìn vào gương, tôi thấy bộ dạng mình thật đáng ngại. Không giống như Marguerite, tôi chẳng có được khuôn mặt khiến người ta phải nhìn đến lần thứ hai. Mặc dù được thừa hưởng đôi mắt màu lục lam, mái tóc vàng màu lúa mạch của mẹ. Song nhìn tôi vẫn chẳng có gì nổi bật cả. Tôi chẳng hy vọng sẽ thu hút được sự chú ý của một người đàn ông như Luke.

Qua dáng vẻ, qua trang phục trang nhã đắt tiền, và cách nói năng của chị em Luke, tôi có thể kết luận rằng, nhà Fletcher thuộc về một thế giới sành điệu hơn thế giới của những người trung lưu như tôi. Một thế giới mà trong đó, mọi phụ nữ đều rất thời trang như chị của Luke. Ở thế giới ấy, người ta chỉ vận những loại quần áo có nhãn của các nhà may danh tiếng chứ không phải bộ đồ được mua vội ở một cửa hàng trên đường cao tốc như tôi.

Tôi lấy chiếc túi khoác bằng da, kiểm tra lại để đảm bảo là tôi không quên mang thêm phim chụp cũng như cuốn sổ tay. Sau đó tôi đeo máy ảnh qua vai và đi ra thang máy.

Vừa bước vào phòng tiếp tân, tôi đã được đón chào bằng một tiếng reo vui vẻ:

– Cô ấy kia rồi! Jami chạy nhanh về phía tôi và bắt tay chào với điệu bộ rất Pháp.

Tôi cười với thằng bé:

– Cháu đúng giờ đấy. Chú của cháu cứ Edouard hai chú cháu không đến đây trước chín giờ cơ.

Tôi nắm bàn tay Luke đang chìa về phía tôi và mỉm cười với anh ta:

– Chắc anh đã phớt lờ tắt cả đèn giao thông trên đường nên mới đến đây nhanh như vậy.

– Chúng tôi không đi bằng xe ô tô. Tôi để xe cho Marguerite và đi xe điện ngầm đến đây. Jami thích đi xe điện ngầm. Nó chả lạ mà.

Tôi rùng mình nói:

– Tôi không thích đi tàu điện ngầm. Tôi chỉ đi tàu điện ngầm trong những trường hợp thật cần thiết thôi. Tôi mắc chứng sợ những nơi kín mít, vì thế nếu không đi bộ thì tôi sẽ đi bằng xe buýt để thăm Paris.

Tôi đi trước dẫn đường tới phòng ăn. Jami có vẻ háu đói. Luke thì chỉ gọi một tách cà phê. Vừa uống cà phê, anh vừa thích thú nhìn tôi và Jami ăn sáng một cách ngon lành.

Khi tôi đang liếm chút mứt anh đào dính trên ngón tay, Luke hỏi tôi:

– Cô định đi đâu hôm nay Lisa? Tôi nghĩ là cô đã hẹn gặp bạn bè?

Tôi lắc đầu:

– Hôm qua thời tiết xấu, tôi chẳng chụp được kiểu ảnh nào, tôi định nếu hôm nay đẹp trời sẽ đi chụp. Tôi phải bù lại quỹ thời gian đã mất. Ở gần bảo tàng Carnavalet có những khu phố gần với những sự kiện lịch sử rất lãng mạn. Tôi muốn chụp chúng cho quyển sách tôi định làm.

– Bảo tàng Carnavalet ư? Luke nhắc lại:

– Tôi nhớ là tôi đã thăm nói đó khi tôi bằng tuổi Jami bây giờ, tôi vẫn còn nhớ khá rõ, đặc biệt

là ... Luke lắc đầu:

– Những chiếc máy hành hình ... Tôi nghĩ Jami sẽ thích đến thăm nơi ấy, đúng không Jami? Chỉ có ngốc tôi mới không đoán được Luke đang gợi ý khéo để được tôi mời đi cùng. Mặc dù ý nghĩa được đi cùng Luke làm tim tôi đập rộn lên, song tôi vẫn tự nhủ rằng, như thế chẳng có lợi cho tôi chút nào và rằng anh ta chưa biết cách nào để Jami vui vẻ, trong khi anh ta lại biết rõ tôi, cho nên anh ta mới hy vọng tôi giúp.

Tự nhiên tôi nói:

– Tôi chắc là Jami sẽ thích. Đó là một nơi nổi tiếng. Có rất nhiều học sinh quanh vùng đều tới thăm. Ga thánh Paul, là ga điện ngầm gần nhất, tôi nghĩ thế.

Luke nhìn tôi:

– Lisa, vừa mới quen cô thôi, liệu có là một đòi hỏi quá nhiều nếu chúng tôi đi cùng cô không? Sẽ không ảnh hưởng gì tới công việc của cô chứ?

Ánh mắt Luke hướng vào tôi đầy hy vọng. Cho dù tôi có định từ chối đi nữa thì tôi cũng khó mà cưỡng nổi lời đề nghị hấp dẫn ấy. Tuy nhiên, tôi giả bộ suy nghĩ giây lát rồi mới nói:

– Sẽ có một điều kiện. Nếu tôi cần một người mẫu để làm cho bức ảnh thêm sinh động, thì tôi có thể yêu cầu Jami được chứ?

Jami cười sung sướng và để thay cho câu trả lời, nó đứng dậy ngay lập tức.”.

Vui sướng” đó là từ mà tôi có thể dùng để diễn tả những giờ tiếp theo của ngày hôm đó.

Vì chẳng có tuyến xe buýt nào gần đó và vì Jami vẫn còn đau chân. Không thể đi bộ xa được, tôi buộc phải đề nghị đi tàu điện ngầm. May mà có Jami nói chuyện như con khướu thu hút tâm trí của tôi, nên trên tàu điện ngầm tôi không có cảm giác như đi vào một cái hang.

Khi chúng tôi đi ra khỏi tàu điện ngầm tại ga Thánh Paul, chúng tôi không đi tới bảo tàng ngay mà ghé vào một tiệm bánh gần đó mua ba chiếc bánh kem to.

Chúng tôi ngồi ăn bánh trên một chiếc ghế dài dưới bóng cây trong quảng trường Voges. Có một thằng bé nhìn chúng tôi rồi mạnh dạn rủ Jami đi chơi.

Tôi cứ nghĩ Jami chả hiểu thằng bé kia nói gì với nó, song thật ngạc nhiên là Jami đã trả lời cậu bạn đến làm quen với nó bằng tiếng Pháp không hề do dự, và vẫn dùng tiếng Pháp, nó quay sang Luke hỏi mượn cây ba toong.

Luke đưa cây ba toong cho Jami và đứng xem hai đứa trẻ giả vờ chơi trò đấu kiếm một lúc, sau đó anh ta quay lại mỉm cười với tôi và hỏi:

– Sao thế Lisa? Cô không thích ư?

Tôi thốt lên đầy ngạc nhiên:

– Jami nói tiếng Pháp giỏi quá, thật đáng kinh ngạc.

– Tại sao? Hình như Luke có vẻ khó hiểu. Tiếng Pháp là tiếng bố nó cơ mà.

À! Tất nhiên, cô không biết điều đó mà, đúng không nào?

– Làm sao mà tôi biết được? Chúng ta quen nhau rất tình cờ mà. Chỉ mới hôm qua thôi, chúng ta chỉ là những người xa lạ.

– Cô không quan tâm đến chúng tôi lắm nên không cần hỏi phải không?

Anh ta nhìn tôi thăm dò.

Tôi đáp:

– Chị gái anh có cho tôi cơ hội để hỏi đâu cơ chứ. Vả lại khi mọi người nói đến những chuyện khó nói của gia đình, tôi nghĩ tốt hơn tôi không nên tò mò.

– Thực ra chúng tôi không có nhiều chuyện khó nói đâu, chỉ có mỗi một chuyện làm chị ấy lo lắng. Để tôi kể cho cô nghe về chúng tôi nhé.

–Ồ! Không cần đâu!

– Tôi nghĩ là cần đấy. Cô sẽ hiểu thái độ của Jami rõ hơn, nếu cô biết chút ít về nguồn gốc của nó.

– Jami có một nửa dòng máu Pháp, cũng như tôi và Marguerite. Luke làm tôi ngạc nhiên bởi những gì anh ta vừa kể.

– Vâng! Anh ta mỉm cười trước sự ngạc nhiên của tôi rồi kể tiếp:

– Cả ba chúng tôi đều là người lai. Nhà tôi ở phố Cécile thuộc Dauphiny. Bố tôi là người Anh. Bố tôi là giáo sư trợ giảng ở trường đại học Grenoble, nơi mẹ tôi theo học. Còn mẹ tôi là một người thuộc dòng họ De La Haie giống như Jami.

Khi bố mẹ tôi cưới nhau, ông ngoại tôi đã tặng mẹ tôi một biệt thự nằm trong khu đất của gia đình như một món quà cưới. Dĩ nhiên, ông muốn bố mẹ tôi sống ở đó. Bố tôi chấp nhận, nhưng ông ta đưa ra một đề nghị. Ông muốn tất cả các con của ông bà phải được sinh ra ở Anh và được nuôi nấng như người Anh. Cô thấy đấy, bố tôi cũng muốn mình phải được toại nguyện như gia đình Counte – gia đình mẹ tôi.

Vậy tại sao cả anh và Marguerite đều nói tiếng Anh?

– Không phải lúc nào chúng tôi cũng nói tiếng Anh. Ở nhà chúng tôi nói tiếng Pháp. Chúng tôi sống trong một ngôi làng ở Pháp. Tôi làm việc cho gia đình nhà Haie – nơi mà hầu như người ta chỉ nói tiếng Pháp. Bác Henry – anh của mẹ tôi – người mà chúng tôi đã chuyển đến sống cùng sau khi bố mẹ tôi bị thiệt mạng trong một vụ tai nạn cáp treo, bắt buộc chúng tôi phải nói tiếng Pháp với ông. Bác Henry là chủ gia đình, bác ấy luôn thích theo ý mình và đôi khi rất đáng hoàng, mặc dầu bác ấy để chúng tôi được học ở Anh cho đến khi chúng tôi mười tám tuổi.

– Jami là thế nào với anh? Tôi hỏi – Tôi đang kể đến đó đây. Một trong những lý do khiến bác Henry muốn tôi và Marguerite đến sống cùng là vì để cho con trai bác ấy có bạn. Mẹ anh ấy chết trong một vụ tai nạn cùng với bố mẹ chúng tôi. Alain lớn hơn tôi hai tuổi, nhưng chúng tôi

rất hợp nhau. Chúng tôi càng gắn bó với nhau hơn khi cha anh ấy tái hôn năm anh ấy mười bảy tuổi. Mấy năm sau, Alain cũng kết hôn. Anh ấy lấy một cô gái người Anh mà anh ấy gặp trong một chuyến đi trượt tuyết. Để làm hài lòng vợ, Alain toàn nói tiếng Anh ở nhà. Cha và mẹ kế của họ không biết tí tiếng Anh nào nên họ bức lắm. Đôi khi tôi có cảm tưởng Alain cố tình nói tiếng Anh để chọc giận bà mẹ kế mà anh ấy không ưa, hơn là để làm hài lòng vợ.

... Tuy nhiên, một năm trước đây, người chủ nhà của Counte, bác Henry của tôi ấy, đã qua đời, và Alain được thừa kế toà lâu đài của dòng họ. Điều ấy cho phép anh ấy tiếp tục tạo ra những thay đổi mà trước đó hai bố con họ thường không thống nhất được với nhau. Tất nhiên, Giselle, mẹ kế của anh ấy không ủng hộ. Sáu tháng trước, Alain đang lái xe chở Jami đến Cécile để thăm một người bạn thì xe bị nổ lốp. Mặc dù Alain đã cố gắng điều khiển chiếc xe, nhưng vẫn không tránh khỏi điều khủng khiếp xảy ra sau đó. Chiếc xe trượt ngang qua đường và lăn xuống khe núi.

Ôi! Không! Tôi kêu lên sợ hãi.

Luke sợ Jami chơi mệt quay lại nên nhanh chóng kể hết câu chuyện.

– Có phép màu nào đó, không hiểu sao Jami lại văng ra và thoát chết. Nó chỉ bị gãy một chân và một vài vết bầm. Cô để ý mà xem, nó vẫn đi hơi cà nhắc và rất sợ bị đau nữa.

– Mẹ của Jami đã chết ngay, còn Alain sống được thêm mười lăm ngày.

Khoảng thời gian đủ để anh ấy sắp đặt những chuyện cần thiết. Anh ấy muốn đảm bảo rằng cái dự tính của anh ấy về lâu đài vẫn được tiếp tục tiến hành mà không có sự can thiệp của Giselle. Anh ấy đã chỉ định tôi và Marguerite làm người giám hộ của Jami cho tới khi nó trưởng thành với điều kiện nếu Marguerite kết hôn trước tôi, chị ấy và chồng sẽ nuôi Jami và sống ở lâu đài. Tương tự như vậy, nếu tôi kết hôn trước, tôi cũng sẽ làm như thế. Alain muốn Jami có một gia đình trọn vẹn, cô hiểu chứ?

Tôi gật đầu:

– Thằng bé may mắn vì cả anh và chị gái đều yêu thương nó. Nó biết nó có thể tin cậy vào anh và chị ấy.

– Chúng tôi không được may mắn như vậy đâu – Luke nói nghiêm túc – Chúng tôi đã không lường hết được những phức tạp sẽ xảy ra. Vị hôn thê của Marguerite khi nghe những điều kiện đó, anh ấy từ chối chấp nhận. Gia đình anh ấy ở Paris và anh ấy cũng có công việc ở đó. Tại sao anh ấy lại phải từ bỏ mọi thứ để chấp nhận trói buộc vào cái gia đình đã được định đoạt sẵn như vậy chứ? Anh ấy bảo Marguerite rằng lời hứa mà chị ấy đã nói không mang tính ràng buộc. Nhưng cũng như tôi, Marguerite không thể nuốt lời được. Bây giờ thì mọi người đều ở vào thế bí, không thể làm theo ý mình được nữa.

– Thế Jami có biết chuyện gì đang diễn ra không? Trẻ con thường rất nhạy cảm. Tội nghiệp

thằng bé.

– Tội nghiệp Marguerite thì đúng hơn. Luke nói:

– Lúc này chị ấy là người đang phải chịu đau khổ. Chị ấy đã phải hủy bỏ đám cưới. Việc ấy khiến người ta xì xào nhiều lắm vì chẳng ai biết lý do tại sao. Tôi ước gì mình có thể giúp chị ấy.

– Anh có thể giúp được chứ! Nếu anh kết hôn. Điều ấy với anh cũng không khó khăn lắm, đúng không? Anh sống tại lâu đài này. Anh làm việc ở Cécile.

Anh lại yêu quý Jami, bất cứ ai cũng có thể nhận ra điều đó.

Luke nhìn tôi chua chát:

– Cô nói nghe có vẻ đơn giản đấy Lisa ạ, nhưng cô quên mất một điều. Tôi sẽ phải tìm một phụ nữ sẵn sàng chấp nhận Jami giống như tôi. Hiện tại, tôi cũng gặp rắc rối tương tự Marguerite. Nhưng thôi, hôm nay hãy quên chuyện của gia đình tôi, kéo lại làm cô mất vui.

Bạn chơi của Jami bị mẹ gọi đã đi xa. Jami quay lại chỗ chúng tôi, lúc ấy đã đến giờ ăn trưa. Chúng tôi ăn trưa tại một nhà hàng rất dễ chịu ở Sevigne, sau đó chúng tôi đi thăm bảo tàng. Jami cũng giống chú nó hồi bé, rất tò mò trước những chiếc máy chém thu nhỏ và khi bước ra khỏi quán trà ở Barres, chúng tôi đã thấy một con mèo lang thang giữa những bụi cây. Ngày dạo chơi của Jami trở nên thú vị hết sức, khi con mèo cho nó vuốt ve và tôi cũng chụp được một kiểu ảnh lúc con mèo đang nhào về phía Jami đón thức ăn từ tay thằng bé.

Trên đường chúng tôi đến tàu điện ngầm, tôi bảo Jami tôi sẽ gửi cho cháu những bức ảnh tôi chụp có nó ngày hôm đó. Tôi nói:

– Cháu hãy nói cho cô biết địa chỉ để cô gửi ảnh đến nhé. Jami nhìn chú nó và anh đã trả lời thay thằng bé:

– Chúng tôi đang ở nhà một người bạn trên đường Louis. Tôi sẽ viết địa chỉ cho cô khi chúng ta lên tàu.

– Khi nào về Edinburgh tôi mới rửa ảnh được, vậy nên tôi cần địa chỉ nhà Jami.

Luke nài nỉ:

– Cô không thể rửa chúng ở đây được ư? Như thế cô sẽ trao tận tay Jami và chúng ta sẽ cùng xem. Cô nói còn ở Paris mười ngày nữa cơ mà.

– Ngày mai cô có thể chụp ảnh cháu nữa đấy. Không cần giữ ý, Jami nói vui vẻ:

– Cháu thích được chụp ảnh lắm. Cô để cháu làm những việc thật là thích.

– Jami, cháu không được làm phiền cô Lisa. Dù sao thì ... anh ta nhìn tôi tò mò:

– Chú không nghĩ là cô ấy có thể chịu đựng chúng ta thêm một ngày nữa đâu.

Tim tôi đập rộn lên và không giấu nổi sự vui sướng qua ánh mắt. Tôi biết rõ tôi đã giúp Lisa làm cho Jami vui vẻ nên anh ta gợi ý gặp tôi một lần nữa. Tuy nhiên tôi biết rằng tôi đã có một

ngày thật vui vẻ bởi vì tôi đã được đi cùng một người đàn ông cực kì hấp dẫn.

– Nếu như anh chịu được việc bị tha lơi tới khắp các phố lẻ và nếu Jami không thấy phiền, chịu chỉ cho tôi những cảnh lạ mắt thì chẳng hề gì. Thực ra, hai người đã giúp tôi nhìn Paris bằng con mắt mới mẻ.

– Hay quá. Vậy chúng tôi sẽ gọi cho cô nhé.

Tôi gật đầu cười và nói với Jami khi nó bắt tay tạm biệt tôi:

– Jami, cô sẽ lại đặt bữa sáng cho cháu nhé!

Luke hỏi:

– Vậy cô không đi tàu điện ngầm với chúng tôi sao? Chúng ta sẽ đi cùng tuyến mà.

– Tôi sẽ đi bộ về khách sạn.

– Từ đây ư? Cô sẽ kiệt sức đấy. Anh ta nài nỉ:

– Cô sẽ xuống sau chúng tôi một ga. Đừng sợ, nếu cô thấy lo, tôi sẽ nắm tay cô.

Anh ta trêu tôi y như đã trêu chị mình.

Luke nói đúng, tôi sẽ phải đi bộ khá xa. Từ đó, tôi sẽ đi bộ qua bên kia sông rồi qua phố De La Seine. Tôi biết đi tàu điện ngầm là hợp lý, song tôi vẫn lưỡng lự. J nắm lấy tay tôi:

– Cháu sẽ bảo vệ cô, đi nào. – Nó nói vẻ rất người lớn, rồi kéo tôi đi về phía tàu điện ngầm.

Dù có sự “đảm bảo” của Jami song tôi vẫn cảm thấy lo lắng khi rời khỏi đường phố. Chúng tôi xuống ga Châtelet đông đúc để đổi tàu, cảm giác đó của tôi càng tăng. Có lẽ vì hôm đó chúng tôi toàn ở những phố yên tĩnh của Paris nên đám đông lộn xộn chen chúc đợi tàu ở ga đã khiến tôi cảm thấy căng thẳng.

Trong lúc chờ đợi, tôi đã bị cảm giác lo sợ choán hết lý trí và khi tàu từ từ tiến về phía chúng tôi, tôi đã kéo Jami trở lại lối ra.

Trong lúc làm như vậy, tôi mơ hồ nhận ra sự chuyển động ở rất gần mình.

Một người đàn ông đứng sau tôi chùng một bước chân bỗng lao lên. Anh ta đụng phải cánh tay tôi khi tôi vừa quay đi và cứ thế lao đến khoảng trống tôi vừa bỏ lại. Có lẽ vì lao quá nhanh, người đàn ông ấy đã bị lỡ đà, không giữ nổi thăng bằng, anh ta ngã vào đường tàu.

Chương 3

Chuyện gì đã xảy ra? Người đàn ông đó đã thét lên những gì? Jami đang đi bỗng dừng bước. Nó cố quay người nhìn lại, nhưng tôi đã kịp kéo nó vào lòng.

Tôi ôm lấy Jami, vòng tay qua tai nó để nó không nghe thấy giọng nói kinh hoàng của người đàn bà đang đứng gần chúng tôi:

– Đó là một vụ tự sát. Bà ta hỗn hển nói trong khi mọi người đua nhau chen qua chúng tôi để xem chuyện gì xảy ra. – Ông ta lao về phía trước đẩy tôi qua bên. Nếu người phụ nữ và đứa bé đứng đằng trước không tình cờ bước đi thì chắc ông ta đã đẩy cả họ ngã vào đường tàu rồi. Tôi không thể nghe thêm nữa, càng không muốn Jami chứng kiến thêm một cơn ác mộng nào nữa. Vì thế tôi cầm tay Jami kéo ngược dòng người đang tiến tới lối vào. Tôi thật sự bị sốc bởi tai nạn khủng khiếp xảy ra ngay trước mắt chúng tôi.

Tự tử. Đó là cách lấy đi mạng sống của một con người. Khuôn mặt người đàn ông mà tôi kịp nhìn thoáng qua lúc ông ta đụng vào tôi vẫn còn phảng phất trong đầu tôi bởi khuôn mặt ấy có gì khiến tôi nhớ lại. Tôi có trí nhớ chi tiết của một thợ chụp ảnh và tôi thề là đã nhìn thấy khuôn mặt ấy ở đâu rồi. Ngay lúc ấy, tôi không thể nhớ ra và cũng không muốn nhớ nữa. Tôi muốn xoá đi trong tâm trí hình ảnh méo mó của con người đó, cùng tiếng hét thảm thiết của ông ta lúc ông ta ngã trước mũi tàu.

Trong khi vụ tai nạn xảy ra, Luke đứng cách tôi hai bước chân và đã để mặc tôi chống chọi với nỗi sợ đi tàu điện ngầm. Sau khi người đàn ông nọ bị tàu cán, người ta xô đẩy nhau tới xem nên chúng tôi bị lạc nhau. Tôi không muốn đợi anh ta. Tôi thấy tuyệt vọng vì không thể chạy ra khỏi ga tàu điện ngầm để hít thở một chút không khí thoáng đãng hơn.

Khi tôi gần tới cửa thì cảm thấy có ai đó nắm lấy cánh tay mình, rồi tôi thấy Luke nói khe khẽ: – Cám ơn cô đã đủ tỉnh táo để không dừng lại chỗ đó. Nếu Jami chứng kiến chuyện vừa xảy ra, thế nào nó cũng nhớ lại vụ tai nạn khủng khiếp của gia đình nó. Nó vừa mới nguôi được một chút.

Anh ta tiếp tục, lần này nói to để cả Jami cùng nghe thấy: – Điều gì khiến hai cô cháu đã bỏ tôi đi vậy? Mới cách đó một phút hai người còn đứng đằng trước tôi, thế mà sau đó chẳng thấy đâu nữa.

Tôi cười: – Anh có tin không? Thật khôi hài. Tôi đã bảo là tôi không thích đi tàu điện ngầm. Bỗng nhiên lúc đó nỗi sợ đi tàu điện ngầm đã thắng và tôi buộc phải tìm đường lên mặt đất.

– Ơn Chúa vì quyết định khôi hài của cô. Luke nói nhỏ: – Chắc cô hiểu người đàn ông khủng đó đã kéo cô ngã theo nếu như lúc ấy cô không bước sang một bên. Tôi không muốn chúng ta bị giữ lại làm nhân chứng, họ đã có đủ người cho việc đó rồi.

Luke chỉ về phía người đàn ông mặc đồ cảnh sát đang hối hả đi về phía đường tàu, nơi chúng tôi vừa đứng cách đó vài giây.

Jami một lần nữa cố quay lại nhìn. Nó hỏi: – Lulu, những cảnh sát kia ở đây làm gì thế?

Luke không trả lời mà nắm lấy tay nó dắt về phía trước. Anh ta bảo:

– Cô Lisa bị mệt Jami ạ. Chúng ta phải nhanh chóng đưa cô ấy ra khỏi đây thôi.

Jami nhìn tôi :

– Trông cô ngộ quá. Mặt cô trắng như tuyết ấy. Cô sợ vì ông ấy kêu to quá chứ gì?

– Cô thấy khó chịu vì ở đây ngột ngạt quá và vì cô cũng không thích ở trong đám đông ồn ào như cái đám đông đợi tàu ban nãy.

– Cháu cũng không thích có nhiều người ở xung quanh đâu. Thằng bé đáp :

– Vì thế cháu không thích đi mua sắm ở Paris chút nào.

Lúc chúng tôi lên đến mặt đất, Luke nhìn quanh và bảo:

– Chúng ta có thể tìm thấy một chiếc taxi. Họ sẽ đưa tôi và Jami xuống phố Louis rồi sau đó sẽ đưa cô về khách sạn.

Tôi lắc đầu:

– Tôi sẽ đi bộ. Tôi muốn hít thở không khí trong lành.

Anh ta nhìn tôi:

– Đừng, Lisa, chúng tôi chỉ mất mấy phút là về đến chỗ ở thôi. Tôi sẽ không để cô phải đi bộ một mình đâu, Lisa thân mến ạ. Cô sẽ đi cùng chúng tôi và có lẽ cần một ly Brandy để hồng hào trở lại. Cô đã khá hốt hoảng rồi.

Tôi không tranh cãi nữa. Đầu gối tôi muốn nhủn ra, tôi chẳng thể đi bộ xa hơn nữa. Dù sao thì tôi cũng không muốn đi bộ một mình, ít nhất là vào lúc này.

Khuôn mặt người đàn ông tự tử vẫn còn ám ảnh tôi và tôi thực sự không muốn nghĩ tới điều đó. Bên Luke và Jami thêm nửa giờ nữa, tôi có thể quên đi chăng?

Jami lo lắng:

– Mai cô sẽ khỏe lại phải không cô? Chú Luke định dẫn cháu lên đỉnh tháp Eiffel. Cháu muốn cô cùng đi. Cô có thể chụp những kiểu ảnh rất tuyệt đấy.

Thằng bé đang dụ dỗ tôi thì Luke ngắt lời, anh ta bảo:

– Đủ rồi Jami. Đừng bắt cô Lisa phải mất thêm thời gian vì chúng ta nữa. Cô ấy đã bỏ công việc của mình để đi với chúng ta hôm nay, đã giới thiệu cho chúng ta thấy lịch sử của Paris thật ấn tượng còn gì. Anh ta quay sang tôi mỉm cười:

– Chú cháu tôi rất biết ơn cô, cô Lisa ạ!

Luke vẫy một chiếc taxi đang đến gần. Chiếc xe đỗ lại ngay sát chỗ chúng tôi đứng.

– Lên xe nào Jami! Luke nói và đẩy Jami vào xe. – Nào Lisa lên đi. Anh ta bảo rồi giúp tôi trèo vào cạnh Jami. Ngay sau khi tôi vào xe, Luke vội vàng vào theo, cứ như thể anh ta sợ sau khi tôi vào xe, tôi sẽ đổi ý không đi cùng họ nữa.

Luke ngồi sát vào tôi vì ghế xe tương đối chật cho cả ba người mặc dầu Jami còn bé. Chúng tôi

thật gần nhau, đến nỗi tôi cảm thấy sức ép của chân Luke chạm vào chân tôi, cảm thấy hông anh ta chạm vào hông tôi và khi anh ta vắt tay ra sau lưng ghế để chỗ ngồi của chúng tôi được rộng hơn thì ngón tay của anh ta khẽ chạm vào gáy tôi. Cái chạm nhẹ ấy giống như một cử chỉ vuốt ve âu yếm. Nó tạo cho tôi một cảm giác mà trước đây tôi chưa hề biết đến. Một thoáng rung động xao xuyến trào lên trong tôi. Tôi cảm thấy chỉ những người yêu nhau mới có thể trao cho nhau sự vuốt ve âu yếm ấy. Cảm giác đó làm tôi bối rối, tôi vội quay mặt về phía Jami ngay để Luke không nhận ra là mặt tôi đang đỏ ửng lên vì xấu hổ. Với một người đàn thuộc thế giới thanh lịch như Luke, thì việc một cô gái bị anh ta vô tình chạm vào mà lại xấu hổ đến nỗi không giấu nổi thì quả là một điều kì cục. Tôi không muốn anh ta nghĩ tôi là một người thiếu tế nhị. Người lái xe taxi phục vụ chúng tôi với sự nhiệt tình rất Paris. Anh ta cho xe lượn ra lượn vào giữa các luồng giao thông, và rẽ đường vượt qua cầu. Xe phanh gấp đến nỗi Jami xô vào tôi, còn tôi thì nghiêng vào Luke. Luke phản ứng rất nhanh. Cánh tay đang để trên lưng ghế của anh ta lập tức choàng lấy vai tôi. Ôm tôi trong cánh tay mạnh mẽ nhất, anh ta nhìn tôi nói:

– Nào! Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao tôi cứ nài nỉ cô đi taxi cùng chúng tôi rồi chứ? Tôi sẽ chẳng có cơ hội nào để làm thế này trên xe điện ngầm đúng không? Anh ta trêu. Khi nhận ra vẻ mặt bối rối của tôi, mắt anh ta ánh lên:

– Tôi nghĩ đó là cách tốt nhất để cô hồng hào lại đấy Lisa ạ. Lúc này trông cô nhợt nhạt đến nỗi tôi tưởng sẽ phải làm gì đó để cô tươi tỉnh trở lại.

Giọng trêu chọc của Luke làm cho tôi đỡ bối rối hơn. Luke vẫn ôm tôi. Còn tôi thì không cố gỡ ra khỏi vòng tay ấy, không phải vì tôi không muốn để lộ sự thẹn thùng của mình, mà vì tôi muốn được Luke ôm như thế. Tôi thích các ngón tay của anh vuốt nhẹ trên vai tôi và tôi khá thất vọng bởi taxi đến chỗ Luke quá sớm. Khi xe dừng lại, Luke buông ra khỏi tôi, rướn người về phía trước để nhìn đồng hồ đo khoảng cách.

Tôi theo anh ta ra khỏi xe và đứng đợi trên vỉa hè chờ Luke trả tiền.

– Bây giờ tôi cảm thấy khoẻ rồi. Tôi nói với Luke:

– Tôi không cần một ly Brandy như anh nói đâu. Từ đây tôi có thể đi bộ về khách sạn được rồi.

– Vớ vẩn, Luke kiên quyết:

– Cô sẽ lên nhà cùng chúng tôi, trông cô vẫn còn mệt đấy. Anh ta nhìn tôi:

– Cũng chẳng có gì lạ cả. Cô đã nhìn thấy những gì xảy ra ở ga điện ngầm. Những việc như thế không dễ quên ngay được đâu. Tôi không muốn cô gặm nhấm nó một mình. Đi nào, hãy theo Jami. Anh ta cứ quay về phía Jami. Nó đang mở cánh cửa vào nhà. - Một ly Brandy hay một tách trà cũng được. Đó là điều cô cần lúc này, và tất nhiên là vì bạn bè nữa, Lisa ạ. Anh ta giục tôi bước vào. Cô biết đấy, tôi mang ơn cô nữa rồi. Nếu cô không ngăn Jami để cho nó khỏi chứng kiến cảnh đó thì chắc chắn nó sẽ đau đớn lắm. Từ khi vụ tai nạn cướp đi bố mẹ nó xảy ra, thì

bất cứ vụ tai nạn nào cũng khiến nó bị tổn thương ghê gớm. Nó còn chưa thoát khỏi cảnh ác mộng đấy mà.

Luke nhìn tôi:

– Lisa, tôi bắt đầu thấy cô được phái tới làm thiên thần hộ mệnh cho Jami rồi đấy.

– Thoạt thì tôi là Florence Nightin Gale, còn bây giờ là một thiên thần hộ mệnh. Tôi cố đùa để giấu vẻ bối rối. – Tôi không biết rồi đây anh sẽ gán cho tôi vai trò nào nữa nhỉ?

Anh ta nhìn tôi thăm dò:

– Tôi sẽ nghĩ ra một vai tử tế nào đó. Một bà cô tử tế chẳng hạn.

Jami đang cố đẩy nắm cửa, tình cờ nghe thấy câu nói đó của Luke, nó lú lo:

– Cô sẽ lấy chú Luke và sẽ trở thành cô của cháu đúng không? Giống như cô Marguerite lấy chú Edouard và chú Edouard trở thành chú của cháu ấy.

Luke cười thành tiếng:

– Chú cược là cháu thích điều đó, chàng trai ạ. Cháu muốn lúc nào cũng có cô Lisa để cháu vui chứ gì?

Jami gật đầu:

– Vâng, vậy chú sẽ cưới cô ấy nhé Lulu?

Jami nói vậy khiến mặt tôi đỏ ửng lên vì ngượng, tôi cũng thấy rõ vẻ lúng túng của Luke khi anh ta bảo:

– Đủ rồi Jami, cháu đang quấy rầy cô Lisa đấy.

Vai Jami rũ xuống vì chán nản, thất vọng bởi những lời chẳng hứa hẹn của chú nó và tôi cảm thấy thương nó. Tôi nắm bàn tay bé nhỏ của nó xiết chặt:

– Chú của cháu có lẽ đã có ai đó để kết hôn rồi Jami ạ. Người đó sẽ trở thành cô của cháu, nhưng cô vẫn có thể trở thành một người cô tốt, một người cô để chọn làm bạn ấy mà. Cháu đồng ý không? Chúng ta thoả thuận thế nhé?

– Vâng. Jami ôm lấy tôi. Qua đầu nó tôi nhận được nụ cười nhẹ nhõm của Luke. Anh ta hẳn là vui khi thấy tôi điều khiển được tình hình. Khi chúng tôi đến nơi, Marguerite ra mở cửa, Luke giải thích:

– Chúng em đã có một ngày rất thú vị. Em mời Lisa lên uống trà để cô ấy đỡ mệt, tin em đi. Anh ta nhìn sang tôi cười:

– Cô ấy cần lấy lại sức.

Anh ta đi qua chị gái mình, tiến vào hành lang nhỏ và bảo Jami:

– Jami thì không được uống rồi, vậy hãy đi tắm đi.

Jami giống như những đứa trẻ khác, đột nhiên nhớ ra một chuyện gì đó, nó lắc tay Luke:

– Chúng cháu đã có một ngày rất tuyệt, cô Marguerite ạ. Cháu đã trông thấy một cái máy chém,

cô Marguerite biết không? Nó được dùng để chặt đầu người đấy, cháu còn dấu kiếm ở công viên nữa và còn nhìn thấy một con mèo ...

– Cháu sẽ kể cho cô nghe mọi chuyện khi cháu lên giường, còn cô sẽ làm bữa tối cho cháu và Luke. Marguerite ngắt lời thằng bé . Sau đó giọng chị ấy có vẻ chua chát:

– Tôi thì chẳng được như vậy. Hôm nay Frederique phàn nàn với tôi suốt, giống hệt như Edouard hôm qua. Cô ấy bảo tôi phải làm thế này, thế kia.

cả Edouard và Frederique đều chẳng hiểu những khó khăn của tôi. Họ chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi.

Marguerite bĩu môi và dẫn Jami vào trong còn Luke thì đưa tôi vào phòng khách. Anh ta đến bên tủ rượu và lấy ra ba ly Brandy, thứ rượu được rót ra từ chai Napoleon.

Luke lắc đầu khi đến trước mặt tôi, trao cho tôi ly rượu:

– Tội nghiệp Marguerite, lúc này đối với chị ấy thì cuộc sống quả là khó khăn. Tôi không thích nhìn thấy chị ấy buồn phiền chút nào. Giá mà chị ấy và Edouard cưới nhau trước khi Alain đưa ra đề nghị, như vậy mọi chuyện sẽ khác.

– Tội nghiệp Jami. Tôi nói và xoay xoay ly rượu trong tay. – Nó là một đứa trẻ thông minh. Nó sẽ cảm nhận được những gì đang diễn ra.

– Không, chúng tôi cương quyết là sẽ không cho thằng bé biết, mặc dù có đôi lúc Marguerite nông nổi suýt để bị lộ. Cô thương cháu tôi đúng không Lisa?

Luke hỏi tôi về bi quan – Nó là một thằng bé dễ thương và đáng yêu. Tôi nói, cố không buột miệng ra là thằng bé giống chú nó. – Nó đầy sức sống, hiếu động song cũng rất dễ thương. Tôi nghĩ khi Jami trở thành một chàng trai thì hiếm có cô gái nào lại không xiêu lòng vì nó.

Marguerite đang đi vào phòng, nghe thấy tôi nói thế liền chen vào:

– Thế mà Frederique lại thờ ơ trước vẻ đáng yêu của thằng bé. Nếu lúc này mà cô ấy thấy thằng bé đang ở trong bồn tắm vậy bọt xà phòng tung toé khắp nơi chắc cô ấy càng chẳng ưa.

Luke biện hộ cho người phụ nữ vắng mặt:

– Frederique không thích trẻ con.

Cô ấy là con một cặp vợ chồng lớn tuổi. Cô ấy không có anh em họ, không có cháu gọi bằng cô nên cô ấy không hiểu trẻ con.

Tôi tranh luận:

– Nhưng bản thân cô ấy đã từng là một đứa trẻ. Chỉ cần anh liên hệ đến những việc anh làm hồi nhỏ anh sẽ hiểu trẻ. Tôi thở dài:

– Khi một đứa trẻ đang tập rèn tính cách thì để hiểu được nó phải kiên nhẫn. Cũng khó đấy.

– Nhưng không chỉ với trẻ con. Marguerite cau có nói, rồi bước nhanh vội về phía hành lang, nơi vừa phát ra một tiếng động lớn kèm theo tiếng thét của Jami:

– Đó là Jami đang “luyện tính cách đấy”. Luke cười nhún nhó.

Tôi cười với Luke và cứ thế nhìn anh ta, tôi nhận thấy Luke hấp dẫn hơn nhiều so với lần đầu tôi nhìn thấy anh ta, cách đó hơn bốn mươi tám tiếng.

Không muốn để Luke đoán ra anh ta hấp dẫn tôi biết dường nào, tôi vội nhìn đi chỗ khác và nâng ly Brandy lên môi, nhấp một ngụm để giấu đi vẻ bối rối.

Jami trong bộ đồ màu xanh da trời, với mái tóc ướt xoắn xoắn trông giống như một thiên thần Botticelli, bước vào phòng. Theo sau đó là Marguerite. Chị ta nhìn tôi bảo:

– Jami phải đi ngủ bây giờ. Nó đến chào tạm biệt và còn muốn hỏi cô điều gì đó.

– Cháu muốn biết điều gì Jami? Tôi hỏi thẳng bé.

– Cô biết là mai cháu và chú Luke sẽ đi thăm tháp Eiffel, nhưng cô chưa nói cô có đi cùng hay không? Vậy nên cháu phải hỏi lại cô. Cô sẽ đi cùng cháu đúng không? Jami nhìn tôi nài nỉ.

Marguerite kêu lên:

– Jami, đủ rồi đấy. Cô Lisa rất tốt bụng, nhưng cháu không thể đòi cô ấy dành thời gian cho cháu thêm nữa. Cô ấy còn kế hoạch của cô ấy nữa chứ. Cô ấy còn đi thăm bạn bè này ...

– Nhưng cô ấy là bạn của cháu, Jami nói:

– cô ấy bảo cháu như vậy mà. Cô ấy còn nói cô ấy sẽ là một người cô, nghĩa là một người bạn đặc biệt ấy, đúng không cô Lisa? Mắt thẳng bé đang hướng về phía tôi như muốn tôi xác nhận điều nó nói:

– Vậy nếu cháu là bạn cô thì ngày mai chúng ta có thể đi cùng nhau chứ cô Lisa nhỉ?

Tôi quay sang ôm lấy thẳng bé và bảo:

– Cháu là một con khỉ con, Jami ạ.

Cháu đang cố làm cô mềm lòng, đúng không nào?

Marguerite nhún nhó:

– Đúng vậy, nó quen làm theo ý mình từ khi ... - Chị ta dừng lại, nhanh chóng điều chỉnh lại ý nghĩ, rồi chị ta tiếp tục:

– Nó đã học cách đối xử với phụ nữ theo kiểu của chú nó rồi đấy.

Tôi cảm thấy có một tiếng chuông cảnh báo dành cho tôi. Marguerite nói một cách tự nhiên thôi, tuy vậy, tôi vẫn cảm giác chị ta chẳng vui vẻ mấy trước những ảnh hưởng của tôi với Jami và có lẽ chẳng hài lòng khi thấy em trai mình thích đi quanh Paris với một người lạ, lại còn ngồi yên chẳng phản đối gì khi Jami đòi tôi đi cùng thêm một ngày nữa. Việc chị ta nói bóng gió Luke là kiểu đàn ông được lòng phụ nữ chứng tỏ rằng chị ta có chủ ý muốn cảnh báo tôi dừng lại.

Luke chắc là hiểu ý của Marguerite, nhưng anh ta lờ đi, quay sang tôi cười và nói:

– Chị ấy muốn nói rằng, giống như tôi thường được phụ nữ quan tâm. Jami có khiếu thẩm mỹ

tuyệt vời. Anh ta tiếp tục, vẻ nghiêm túc hơn:

– Cô đừng để thằng bé ép những gì cô không muốn Lisa ạ. Nếu chúng tôi làm cô mệt rồi thì cô cứ từ chối, tôi hiểu mà. Anh ta nhìn chiếc bình gốm trên bàn, bỗng nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt ấy hướng vào tôi hết như ánh mắt của Jami, vừa như dò hỏi, vừa như cầu xin:

– Tôi sẽ rất vui nếu cô có thể giúp tôi làm cho Jami bớt nghịch thêm một ngày nữa.

Anh ta nói rồi nhìn sang chị mình với ý cảnh báo chị ta không được can thiệp vào. Anh ta bảo:

– Chị Marguerite quá bận công việc, chị ấy không thể đi cùng chúng tôi.

Jami không biết giữa cô và chú nó đang có căng thẳng, nó ngược cặp mắt mơ màng lên nhìn tôi khẩn khoản:

– Cô Lisa, cô đồng ý đi cô?

Đáng lẽ tôi sẽ thẳng thừng nói” Không” ! Thế mà tôi lại đồng ý. Có điều tôi phải nghĩ xem nên diễn đạt quyết định của tôi như thế nào để người ta nghĩ tôi làm vậy chỉ vì Jami. Để Marguerite, người đang nhìn chăm chăm vào mắt tôi và rất mong tôi nói:” Không” kia không đoán ra tình cảm của tôi dành cho em trai chị ta. Tình cảm của tôi là một bí mật. Tôi muốn giữ nó trong lòng. Tôi nhìn Jami và trả lời một cách tự nhiên:

Vậy là cháu sẽ cho cô đi cùng cháu phải không Jami? Cháu thấy đấy, tôi giải thích như cố nhắm vào Marguerite hơn là với Luke:

– Ngày hôm nay đã cho cô một cái nhìn hoàn toàn mới về Paris. Hôm nay cô đã nhận ra thành phố hoàn toàn không giống như cô nhận biết. Hôm nay cô biết về một thành phố qua ánh mắt của trẻ con - mọi thứ đều hoàn toàn trong sáng. Trước đây cô đã bỏ qua những điều tò mò thích thú đối với cháu. Bây giờ cô đã khám niệm ra cuốn sách của cô. Paris của Jamiàa Paris của đường phố với những cái tên lạ lùng, là cảnh chơi đùa vui vẻ cùng các bạn nhỏ trên các đường phố lát đá hoa cương. Còn Paris của cô là Paris trải đầy hoa nơi các công viên và của những ông già chơi gậy viên trên nền sỏi. Ngày mai cô chắc là Jami sẽ lại cho cô thấy nhiều nơi và nhiều người mà cô đã bỏ qua.

Jami không để tôi nói thêm nữa, nó reo lên:

– Thế là cô đồng ý rồi đúng không?

Tôi gật đầu.

Thằng bé đang ngồi bên Marguerite vội đứng dậy chạy sang ôm chầm lấy tôi. Nó áp mái tóc mềm mại còn ướt và rối bù vào người tôi rồi kêu lên vui vẻ:

– Tuyệt quá, cô Lisa! Cháu yêu cô!

Đến Marguerite cũng phải nở nụ cười trước lời cảm ơn nồng nhiệt của thằng bé. Luke cũng cười, anh ta trêu Jami:

– Nói như thế với một người phụ nữ là nguy hiểm lắm đấy, Jami ạ. Cháu đừng bao giờ nói

những lời ấy khi cháu chưa thật sự muốn nói.

Giọng Marguerite thách thức:

– Tôi hy vọng nó sẽ nghe lời cậu.

Luke cự lại bằng một giọng rất dễ nghe:

– Tất nhiên nó sẽ nghe mà.

Marguerite nói nhanh:

– Jami, bữa tối của cháu nguội rồi đấy. Cháu vào ăn đi, sau đó phải đánh răng trước khi đi ngủ nhé. Khi nào cô Lisa về sẽ vào với cháu. Thôi, bây giờ tạm biệt cô Lisa đi.

Jami buông tôi ra và bắt tay tôi một cách trang trọng, nhưng khi nói lời tạm biệt, trong mắt nó đầy vẻ trù mến và gần gũi.

Jami vừa đi khỏi, tôi cũng đứng dậy và nói:

– tôi phải đi bây giờ.

Marguerite mời theo phép lịch sự:

– Cô ăn tối với chúng tôi nhé?

Tôi từ chối:

– Không, cảm ơn. Tôi phải về khách sạn đây. Tôi muốn ghi lại những chi tiết quan trọng của ngày hôm nay, kéo để lâu lại quên mất.

Luke hỏi:

– Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu Lisa? Tôi sẽ gọi đến khách sạn cho cô được không?

– Không cần đâu, chẳng nào chúng ta cũng đến tháp Eiffel, tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp nhau lúc 10 giờ ở lối vào phía Nam, chỗ thang máy.

– Được, tôi sẽ đến đó. Luke mỉm cười, liếc nhìn chị gái một cách ranh mãnh:

– Là các quý ông lịch sự, chúng tôi sẽ không để cô phải đợi lâu.

Tôi bước ra cửa, nhưng anh ta bảo:

– tôi biết cô định đi bộ về khách sạn, nhưng tôi nghĩ là không nên đâu. Tôi có ý này, để tôi gọi một chiếc taxi cho cô nhé?

– Anh không cần phải làm thế đâu. Tôi sẽ đón xe buýt để về.

Luke gạt đi:

– Vớ vẩn. Tôi sẽ lái xe đưa cô về nếu không phải đợi một người bạn đến ăn tối. Anh ta nhìn sang chị gái mình mỉm cười:

– Chính vì thế chị Marguerite mới mời cô ở lại ăn tối cùng chúng tôi. Bữa tối đang được chuẩn bị và nếu có thêm một người khách nữa thì chẳng có vấn đề gì. Cô có chắc là cô không đổi ý không?

– Cảm ơn Luke, nhưng tôi phải về đây.

– Dù sao thì cũng không tranh cãi nữa. Tôi sẽ gọi taxi. Luke nói kiên quyết.

Marguerite mỉm cười, trông có vẻ thân thiện hơn với tôi và bảo:

– Lisa, cô nên vui vẻ nhận lời đi. Cô phải đồng ý với Luke vì trông cô thật sự mệt mỏi đấy. Chẳng có gì lạ cả vì cô đã trông Jami suốt ngày mà.

Tôi còn biết làm gì hơn là đồng ý. Khi taxi đến, Luke bắt tay tôi và nói:

– Tạm biệt Lisa, cảm ơn cô vì một ngày rất thú vị và cảm ơn vì cô đã rất tốt với Jami.

Anh hôn tay tôi rất lịch sự và nói:

– Cô về nhà an toàn nhé, Lisa thân mến của tôi.

Anh ta giúp tôi lên xe và đứng trên vỉa hè vẫy chào tôi cho đến khi xe quẹo vào góc phố.

Cử chỉ thân mật của Luke cùng với ý nghĩ rằng hôm sau sẽ lại được gặp người đàn ông hấp dẫn ấy khiến tôi sung sướng không thể tả nổi. Đêm ấy tôi mơ thấy Luke. Khi tỉnh dậy tôi tự mắng mình sao lại có những tình cảm mạnh mẽ đến vậy với một người đàn ông dường như vẫn còn xa lạ với mình. Rồi tôi tự nhủ rằng những ngày sau đó, tôi sẽ phải chịu sự hụt hẫng mất thôi. Nhưng không phải như vậy. Những ngày sau đó Luke biết những người bạn đang sống ở Paris mà tôi định đến thăm đều đi vắng cả, nên cứ khẳng khẳng mời tôi đi cùng với Jami và anh ấy. Cứ như thế tôi đã làm được nhiều việc và thăm được nhiều nơi mà tôi chưa từng biết. Sau mười ngày đi với nhau, tôi biết mình đã yêu Luke. Tôi cũng biết như vậy là ngốc nghếch và không thể nào tin nổi là mấy ngày ở Paris trôi qua mau như vậy. Ngày hôm sau, tôi sẽ phải rời Paris. Chiều hôm ấy là buổi chiều cuối cùng chúng tôi được bên nhau.

Tất nhiên là tôi nghĩ tôi sẽ quay mặt đi để nói lời tạm biệt để cho Luke không nghe thấy tiếng thở dài buồn bã của tôi. Chúng tôi sẽ trao đổi địa chỉ để tôi gửi ảnh cho Jami và bảo nhau sẽ giữ mối liên lạc. Nhưng đó chỉ là liên lạc xã giao, gói gọn trong những tấm thiệp Giáng sinh và có lẽ mối liên lạc ấy chỉ kéo dài một hai năm mà thôi, chẳng có gì hứa hẹn để duy trì tình bạn lâu dài. Marguerite cảm nhận được điều gì đó không bình thường giữa chúng tôi khi nghe chúng tôi nói chuyện cùng nhau. Chị ta nhướn mày lên, nhìn chằm chằm vào Luke khi tôi kể cho hai chị em họ rằng trước khi về làm việc cho bố mình, tôi đã dạy tiếng Anh ở một trường học gần Montreux nơi mà hoá ra Frederique đã từng theo học.

– Em đang nghĩ gì vậy, điều đó có đáng một xu không? Luke hướng sự chú ý của tôi trong khi Jami đang đi ra chỗ những người Angiêri trẻ tuổi, xem họ bán những con chim bồ câu trắng máy cho những người đi thăm công viên.. Lúc này anh ta đã chuyển sang gọi tôi bằng” em”.

– Một xu thôi ư? Tôi thở dài đáp.

– Ý nghĩ của em đáng giá hơn thế nhiều!

– Với tỉ giá hôm nay thì chúng đáng giá bao nhiêu? Tôi đùa và cố tỏ ra vui vẻ.

– Anh viết cho em một tấm ngân phiếu nhé?

Tôi bật cười, nhưng trong tiếng cười có cả tiếng ghen ngào. Tôi sẽ nhớ những phút giây trò chuyện vui vẻ cùng Luke, nhớ những lúc ở bên anh ấy biết bao.

Tôi bảo Luke:

– Em đang nghĩ giờ này vào ngày mai, em sẽ đang trên đường về nhà.

Luke kêu lên sững sốt:

– Lisa, anh không biết là em lại rời Paris sớm như vậy. Lisa, em không thể đi, bỏ lại bọn anh như thế được. Luke phản đối:

– Jami sẽ buồn lắm, em biết không? Em đã cho nó một kỳ nghỉ tuyệt vời.

– Em cũng sẽ nhớ Jami nhiều lắm – Tôi nói và nhìn về phía Jami.

– Còn anh thì sao? Em sẽ nhớ anh chứ, Lisa?

– Luke, làm ơn hãy để em yên. Tôi cố thoát ra, nhưng Luke vẫn giữ chặt lấy tôi, buộc tôi phải nhìn anh ấy.

– Em sẽ nhớ anh, đúng không? Luke nhắc lại.

– Anh biết mà, em sẽ nhớ. Tôi thừa nhận.

– Vậy tại sao em đi, tại sao em bỏ anh?

– Những ngày nghỉ của em đã hết. Em phải trở về với công việc. Em phải kiếm sống. Dù sao bố em cũng không xoay sở được lâu. Tối qua ông vừa nói với em trên điện thoại ông đã phải từ chối những đề nghị chụp ảnh cưới. Tháng mười một và tháng mười hai là tháng có nhiều đám cưới nhất.

Chúng tôi yên lặng hồi lâu. Luke đã buông tay khỏi cầm tôi. Cầm bàn tay run rẩy của tôi, anh đã nói những lời mà tôi không hề ngờ tới:

– Lisa, em cũng có thể trở thành cô dâu của tháng mười một hoặc mười hai nếu em lấy anh. Anh xiết chặt nhu ngón tay tôi. - Đến lúc ấy em không còn phải kiếm sống nữa. Luke tiếp tục bằng những giọng hài hước vốn có:

– Anh có thể làm cho em luôn được sống sung sướng.

Thật là nhấn tâm khi đùa cợt như thế về tình yêu và hôn nhân. Thế mà tôi cứ tin Luke là một người đàn ông tốt bụng. Hoá ra anh ấy chỉ quan tâm đến sự thích thú của mình mà thôi. Bỗng nhiên tôi thấy cổ mình ghen lại, Tôi bỗng quay sang Luke, nhìn anh giận dữ:

– Marguerite đã đúng khi cảnh báo với tôi. Hôm qua, chị ấy đã bảo với tôi rằng, anh thích tán tỉnh phụ nữ, bất cứ phụ nữ nào, nhưng tôi đã không tin. Tôi nói với chị ấy rằng, chúng ta chỉ là những người bạn tốt, rằng anh chẳng làm gì vượt quá những cái hôn xã giao. Chị ấy cười không tin, nhưng chị ấy nói đúng.

Tôi nhìn Luke chằm chằm:

– Bây giờ anh đã làm hỏng tất cả.

- Anh ư? Luke lại đặt tay lên cằm tôi và bắt tôi phải nhìn anh ấy, anh đã nhìn thấy những giọt lệ đang trào ra từ khoé mắt tôi. - Chắc chắn không phải như vậy. Chắc chắn em không thể quên cái cảm giác hạnh phúc khi chúng ta ở bên nhau, em không thể quên cảm giác chúng ta cùng cười vui vẻ, cùng nói chuyện, chăm sóc và thương yêu Jami đúng không?

Bàn tay Luke dần dần chuyển từ cằm xuống cổ của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve làn da rồi những lọn tóc sau lưng khiến tôi rơi vào một cảm giác rạo rực sung sướng, đến nỗi tôi không thể bình tĩnh để bắt mình thoát ra khỏi vòng tay âu yếm ấy.

- Lisa yêu quý! Cặp mắt xanh hơn bầu trời thu của Luke nhìn thẳng vào mắt tôi. - Không phải anh đang đùa giỡn em. Anh không muốn giữa chúng ta chỉ tồn tại một mối quan hệ bình thường. Anh muốn em trở thành vợ anh.

Tôi bị thôi miên bởi sự vuốt ve của Luke, đến nỗi chẳng thể cử động cũng chẳng thể mở miệng để phản ứng lại lời của Luke.

- Lisa, em không muốn lấy anh sao? Em đang sợ những cảm xúc sẽ lấn át em phải không? Hay em là một phụ nữ chỉ biết công việc là trên hết, không dám bỏ tất cả vì tình yêu?

Luke lại nâng cằm tôi lên và nhìn tôi đắm đắm như thể muốn nhìn thấu đến tận tim tôi, như thể muốn nghe câu trả lời của tôi bằng mọi giá.

Tôi vẫn không thể tin là Luke nói nghiêm túc. Như Marguerite đã nói, chắc chắn Luke muốn một phụ nữ sắc sảo và thanh lịch hơn tôi làm vợ, có thể là một người phụ nữ nào đó trong số bạn bè của anh. - Thế nào? Luke hỏi, và đôi mắt vẫn đắm đắm nhìn tôi, nhìn vào đôi mắt sung sướng ấy, tôi hiểu rằng, anh đang nói nghiêm túc.

- Luke! Rồi tôi cũng mở miệng được. - Anh không đùa cợt với em, đúng không? Thoạt đầu em cứ nghĩ là anh ... bởi vì ... bởi vì điều ấy thật không thể tin nổi và ... Những lời tôi định nói cứ rối tinh lên trong đầu, cuối cùng tôi hít một hơi thật sâu và với một cái gật đầu, tôi nói chậm rãi:

- Vâng, Luke! Em sẽ lấy anh ... nhưng ôi! Luke, tôi cười sung sướng:

- Anh hãy cầu em một cái để em biết là mình không nằm mơ.

Luke cầu tôi, và chẳng thềm để ý đến những người đang đi dạo qua, anh cúi xuống hôn hờ hợt lên môi tôi. Đó là một nụ hôn dài. Không giống như những nụ hôn tạm biệt như những lần trước, nụ hôn ấy đầy khát khao và đam mê. Nó thuyết phục tôi (nếu như tôi vẫn còn cần được thuyết phục) rằng tôi không phải đang mơ về giấc mơ hạnh phúc.

Luke chỉ buông tôi ra khi nhận thấy Jami đang đi tới. Thằng bé đang sắp tới chỗ chúng tôi.

Bỗng nó dừng lại chệch một chiếc lá rơi. Nó để trượt mất chiếc lá và phụng phịu đến trước mặt chúng tôi hỏi:

- Có phải như vậy là không may mắn không ạ?

Tôi đưa tay kéo Jami về phía tôi rồi bảo nó:

– Bắt một chiếc lá chỉ là một trò chơi thôi, Jami ạ. Chẳng có ý nghĩa gì đâu mà.

Tôi nói vậy thôi, chứ thực lòng tôi nghĩ rằng chiếc lá dễ mà tôi bắt được ở công viên chiều nọ đã mang đến điều may mắn tuyệt vời cho tôi. Hy vọng là việc Jami bắt trượt chiếc lá chẳng có ý nghĩa gì. Tất nhiên, như thế sẽ chẳng có nghĩa gì, tôi quả quyết với mình như thế nhưng không hiểu sao tôi lại chợt cảm thấy một thoáng ớn lạnh khiến tôi rùng mình. Mẹ tôi nói rằng cảm giác đó là điềm báo về một điều không hay sắp xảy ra. Tôi đang hạnh phúc và tôi cố cười để xua đi cái linh cảm ấy. Chẳng có gì không hay có thể làm hỏng đi ngày hạnh phúc của tôi.

Tôi mỉm cười với Jami và nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc đang xoà xuống trán thằng bé:

– Cô không biết cháu đang mong muốn điều gì Jami ạ. Nhưng chú của cháu có một tin vui để báo cho cháu đấy, coi như đền cho chiếc lá cháu để mất. Đó là một tin đặc biệt.

Chương 4

Đúng như chúng tôi nghĩ, Jami phấn khích và vui sướng khi nghe rằng tôi và Luke sẽ lấy nhau. Nó hết quay sang tôi rồi quay sang Luke hỏi rối rít:

Thế nghĩa là cô sẽ thật sự trở thành cô của cháu đúng không? Thế có nghĩa là cô Lisa sẽ đến sống với chúng ta ở lâu đài Neiges mãi mãi. Cô sẽ không trở về Scotland, sẽ không rời bỏ cháu và chú Luke nữa đúng không?

Tôi nhìn qua vai thằng bé và mỉm cười với Luke, lúc ấy trông cũng đang rất sung sướng, hạnh phúc. Tôi bảo Jami:

– Cô phải về nhà Scotland Jami ạ. Ngày mai cô sẽ về đó, nhưng cô sẽ sớm quay lại thôi. Khi nào cô và chú Luke cưới nhau, cô sẽ trở lại Pháp với chú Luke và chúng ta sẽ cùng sống ở Cécil mãi mãi.

Tôi biết đối với Jami, việc tôi lấy Luke không là vấn đề gì. Song tôi e là với cả Marguerite và bố tôi sẽ không đón nhận tin đó với thái độ mừng vui như thế.

Khi chúng tôi trở lại căn hộ ở đường Saint Louis, Luke bảo với chị gái mình rằng anh hỏi cưới tôi. Marguerite nghe thấy thế liền trề môi nhìn Luke đầy kinh ngạc. Dù có cả mặt tôi ở đó, chị ấy đã không kiềm chế được đã nói ra những gì chợt đến trong đầu mình. Chị ấy bảo:

– Luke, cậu đang đùa chắc. Cậu không thể cưới Lisa được. Ai cũng mong cậu cưới ...

Luke ngắt lời chị mình:

– Tất nhiên mọi người đều mong muốn em kết hôn. Chị và Nana đều mong muốn điều đó từ lâu. Chẳng lẽ chị không vui khi cuối cùng em đã nghe lời khuyên của chị sao?

Marguerite nhìn lại Luke băn khoăn, không biết có nên nói nghiêm túc với cậu ta hay không?

Rồi chị ấy lắp bắp bảo:

- Nhưng ... nhưng ...
- Nhưng chị không chúc mừng bọn em hay sao? Luke hỏi, vòng tay ôm lưng tôi:
- Chị sẽ làm cho Lisa nghĩ là chị không muốn có em dâu đấy!
- Chị xin lỗi! Cậu làm chị ngạc nhiên quá.

Thật không ngờ nổi. Chị ấy ôm lấy Luke:

- Chị chúc mừng cậu. Luke đẩy Marguerite về phía tôi.
- Chúc mừng Lisa! Marguerite nói và hôn nhẹ lên má tôi. Tôi thấy rõ vẻ miễn cưỡng trong cử chỉ và lời nói của chị ấy.
- Trên đường về chúng em đã mua một chai Champagne để uống mừng.

Luke giơ chai rượu ra:

- Vậy chị hãy gọi cho anh Edouard và báo cho anh ấy tin mừng này và nhân thể mời anh ta đến uống mừng với chúng ta luôn. Em sẽ ướp rượu vào đá chờ anh ấy đến.

Luke đẩy chị gái về phía phòng khách và đóng cửa lại. Trong khi tôi sung sướng đến phát run lên, chẳng biết làm thế nào nên bèn giúp Jami cởi áo khoác và cùng nó treo áo khoác của tôi lên của nó lên giá treo áo trước cửa.

Tôi không định nghe trộm nhưng khi Jami mở cửa đi vào hành lang, tôi nghe thấy có tiếng nói gay gắt từ trong bếp vọng ra:

- Luke, chị cảm thấy thật tồi tệ. Giọng Marguerite có vấn đề. - Chị không có ý nói ra những lời như tối hôm qua. Em biết rõ mà. Em không cần phản ứng bằng cách đó. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.
- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đúng thế! Marguerite yêu quý ạ! Chị đừng tranh cãi, cũng đừng lo lắng nữa. Hãy gọi điện cho Edouard và báo tin mừng của em đi. Bảo anh ấy mang một chai Champagne nữa, chắc cũng không thừa đâu. Tất cả chúng ta đều có lý do ăn mừng mà.

Jami trở vào phòng khách và đóng cửa lại. Tôi cứ băn khoăn không biết Luke và Marguerite có chuyện gì, nhưng rồi tôi quyết định gạt mối băn khoăn ấy đi. Tôi không muốn để một cuộc tranh cãi chả liên quan gì đến mình làm hỏng ngày đặc biệt của tôi. Người đàn ông tôi yêu đã ngỏ lời cầu hôn với tôi.

Vào lúc đó, chẳng có điều gì và chẳng có ai quan trọng hơn đối với tôi.

Nửa giờ sau, Edouard đến. Anh ấy nồng nhiệt chúc mừng chúng tôi. Nhưng phản ứng của bố tôi lại không được lạc quan lắm. Tôi cảm thấy ông không ủng hộ tôi. Ông nói với tôi những lời đầy thận trọng rằng ông hy vọng tôi không bị mê muội bởi một cuộc tình lãng mạn trong kì nghỉ, một cuộc tình có thể không chân thật, có thể khiến sau này tôi phải hối tiếc. Tuy nhiên, những nghi ngại của bố tôi cũng như vẻ thiếu nhiệt tình của Marguerite khi đón nhận tin chúng tôi sẽ kết hôn đều không làm ảnh hưởng đến niềm sung sướng đang trào dâng trong lòng tôi.

Tôi hy vọng có thể thuyết phục được Luke đến Scotland trong những ngày nghỉ còn lại của anh để gặp bố tôi, để bố tôi có thể tin tưởng vào con rể tương lai của mình, thế nhưng anh ấy không thể đi được.

Cả bố tôi và Marguerite đều nghĩ tôi và Luke quá vội vàng khi chúng tôi quyết định cưới vào cuối năm. Tôi thì cho rằng chẳng có lý do gì để trì hoãn đám cưới. Tôi yêu Luke, tôi không muốn xa Luke mặc dù Luke chưa bao giờ nói với tôi câu: "Lisa, anh yêu em" nhưng chiếc nhẫn kim cương anh trao cho tôi đã nói thay cho anh những lời ấy.

Trong một thời gian ngắn, có quá nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho đám cưới, vì thế nên tôi không có thời giờ để để tâm đến sự lo lắng của bố tôi. Tôi cho rằng sở dĩ ông lo là vì tôi lấy chồng ở một nơi cách xa ông cả ngàn cây số.

Tôi rất buồn vì phải xa bố, nhưng tôi cũng yên tâm khi chị gái tôi sống gần Edinburgh, chị ấy cùng con cái sẽ đến thăm bố tôi thường xuyên.

Ba ngày trước lễ cưới. Lễ Giáng sinh trở thành một sự kiện thật buồn. Tôi hy vọng Luke sẽ đến Scotland đúng ngày ấy, nhưng Jami lại muốn có Giáng sinh ở nhà nên Luke đành phải chiều theo Jami. Tôi có thể hiểu được tình cảm của Jami, song điều đó cũng khiến tôi chạnh lòng khi nghĩ rằng, Giáng sinh năm tới, tôi sẽ ở một đất nước xa lạ, xa gia đình và bạn bè. Ý nghĩ ấy làm tôi buồn muốn khóc.

Ngày cưới của tôi không thể hoàn hảo hơn thế. Thời tiết hôm đó đẹp tuyệt vời. Sau một đêm đầy sương, mặt trời mùa đông ló ra chiếu sáng lung linh tới khắp mọi nơi, khiến cảnh vật đẹp đẽ và trở nên ấm áp như một xứ sở thần tiên.

Váy cưới của tôi là một bộ váy trắng bằng nhung được may đơn giản với cổ cao, ống tay dài và phần eo chít sát người. Đồ trang sức duy nhất tôi mang là đôi bông tai hình ngôi sao bằng kim cương mà Luke tặng tôi như một món quà của chú rể, cùng với chiếc nhẫn đính hôn anh ấy trao cho tôi trước đó. Hoa cô dâu là một bó phong lan trắng muốt có điểm những bông vàng thắm ở giữa, được kết bằng dây nơ vàng cùng với một bó hoa thạch thảo trắng mà bố tôi đã thêm vào đó để lấy may.

Người yêu của Marguerite, anh Edouard làm phù rể. Chị Eona Jane làm phù dâu, còn Jami và cháu Niall của tôi đi nâng váy cho cô. Cùng với Marguerite, Edouard, Jami và vài người bạn của Luke cũng bay đến Scotland để dự đám cưới. Tối hôm trước đám cưới, bố tôi mời họ đến một khách sạn để ăn tối cũng như có thể gặp gỡ, thông báo với họ về chương trình đám cưới. Chị gái tôi hơi bối rối trước những người phụ nữ thanh lịch bên phía nhà trai.

Hôm đám cưới, trong lúc hai bố con tôi đứng trước cửa nhà thờ đợi dàn nhạc cử hành nhạc hôn lễ, bố tôi nói với tôi những lời khuyên cuối cùng trước khi tôi lấy chồng:

– Lisa, con yêu. Con biết là con sẽ bước vào một thế giới khác với thế giới của chúng ta. Đừng

để cái thế giới ấy làm con sợ. Khi lễ cưới huy hoàng kết thúc, con sẽ phải đối mặt với cuộc sống thực. Con đừng thay đổi những giá trị của bản thân con. Hãy nhớ lấy điều này. Luke chọn con làm vợ vì con là người thực của con. Một người con gái ngay thẳng và vui tươi, không cần nhờ vào lớp vỏ bọc của tầng lớp xã hội cao quý.

– Một người con gái vui tươi! Ôi! Tôi trên bố:

– Con hy vọng là sẽ không có con sói to xấu bụng đang đợi để nuốt chửng con.

Người nhà thờ gạt đầu ra hiệu bảo chúng tôi chuẩn bị vào. Âm nhạc ngân lên huy hoàng. Tôi nắm lấy tay bố, chậm rãi và bình tĩnh bước vào lối đi về phía người đàn ông tôi yêu.

Tôi loáng thoáng thấy bạn bè tôi đang mỉm cười với tôi dọc lối đi. Tôi mơ hồ nhận thấy những người bạn của Luke mà tôi chưa từng biết đang tò mò nhìn mình. Đột nhiên, giữa những người ấy, tôi thấy một khuôn mặt đặc biệt của người phụ nữ ngồi cạnh Marguerite. Có thể ánh sáng loá hoặc nếp gấp của mạng che mặt của tôi đã làm méo mó đi vẻ mặt của người phụ nữ ấy, nhưng tôi cảm thấy rõ ràng người phụ nữ ấy nhìn tôi với cái nhìn thật ác ý, khiến tôi muốn co người lại và chỉ khi còn vài bước nữa là đến chỗ Luke, tôi lỡ bước vấp ngã.

Luke đang đứng mỉm cười đợi tôi, ngay lập tức đưa tay ra đỡ. Vòng tay ôm ấm áp, cùng cái vuốt ve nhẹ nhàng của anh đã giúp tôi giữ thăng bằng và khiến tôi mau chóng quên đi thoáng tưởng tượng rằng người phụ nữ đó đang nguyên rủa tôi gặp phải điều xui xẻo.

Sau đó, trong lúc đứng với chồng mới cưới của tôi tại hội trường của khách sạn nơi buổi tiếp tân được tổ chức, tôi cứ cảm thấy lo sợ rằng tôi sẽ được giới thiệu với người phụ nữ đó. Nhưng cô ta không xuất hiện. Rồi tôi quyết định phải quên đi những linh cảm không hay, rằng người phụ nữ ấy không phải là một khách mời trong đám cưới của tôi, cô ta chỉ là một trong những người đàn bà tò mò thích đến nhà thờ xem các đám cưới mà thôi. Chỉ có điều tôi không hiểu nổi, tại sao không phải là khách mời mà lại được xếp ngồi gần chị gái của chú rể như thế.

Chúng tôi chọn Paris là nơi để hưởng tuần trăng mật. Trên chuyến bay đó, chúng tôi lái uống mừng tương lai giống như đã làm ở buổi tiếp khách sạn. Vào bữa tối đầu tiên tại nhà hàng Macxim, chúng tôi lại uống Champagne. Rượu chan chứa trên môi, trên đầu lưỡi tôi, kèm theo những nụ hôn mơn trớn khiến tôi chệnh choáng. Tôi không chỉ say vì rượu mà còn say vì hạnh phúc, say vì biết rằng tối đó, nụ hôn trước khi đi ngủ của chúng tôi không phải là nụ hôn chia tay.

Vì uống nhiều Champagne và quá hạnh phúc khiến đầu óc tôi bồng bềnh. Tôi cứ cười suốt. Luke cũng vậy. Anh ấy nhìn tôi đắm đuối khi đưa tôi qua những bậc cầu thang tới phòng tân hôn của chúng tôi trong khách sạn, nơi chúng tôi sẽ ở lại ít ngày trước khi trở về sống ở Cécile.

Đêm ấy tôi không nghĩ tới tương lai. Tôi chỉ biết có hiện tại. Tôi không ngờ chuyện chẵn gối lại tuyệt vời đến thế. Luke của tôi quả là một người tình dịu dàng và tế nhị. Khi tôi trào nước mắt

vì sung sướng, anh ấy đã phủ lên những giọt nước mắt trong ngần bằng những nụ hôn nhẹ như cánh bướm đậu.

Mỗi đêm sau của chúng tôi lại tuyệt vời hơn đêm trước đó. Mỗi ngày chúng tôi ở lại Paris lại tuyệt vời hơn những ngày đã qua. Paris đã trở thành thành phố vàng đánh dấu sự gặp gỡ đầu tiên giữa hai chúng tôi. Vào cuối năm, những đợt mưa phùn ẩm ướt ở thành phố được thay bằng những cơn mưa rào bất chợt. Khi đi thăm lại những nơi chúng tôi đã từng đến, chúng tôi thỉnh thoảng lại phải lội bì bõm qua những vũng nước để tìm chỗ tránh mưa, thế nhưng đối với tôi dường như lúc nào xung quanh cũng có ánh mặt trời. Lúc nào tôi cũng như đang bước trên những đám mây vàng, chứ không phải là trên đường phố lấm bùn.

Tôi không muốn tuần trăng mật của chúng tôi kết thúc. Tuy nhiên, vào hôm chúng tôi phải trở về Cécile, tôi đã dậy sớm hơn thường lệ. Tôi đã có một giấc mơ tệ - cơn ác mộng đầu tiên mà tôi gặp phải sau nhiều tháng năm.

Không phải là cơn ác mộng mà việc rời Paris khiến tôi lo lắng. Tôi không muốn rời nơi ấy. Tôi thấy mình chưa sẵn sàng đến Cécile, chưa sẵn sàng cho một cuộc sống mới giữa những người xa lạ. Điều khiến tôi lo lắng nhất là việc tôi sẽ sống ở lâu đài Neiges vài tuần, trong khi đội ngôi nhà riêng của chúng tôi hoàn thiện.

Luke đã kể rằng anh và Marguerite có dãy nhà riêng tại lâu đài và chúng tôi sẽ đến sống ở đó. Jami và Nana sống ở ngôi nhà chính, phòng của họ có hành lang dẫn tới chúng tôi. Còn bà Counte De Haie, bà của Jami thì lại ở một nhà khác. Những người làm sẽ phục vụ tất cả mọi người, mọi thành viên của gia đình đều dùng bữa ăn chính tại phòng ăn. Bà Counte và con trai đã không đến dự đám cưới của chúng tôi, vì thế tôi khá lo lắng cho cuộc gặp sắp tới với người chủ lâu đài ấy. Tôi rùng mình khi nghĩ đến chuyện ấy, đúng lúc đó Luke mở mắt. Anh bắn khoản hỏi:

- Lisa, có chuyện gì thế em? Không phải em bị cảm lạnh do cơn mưa hôm qua đấy chứ?
- Không, em không lạnh, em chỉ lo lắng thôi. Thật là lảm nhảm với em khi đến Cécile chung sống với những người em chưa từng gặp. Bác của anh, em họ của anh và cả Nana nữa. Em nghĩ rằng bà Counte có thể không hài lòng với việc em đến sống ở đó. Em không hiểu sao hôm cưới chúng mình, bác ấy lại không đến dự.
- Đừng ngốc thế em yêu! Luke hôn lên sống mũi tôi:
- Anh đã giải thích tại sao bà Giselle và Jean Clause không đến Scotland được rồi còn gì. Jean phải tham gia một cuộc thi trượt tuyết, còn bà Giselle thì không muốn đi mà không có cậu ấy. Bà ấy quá yêu con trai, rồi em sẽ thấy.

Rồi ngừng một chút, Luke nói tiếp:

- Giselle là vợ kế của bác anh. Bác ấy cưới Giselle khi mẹ của anh Alain mất ba năm. Em có thể

đoán ra anh Alain chẳng vui vẻ gì khi đột nhiên bố mang về cho anh ấy một bà mẹ kế chỉ mới hai mươi bảy tuổi. Anh ấy không chỉ tức giận mà còn bối rối nữa, tất nhiên không phải duy nhất anh ấy là người bối rối, Luke mỉm cười bí hiểm:

– Em thấy đấy, bác anh quá mê bà Giselle. Ông ấy không muốn mất bà ấy, vì thế trước khi cưới ông ấy không hề cho bà ấy biết là mình có một cậu con trai, không hề quan tâm đến một cậu con trai đã lớn. Ông ấy gặp bà Giselle ở Cannes và cưới bà ấy. Chẳng ai trong gia đình biết hai người cưới nhau.

– Thế là không công bằng, đúng không? Người phụ nữ ấy chắc phải sùng sốt lắm. Tôi hỏi, Luke nhìn tôi:

– Công bằng ư? Trong chiến tranh và tình yêu, người ta không nói đến công bằng. Ông bác của anh đang yêu hay nói đúng hơn là đã hoàn toàn bị Giselle làm cho mất trí rồi và ông ấy không muốn mất bà ấy, không muốn mất bằng bất cứ giá nào. Giselle cũng vậy. Việc lấy người đàn ông ấy đã biến bà từ một người luôn đóng vai phụ trên sân khấu trở thành bà chủ của một điền trang có tên tuổi trong xã hội chứ không phải trên các cột rao vặt.

– Anh không ưa bà ấy đúng không? Tôi nhìn Luke tò mò hỏi.

Những ngón tay Luke đang vuốt ve tôi bỗng dừng lại. Anh không trả lời ngay mà yên lặng một lát vẻ suy tư rồi mới trả lời:

– Giselle không có gì xấu, song anh luôn thấy bà ấy đang đóng kịch, đóng một vai quý bà, luôn cố gắng giấu giếm nguồn gốc khiêm nhường của mình, còn anh thích con người phải là chính mình. Em không cần phải lo lắng về Giselle Lisa ạ. Tất cả những gì em nên làm là khen con trai bà ấy thật tuyệt vời và đừng để Jami gọi bà ấy là bà. Bà ấy nghĩ Jami thế là hồ, không hợp, nhưng điều đó khiến bà ta nghĩ mình đã già hơn. Jean Claude là người duy nhất bà ấy yêu quý. Chuyển bay đến Grenoble cất cánh muộn vì tầm nhìn hạn chế. Chuyển đi chẳng dễ chút nào và tôi thở phào khi cuối cùng chúng tôi cũng ra khỏi máy bay. Marguerite mang ô tô đến đón chúng tôi.

Lúc chúng tôi xuống máy bay, ngoài trời đang có mưa tuyết. Những ngọn núi viền quanh Grenoble đã bị tuyết phủ trắng xóa. Tôi rùng mình vì không phải cái lạnh thời tiết, bởi vì người tôi được bao bọc trong tấm áo lông ấm áp Luke đã mua ở Paris. Tôi cảm thấy lạnh, lạnh từ bên trong. Cái lạnh cùng với nỗi lo sợ và linh cảm rằng sự có mặt của tôi ở lâu đài Neiges sẽ không được hoan nghênh.

Luke vội vã kéo tay tôi:

– Đi nào Lisa. Đứng lâu ở đây lạnh lắm. Anh nắm cánh tay tôi và dẫn tôi về phía phòng nhận đồ. Marguerite trong trang phục mùa đông sang trọng, giống như một người mẫu quảng cáo cho hãng Vogue đi đến chỗ chúng tôi mỉm cười. Chị ấy dành cho Luke một cái ôm thật triu mến,

sau đó hôn tôi theo kiểu Pháp rồi nhắc nhở chúng tôi là theo dõi dự báo thời tiết sẽ có tuyết rơi nặng hơn để chúng tôi nhanh chóng lên xe.

Chị ấy nhìn chiếc xe đầy chất đầy hành lý của chúng tôi với vẻ ngán ngẩm và lắc đầu nói:

– Đáng lẽ tôi phải mang chiếc Mercedes để chở cả đồng đồ này.

– Jami thế nào? Tôi hỏi:

– Em nghĩ là Jami sẽ đến đón bọn em.

– Nó muốn đi lắm, nhưng tôi bảo không được. Thời tiết thế này dễ bị trượt, tôi không muốn làm nó sợ mà nhớ đến tai nạn trước kia.

Marguerite dẫn chúng tôi ra xe, vừa đi vừa nói:

– Jami rất thích thú khi biết tin cô đến Lisa ạ. Chị ấy quay lại nhìn tôi cười:

– Thành bé đã nghĩ ra vô số việc cô và nó sẽ làm, cùng với nhiều nơi nó sẽ dẫn cô đến.

Luke giúp tôi vào trong xe, anh cười trêu chọc tôi:

– Có vẻ như anh có một đối thủ để cạnh tranh vì em rồi đây, nhưng anh không phiền đâu vì như thế em sẽ làm Jami không ghen trong khi anh đi làm.

Ngồi trên xe về Cécile, Luke nói cho tôi biết tên các làng mà chúng tôi sẽ đi qua. Anh chỉ cho tôi thấy một nhà máy giấy có từ lâu đời của gia đình De La Haie, nơi Luke sẽ làm việc thêm vài tuần nữa, trước khi đảm nhận công việc do Alain giao phó - Cải tạo lâu đài thành một khách sạn sang trọng có kèm khu thể thao và điều hành nó giúp Jami.

Càng về đến gần Cécile đường càng hẹp và càng dốc hơn. Tuyết chất đầy thành đống ở bên đường. Marguerite tập trung vào tay lái, còn tôi cứ bám chặt vào thành ghế. Nhiều lúc xe chúng tôi trượt chỉ cách hẻm núi chỉ vài centimét.

Tôi không muốn Luke nghĩ là tôi sợ, nhưng tôi không thể thư giãn nổi khi chiếc xe xoay tròn trong đống tuyết. Luke cảm nhận được sự căng thẳng của tôi nên nắm lấy bàn tay tôi để giúp tôi bình tĩnh. Anh bảo:

– Thoạt đầu ai cũng bảo con đường này đáng sợ, nhưng tin anh đi, bọn anh đã quá quen với nó rồi. Vả lại, khi em ngồi trong xe người khác lái, cũng không thấy thoải mái bằng chính mình cầm vô lăng. Marguerite nhắc nhở tôi:

– Nếu khi nào cô đi xe cùng Jami, thì hãy đặc biệt chú ý đến góc này. Đây là chỗ xe của bố và mẹ nó bị văng xuống vực. Nó vẫn còn sơ khi đi qua đây nếu xe đi nhanh quá.

Marguerite giảm tốc độ để quẹo vào một đoạn đường cong với một bên là đường nhô cao, còn bên kia thì dốc về phía vực sâu hun hút.

– Thật tội cho Jami mỗi lần rời lâu đài lại phải đi qua chỗ này. Tiếc là chẳng có con đường nào khác để đến Cécile cả.

Tôi lắc đầu:

– Em không nghĩ là em có gan tự lái xe trên đường này. Luke vòng tay ôm qua vai tôi:
– tất nhiên em sẽ lái được. Anh khích lệ tôi :
– Đây là đoạn khó nhất. Nếu em giữ đúng tốc độ hợp lý thì chẳng sao cả. Tai nạn của anh Alain xảy ra đúng chỗ này, cả một triệu trường hợp mới có một trường hợp rủi ro như thế, dù sao thì anh cũng sẽ đi cùng em cho đến khi em có đủ tự tin để lái được. Luke đang nói thì xe đã rẽ sang một đoạn đường rộng hơn và không còn vực nữa. Vách núi đã lùi xa và mặt đường đỡ bót dốc hơn. Nhìn sang bên phải theo đường dốc, tôi thấy một căn nhà gỗ xinh xắn thấp thoáng dưới những bóng thông.

Luke khẽ hích tay tôi giải thích:

– Kia là biệt thự Narcisses, Lisa ạ. Giọng Luke có vẻ tự hào:
– Đó sẽ là nhà của chúng ta, em thấy thế nào?
– Ôi! Tôi reo lên vì kinh ngạc:
– Ngôi nhà thật đẹp. Quang cảnh xung quanh nó mới đẹp làm sao.

Đó là lần đầu tiên, kể từ khi đến Dauphiny tôi quên được nỗi nhớ nhà, quên đi tâm trạng lo lắng về cuộc sống mới sắp tới. Tôi không thể rời mắt khỏi ngôi biệt thự. Tôi hiểu kiểu kiến trúc của nó, thích cái mái nhà thoải thoải, thích cái hành lang, thích hình ảnh ngôi nhà ẩn dưới những bóng cây nhìn ra đồng cỏ mênh mang của dãy Alpine. Tôi có thể tưởng tượng được vào mùa hè trông ngôi nhà ra sao, những ô cửa sổ sẽ rực rỡ với những chùm phong lữ, đồng cỏ trải dài trước mặt như một tấm thảm được dệt bằng những bông hoa dại đẹp, nổi tiếng của vùng. Tôi tưởng tượng mình sẽ hạnh phúc xiết bao trong ngôi nhà như thế, hạnh phúc biết bao khi vun đắp gia đình riêng của mình ở một nơi đáng yêu nhường ấy.

Tôi cố dứt ra khỏi ngôi nhà, quay sang Luke nói không giấu được vẻ vui sướng:

– Anh yêu! Thật là một ngôi nhà tuyệt vời. Em biết ở đó chúng mình sẽ hạnh phúc.

Anh nhìn tôi cười vẻ hài lòng:

– Anh cũng nghĩ nó sẽ làm em vui thích mà.

Tuyết rơi mỗi lúc một nặng thêm, giục chúng tôi phải mau chóng về nhà. Chỉ còn mấy phút sau tầm nhìn của chúng tôi bị hạn chế chỉ còn vài thước.

– Ơn Chúa! Chúng ta cũng về được đến nhà, Marguerite nói và cho xe chạy vào một lối đi nhỏ dẫn tới cổng nhà. Mọi người đang mong được gặp cô đấy, đặc biệt là Jean Claude!

– Đúng, cậu ấy nóng lòng lắm. Luke cau mày:

– Anh phải nhắc nhở em, em yêu. Em phải coi chừng anh chàng đó. Cậu ấy mới chỉ mười bảy tuổi thôi, nhưng đã tự coi mình là kẻ biết đánh gục phụ nữ đấy. Ngoài ra trong nhà không có ma quỷ nào muốn dọa em đâu. Luke vuốt ve tôi và tiếp tục:

– Chúng đã theo đường ống nước khi ông bác anh thay lại đường ống nước trong nhà rồi.

Xe của chúng tôi tiến đến lối vào và dừng lại trước một toà nhà phủ đầy tuyết từ hàng hiên, mái nhà, những chóp tháp cho đến khung cửa sổ. Nếu không có ánh sáng hắt ra từ những ô cửa sổ thì có lẽ khó mà nhận ra ngôi nhà trong màn tuyết rơi trắng xoá ấy. Toà nhà có cái tên thật hợp, tôi nghĩ, Le Château Des Neiges – Lâu đài của những bông tuyết.

Chúng tôi đợi độ vài giây thì có một ông già ra mở cánh cửa lớn. Ông ta vội vã chạy xuống bậc thềm và mở cửa xe cho chúng tôi.

Luke chào ông ta rồi kéo tôi qua một đoạn đường tuyết phủ để vào trong một hành lang hình chữ nhật. Marguerite đi vào ngay sau chúng tôi.

Khi chúng tôi đang giữ tuyết dưới chân, Marguerite khuyên:

– Luke, cậu hãy đưa Lisa đến phòng riêng cái đã. Cô ấy cần lấy lại sức và cần thoải mái chốc lát trước khi gặp gỡ mọi người. Maurice mang nốt hành lý lên, còn tôi sẽ đi báo với Giselle.

Luke nhìn quanh đầy băn khoăn :

– Em ngạc nhiên vì không hiểu sao bà ấy không có mặt ngay để đón vai bà chủ đón Lisa?

– Sẽ có lời giải thích, Marguerite chậm rãi nói.

– Lại giải thích! Luke cau có:

– Em hy vọng trong nhà không xảy ra chuyện gì không vui.

– Đúng là không có chuyện gì như cậu nghĩ đâu. Chỉ là một cuộc hoà giải thôi, Marguerite nói nhanh:

– Giselle và Jean không đến dự đám cưới được vì Giselle, như cậu đã biết quá rõ, muốn có được một sự kiện đặc biệt của gia đình.

Bà ấy đã sắp xếp tổ chức một buổi tiệc chúc mừng vào tối nay, và đã mời bạn bè của cậu cùng hàng xóm – những người không thể đến Scotland.

Mặc cho Luke kêu lên phẫn nộ, Marguerite vẫn tiếp tục:

– Giselle không tin tôi khi tôi bảo rằng cậu không muốn việc ồn ào ấy ngay trong ngày đầu tiên về nhà. Tôi không thể ngăn bà ấy được. Cậu cũng như tôi đều biết rõ là khi bà ấy đã có ý định rồi thì chẳng có ai ngăn nổi, đặc biệt ...

Marguerite trề môi:

– là khi nó tạo cho bà ấy cơ hội thể hiện vai trò chủ nhân của mình.

– Khỉ thật, Luke bực tức:

– Tôi cứ nghĩ sẽ chỉ làm một bữa tiệc gia đình thôi, đâu cần ồn ào như vậy chứ.

Anh ấy sắp sửa dẫn tôi lên cầu thang thì Marguerite giữ lại:

– Thực ra thì cũng có một bữa tiệc gia đình. Cậu thấy đấy, Giselle bảo rằng Jami còn nhỏ nên không được phép tham dự buổi tiếp đón tối nay. Nó rất tức.

Tôi chắc rằng bé đã nhận thức được nó sẽ là ông chủ của nơi này nên nó nói cứ xuống dự.

Giselle rất điên tiết. Chúng tôi không muốn cậu và Lisa về nhà thấy bà ấy giận dữ, cũng không muốn Jami buồn nên Nana nảy ra một sáng kiến để Jami tổ chức một bữa tiệc mừng ngay khi hai người về đến nơi. Sự dàn xếp ấy có vẻ ổn, trừ một điều, Marguerite cười trông giống hệt Luke:

– Là ông chủ tương lai của dòng họ DeLa Haie, Jami ra điều kiện:

Nếu nó không được dự bữa tiệc của Giselle thì bà ấy cũng không được dự bữa tiệc của nó. Vậy nên chỉ có Nana là cô có thể gặp trưa nay thôi cô Lisa ạ. Tôi nghĩ, Marguerite nhăn trán:

– Cô sẽ được nghỉ ngơi vui vẻ một chút.

Jami đón chúng tôi với tất cả sự vui mừng. Bữa tiệc nhỏ được tổ chức ở phòng chơi của nó là một sự thành công lớn. Nó nói luôn mềm, làm cho chúng tôi rất vui. Thằng bé chỉ cho tôi những thứ khiến nó tự hào nhất và làm cho Luke suýt ức lên khi thông báo với Nana rằng chú nó cưới tôi là vì nó, vì nó muốn tôi trở thành cô thật sự của nó.

Nana khúc khích cười nhìn tôi và bảo rằng Luke biết cách làm cho Jami vui.

Nhưng cô ấy không tin là anh ấy lấy tôi vì lý do như Jami đã nói.

Tôi dễ dàng quen với Nana vì cô ấy luôn bình thản và vui vẻ. Tôi thích cách cô ấy trông nom Jami, nghiêm khắc nhưng đầy yêu thương và tôi có thể nói rằng cách cô ấy nhìn tôi cho thấy cô ấy hiểu tình cảm của tôi và hiểu tôi yêu Jami như thằng bé yêu tôi.

Tôi không chắc là tôi sẽ vui với buổi tiệc chúc mừng tối hôm đó. Tôi thích một bữa tiệc nhỏ hơn là một bữa tiệc lớn, thích sự thân mật hơn là trang trọng.

Hơn nữa, tôi vẫn chưa gặp Giselle và con trai bà ấy, Marguerite và Luke là những người duy nhất tôi biết và càng đáng ngại hơn vì tôi sẽ là trung tâm của những con mắt tò mò.

Tôi tạm biệt Jami và hứa sẽ đến chúc nó ngủ ngon, rồi theo Luke rời căn phòng tràn ngập niềm vui vẻ của nó. Tôi ước giá như tôi có thể viện cớ nhức đầu để khỏi tham dự bữa tiệc sau đó.

Nhưng nếu tôi làm vậy, Luke sẽ đoán ra tôi giả vờ vì ngại phải gặp gỡ những người trong gia đình, ngại gặp bạn bè của anh. Tôi không muốn anh ấy nghĩ tôi là một kẻ nát gan như vậy.

Chương 5

Tôi không biết mình nên mặc gì trong bữa tiệc của Giselle. Bộ váy Luke gợi ý có lẽ quá sang trọng, mà tôi thì không muốn ăn mặc quá cầu kì. Tôi đang cuống lên tưởng sắp khóc đến nơi thì Marguerite gõ cửa, rồi đi vào phòng:

– Luke nói cô cũng giống tôi, không biết phải mặc gì trong bữa tiệc. cậu ấy bảo tôi đến xem có thể giúp được gì không. Đàn ông ... Chị ấy lắc đầu:

– Không hiểu chúng ta cảm thấy thế nào về những thứ chúng ta sẽ mặc? Marguerite đến tú quần áo, xem xét rồi lấy ra một bộ váy:

– Bộ này được đấy. Chị quyết định và đưa bộ váy cho tôi:

– Màu của nó không chệ vào đâu được. Màu váy thay đổi theo ánh sáng giống như mắt cô vậy, từ màu xanh da trời chuyển sang màu xanh lá cây, rồi thành màu xám. Bộ này kiểu dáng cũng rất được, loại lụa bóng này cũng đang mốt. Chị ấy nghiêng đầu nhìn tôi tò mò:

– Có phải nó được mua trong tuần trăng mật không?

Tôi ngượng ngịu lắc đầu:

– Luke chọn cho em đấy. Anh ấy muốn em mặc trong tối nay, nhưng em e là nó hơi sang quá.

– Lisa, đêm nay là đêm của cô mà. Ai cũng nghĩ cô sẽ là trung tâm chú ý của mọi con mắt và chắc chắn cô sẽ như thế. Marguerite tiếp tục nói trong khi giúp tôi kéo chiếc áo qua vai.

Chị ấy giúp tôi cài cái móc ở sau lưng bởi các ngón tay của tôi run quá, không làm nổi. Sau đó chị ấy chau mày nhìn kiểu tóc đơn giản của tôi và quyết định sẽ giúp tôi sửa sang lại. Rất khéo léo, chị ấy vấn tóc tôi lên trên đỉnh đầu, khiến tôi trông có vẻ cao thêm, đồng thời cũng làm lộ rõ cái cổ cao thon thả.

Sau đó chị ấy lấy trong túi tóc mấy lọn tóc quăn để tạo dáng. Xong xuôi, Marguerite đứng ra phía sau ngấm tôi và gật đầu vẻ hài lòng.

Tôi định đứng dậy nhưng chị ấy không cho. Chị ấy trang điểm lại cho tôi, quét lên thêm mí mắt một ít nhũ màu xanh da trời. Khi trang điểm xong, chị ấy bảo tôi nhìn vào gương.

Tôi hầu như không nhận ra người phụ nữ trẻ đang nhìn tôi lại chính là tôi.

– Có đẹp không? Marguerite hỏi.

– Tuyệt lắm! tôi kêu lên vui sướng:

– Cảm ơn chị Marguerite, chị đã giúp em thật nhiều.

– Chỉ là sự đáp lại cho những gì cô đã giúp tôi. Marguerite nhẹ nhàng:

– Cô có lẽ biết rằng nếu Luke không gặp cô và không thuyết phục cô lấy cậu ấy thì có lẽ tôi và Edouard sẽ còn bất đồng mãi. Có lẽ chúng tôi cũng sắp cưới.

Chúng tôi quyết định sẽ làm đám cưới vào tháng sáu, Lisa ạ. Tôi thật hạnh phúc! Chị ấy cúi xuống hôn lên má tôi, rồi khoác tay tôi bảo:

– Nào, bây giờ thì đi thôi. Hãy đến với Luke kéo cậu ấy sốt ruột. Cậu ấy cứ đi đi lại lại, làm mòn cả tấm thảm phòng khách mất.

Nếu thực sự tôi cần một chút khích lệ để có đủ tự tin cho bữa tiệc thì Luke đã dành cho tôi điều đó. Khi Marguerite đẩy tôi vào giữa phòng có Luke đang đợi, tôi thấy ánh mắt anh ánh lên vẻ ngưỡng mộ.

– Đẹp lắm, anh ấy cười khen tôi:

– Thực sự em đẹp lắm ... mà lại còn đúng giờ nữa. Giọng Luke đầy ngạc nhiên.

Trong lúc đưa tôi xuống cầu thang lớn, Marguerite thì thảo vào tai tôi:

– Lisa, đáng lẽ cô phải biết điều này sớm hơn. Giselle không biết tiếng Anh.

Tôi Edouard là cả tối nay, cô phải nói tiếng Pháp. Tôi hy vọng cô không cảm thấy quá khó khăn. Bà Giselle De La Haie quả giống như người mà Marguerite giúp tôi hình dung ra. Bà ấy cao, mảnh mai, có màu tóc nâu sẫm và nước da trắng ngà mịn màng. Trong bộ váy nhung đen, bà ấy trông thật xứng với vai bà chủ từng ly từng tý.

Khi Luke giới thiệu tôi, bà Giselle chìa bàn tay xinh xắn với những móng tay được sơn sửa cẩn thận ra bắt tay tôi và nói rằng bà ấy rất vui vì cuối cùng cũng đã được gặp tôi.

Bà ấy hướng đôi mắt đen pha màu mận nhìn tôi chăm chú có vẻ như rất hài lòng, rồi bà giới thiệu tôi với con trai của mình – Jean Claude – một anh chàng cực kì đẹp trai với mái tóc quăn đen và nước da rám nắng rất đẹp. Jean Claude nở một nụ cười rất khéo, đủ để lộ hàm răng trắng đều đặn của mình rồi bắt tay tôi:

– Rất vui được gặp chị Lisa. Giọng nói nhỏ nhẹ, ấm áp cùng cá liếc lấy lòng của cậu ta khiến cho mấy lời xã giao bằng tiếng Pháp tăng thêm ý nghĩa.

Cậu ta có vẻ không muốn buông tay tôi ra, nhưng rồi cũng buộc phải làm thế vì Luke đã chìa tay về phía cậu ta chào, rồi ngay sau đó lại hướng cậu ta đến Marguerite, người này giờ vẫn đang chứng kiến màn chà hời đang tùm tùm cười.

– Thật may mắn là Luke và li đã đến kịp. Chị ấy kéo Jean vào câu chuyện.

– Cậu có biết vì bão tuyết mà sân bay buộc phải đóng cửa không? Chuyến bay của Lisa và Luke là chuyến bay cuối cùng được phép hạ cánh đấy. Tôi nghe đài nói thế.

– Nếu hai người không đến kịp tối nay thì thật là tệ. Giselle có vẻ ngạc nhiên vì tin Marguerite thông báo:

– Tôi sẽ khó mà báo hoãn buổi tiệc mừng với tất cả mọi người.

Jean Claude ranh mãnh nói:

– Khách khứa của mẹ có thể cũng chẳng đến được đâu, tuyết rơi dày mà.

- Vớ vẩn, mẹ cậu ta chau mày:
- nếu họ không tới được thì họ đã gọi điện rồi.

Bà ấy quay sang tôi:

- Con trai tôi luôn thích trêu chọc người khác. Cô đừng tin những gì nó nói. Bà ấy ném cho con trai một cái nhìn quở trách rồi nói:
- Nào, cứ để anh em họ nói chuyện, cô đi ra đằng này với tôi. Bà Giselle dẫn tôi tới một chiếc đi vắng có nệm bọc lụa được kê dưới một lò sưởi toả ra mùi gỗ thông.
- Tôi rất tò mò về cô, Lisa ạ. Bà ta thật thà thừa nhận:
- Tất cả chúng tôi đều bất ngờ khi Luke nói rằng cậu ấy sẽ lấy một cô gái mà cậu ấy chỉ mới quen ít ngày. Chúng tôi không thể tưởng tượng được Luke lại như vậy.

Tôi cũng thừa nhận:

- Gia đình cháu cũng cảm thấy như thế. Mọi người đều lo lắng đến tận phút cuối trước khi gặp Luke.
- Đúng là một chuyện tình lãng mạn. Giselle cười:
- Người ta vẫn có thể hy vọng tìm được một chuyện tình lãng mạn ở Paris đúng không? Đó là thành phố của những người yêu nhau mà. Bà ấy thở dài!

Đã lâu rồi nhưng tôi vẫn nhớ cuộc sống ở Paris. Tôi là người Paris chính gốc. Tôi cũng là một người lãng mạn. Chúng ta có nhiều điểm chung đấy, tôi và cô, Lisa ạ. Bà ấy nói rất nhẹ nhàng và mỉm cười với tôi suốt, dường như cố làm tôi thoải mái. Bà ấy đã thánh công vì tôi cảm thấy bà ấy thân mật hơn nhiều so với những gì tôi, Lisa và Marguerite tưởng tượng ra.

- Đúng, giọng bà ấy líu lo khiến tôi nhớ đến những con chim sẻ ở quê hương bà ấy:
- Người ta nghĩ rằng cuộc hôn nhân của tôi không phải vì tình. Chỉ trong ít ngày mà tôi đã bị người đàn ông đẹp trai nhà Haie làm mê mẩn, tôi được đưa về Cécile và phải sống xa gia đình. Tôi cũng ... bà Giselle nói chậm rãi hơn:

- Tôi cũng đã phải gánh vác một trách nhiệm là chăm sóc một đứa trẻ của nhà này ngay khi từ lúc bước chân về, mặc dầu đối với tôi điều ấy thật lạ lẫm. Chắc cô biết Luke là người bảo hộ của Jami. Chắc cô cũng biết, cô phải gánh vác những gì. Còn tôi khi cưới Henri, một không biết tôi lại trở thành mẹ kế của một đứa con trai chỉ ít hơn tôi có vài tuổi. Henri thật ngang bướng, không chịu nói với tôi về Alain trước khi chúng tôi cưới nhau. Dù sao tôi cũng yêu Alain như con đẻ của mình, và cũng yêu Jami như cháu ruột của tôi. Tôi cũng ngạc nhiên lắm vì tôi yêu thằng bé như vậy mà Alain lại không chỉ định tôi là người giám hộ cho Jami. Luke và Marguerite dù sao cũng chỉ là anh em họ. Jean Claude Marguerite mới thật sự là chú ruột của Jami.

- Nhưng Jami thích họ hơn là bà và Jean. Suýt nữa thì tôi đã bật ra câu đó và lần đầu tiên kể từ

khi bà Giselle hướng tôi vào câu chuyện, tôi bắt đầu thấy nghi ngờ điều bà ấy nói.

Nếu bà Giselle yêu Jami như lời bà ấy nói thì tại sao Jami không thích bà ấy.

Vì bà ấy vồ vập quá nên nó ngại, hay tại bà ấy yêu nó mà trở nên quá nghiêm khắc đối với thằng bé. Dù sao bà ấy cũng nên phá lệ cho thằng bé tham dự bữa tiệc một chút. Đó hẳn sẽ là một cách đối xử đặc biệt với thằng bé và thế nào nó cũng thích lắm.

Thằng bé tội nghiệp, Giselle lắc đầu:

– Tôi thấy rất thương nó, nó mất cả bố lẫn mẹ trong một vụ tai nạn khủng khiếp. Nó không thể trở thành tay trượt tuyết hàng đầu như những người khác trong gia đình được nữa. Bà ấy thở dài:

– Nó sẽ là người duy nhất trong dòng họ De La Haie không được khắc tên trên các giải thưởng. Bà ấy không nói thêm được nữa vì lúc đó ông giúp việc Maurin bước vào phòng, thông báo rằng những chiếc xe chở các vị khách đầu tiên đang tiến vào cổng.

Bằng một động tác uyển chuyển duyên dáng, bà Giselle đứng dậy khỏi đi văng:

– Ơn Chúa! Tôi đang băn khoăn không biết liệu Jean nói có đúng không, liệu có đúng là tuyết rơi làm mọi người không ra khỏi nhà được hay không? Bà Giselle reo lên rồi ra hiệu cho tôi:

– Lisa và cả cậu nữa Luke. Bà nhìn về phía chồng tôi:

– Hai người phải đứng đón khách cùng tôi, đi nào. Bà ấy lên giọng chỉ huy. Vai bà chủ cho phép bà ấy ra lệnh. Tôi cố giấu nụ cười khi trong đầu tôi chợt nảy ra một sự so sánh giữa bà Giselle đang giữ vai trò bà chủ và bà Giselle vừa mới vài giây trước thôi còn là một phụ nữ dễ gần, ngồi kể chuyện tình của mình và bộc lộ những tình cảm mà bà ấy dành cho” Jami bé bỏng tội nghiệp” .

Luke đứng sau bà Giselle và nháy mắt với tôi như thể muốn hỏi tôi đã thấy bà Giselle vào vai bà chủ như thế nào chưa. Bỗng nhiên, bao nhiêu căng thẳng lo âu của tôi dường như tan biến. Nếu bà Giselle đã thể hiện vai mình một cách điệu nghệ thì tại sao tôi lại không nhỉ? Suy cho cùng thì chính bà ấy đã đưa tôi lên vị trí ngôi sao của tối hôm nay, vậy tại sao tôi không dám nhận thách thức ấy chứ? Tôi nghĩ thề và mỉm cười, khoác tay Luke đi theo bà Giselle vào phòng tiệc.

Có vẻ khách khứa được mời dự tiệc là khách của bà Giselle hơn là khách của chị em Luke. Hầu hết họ đều là những người trung tuổi trừ Arlletther con gái của một vị bác sỹ, Pierre và cô vợ Eloise của anh ta. Arlletther thì suốt bữa tiệc không rời mắt khỏi Jean Claude. Còn vợ chồng Piezze Duval thì được Luke đón tiếp rất nhiệt tình. Tôi nhận ra Duval. Tôi thường thấy ảnh anh ta trên báo thể thao và trên truyền hình trong phần tin về những vận động viên trượt tuyết tài năng. Hầu hết khách khứa đều là những người có máu mặt trong vùng. Luke thì thầm với tôi trong vài giây ít ỏi chúng tôi xoay sở được ở gần đủ để nói riêng với nhau:

– Họ là những người mà Giselle cho là quan trọng. Nhưng thật ra họ chỉ là một lũ chán ngắt, dĩ nhiên là trừ bác sỹ Vigny và vợ chồng Piezze. Em sẽ thích họ cho mà xem. Đây là những người bạn cũ của anh. Hãy đến với họ nào!

Luke dẫn tôi đến chỗ vợ chồng Piezze đang nói chuyện với Marguerite trong khi bà Giselle đang mãi thể hiện vai trò của mình với những vị khách lớn tuổi ở cuối phòng.

Eloise Duval nhìn tôi với vẻ tò mò không che giấu. Cô ấy bảo tôi:

– Chúng tôi cứ tự hỏi không biết trông cô như thế nào, cô đứng ngạc nhiên về sự tò mò của chúng tôi. Chuyện tình của cô và Luke khiến cho mọi người xôn xao suốt mấy tuần nay. Luke vốn khéo léo không để vướng vào bẫy hôn nhân, chúng tôi nghĩ anh ấy không bao giờ bị sa bẫy kia. Cô ấy liếc về phía Luke cười.

– Nào! bây giờ thì chị gặp Lisa rồi nhé. Jean Claude cùng với con gái vị bác sỹ đi đến chỗ chúng tôi tham gia vào câu chuyện. Chị đã hiểu tại sao anh ấy bị sa bẫy. Tôi ước mình gặp Lisa trước anh ấy. Đôi mắt Jean nhìn tôi nịnh nọt.

Luke bước đến đứng giữa tôi và cậu em họ nói:

– Dù tôi có cưới ai đi nữa thì cậu ấy vẫn nói thế. Hãy để anh nhắc nhở em Lisa, Jean Claude là kẻ tán tỉnh giỏi nhất trong nhà, và còn là một tay đua tốc độ, vậy hãy cảnh giác với cậu ấy.

– Lại nói đến chuyện tốc độ. Luke quay sang Jean hỏi chuyện khác:

– Cậu không đi dự đám cưới của bọn mình vì cuộc thi dành cúp vô địch, vậy tại cuộc thi đó, cậu chơi ra sao?

Mỗi lần thi diễn rất nhanh, kỷ lục cũ cũng bị phá, nhưng rồi em cũng về được thứ ba. Jean nói về rất hài lòng. Duval gật đầu :

– Cậu chơi tốt lắm. Nếu cậu cứ tiếp tục tiến bộ như mùa giải này thì tôi sẽ chẳng ngạc nhiên khi cậu trở thành thành viên tiếp theo của gia đình được mời đại diện cho nước Pháp tham dự Olympic mùa đông.

Giselle đã đến chỗ chúng tôi, bà ấy nhập cuộc:

– Có lẽ nó không thực hiện được điều đó đâu. Khi chúng tôi phải rời nơi này đến sống ở Cannes chắc Jean không luyện tập được nhiều như bây giờ.

– Vớ vẩn! Luke nói:

– Cannes chỉ cách đây gần hai giờ lái xe. Dù sao thì Jean lúc nào cũng được hoan nghênh khi cậu ấy muốn đến.

Bà Giselle vẫn tiếp tục:

– Sẽ không còn được như bây giờ. Nó sẽ nhớ cuộc sống ở đây, cũng như tôi vậy. Nó đã sinh ra ở đây và lớn lên ở đây.

Piezze an ủi:

– Jean sẽ tiếp tục cuộc sống của mình ở Cannes, đặc biệt khi liên hoan phim diễn ra sẽ có bao nhiêu cô gái xinh đẹp đến đó. Tôi ghen với cậu ta đấy.

Jean khoác tay Duval nói:

– Nhắc đến các cô gái đẹp, tôi chợt nhớ đến nhiệm vụ của mình. Đã đến lúc chúng ta uống mừng cô dâu của Lisa và mừng chị ấy trở thành thành viên của gia đình. Nào Piezze, hãy đi cùng tôi, hãy giúp tôi mở Champagne và mời mọi người.

Họ rót rượu và truyền các ly tới các vị khách, những người đang đứng nhìn về phía tôi và Luke.

Chúng tôi đứng sát bên nhau. Luke vòng tay ôm nhẹ eo lưng tôi mỉm cười với mọi người. Vừa lúc đó, cánh cửa phòng mở, Maurin bước vào báo có một vị khách nữa đang tới.

Những con mắt đổ dồn về tôi bỗng dồn ra phía cửa. Khi người khách đó bước vào phòng mỉm cười tiến đến chỗ bà Giselle, tôi thấy những ngón tay Luke trên eo tôi bỗng xiết chặt, thấy Marguerite đang đứng cạnh tôi thở dồn dập, thậm chí Eloise trông cũng rất sững sốt.

– Thứ lỗi cho cháu vì đến muộn. Người phụ nữ vừa đến hôn lên má bà Giselle nói:

– Cháu phải tránh thời tiết. Đường quanh đèo đã khó đi, rồi lại còn tuyết nữa. Cô ta rùng mình:

– Cháu may mà đến được đây an toàn. Cô biết cháu ghét lái xe trong thời tiết như thế này lắm.

Bà chủ bữa tiệc khoác tay người phụ nữ và dẫn cô ta đến chỗ tôi. Bà ta nói:

– Lisa, cô đã gặp Frederique rồi, cô ấy là một trong những người đến dự đám cưới của hai người.

– Không phải đâu cô Giselle ạ. Người phụ nữ trong chiếc váy thun đen nói:

– Cháu chưa gặp vợ anh Luke. Khi cháu ở Scotland cháu còn phải kết hợp lo công việc. Cháu đến nhà thờ dự cưới họ nhưng lạy Chúa! Cháu lại không đến buổi tiệc mừng sau đó, vì thế cháu chưa có dịp gặp cô dâu.

–Ồ! Vậy thì để tôi giới thiệu hai người. Lisa, đây là Frederique Legrand. Tôi chắc là cô đã nghe Luke và Marguerite nhắc tới. Cô ấy là một người bạn thân của gia đình, và là bạn làm ăn của Marguerite. – Frederique, đây là vợ Luke, cô Lisa.

Người phụ nữ ấy đưa tay ra. Diễn xuất của tôi lúc ấy phải xứng đáng nhận giải Oscar vì tôi đã đưa tay không hề run sợ. Cùng với nụ cười trên môi, tôi bắt tay người phụ nữ ấy mặc dầu lúc đó, tôi cảm thấy lạnh băng từ bên trong, còn tóc gáy thì dựng ngược lên. Khi ấy tôi nhận ra người phụ nữ đang đứng trước mặt tôi chính là người đã ngồi cạnh Marguerite trong nhà thờ hôm cưới tôi, là người đã nhìn tôi đầy ác ý. Luke ấy tôi đã hiểu nụ cười hiểm ác ấy là thật, chứ không phải do tôi tưởng tượng ra. Người đàn bà ấy nói cười với mọi người có vẻ thân thiện đấy, nhưng cô ta không thể giấu nổi tâm địa thực của mình lộ từ ánh mắt. Tôi thấy người phụ nữ ấy không thích tôi, còn lý do thì tôi không biết.

Mấy giây sau, khi người phụ nữ ấy bước qua Luke hôn anh ấy một nụ hôn dài để chúc mừng thì

tôi đã hiểu. Cô ta yêu chồng tôi. Cô ta có lẽ đã hy vọng một ngày nào đó Luke sẽ cưới mình, nhưng sự xuất hiện của tôi đã làm hỏng tất cả.

Tôi cố gắng giữ vẻ mặt vui vẻ, Jean hân hoan đi đến:

– Frederique, chị đến đúng lúc lắm, của chị đây. Cậu ta đưa cho Frederique một ly Champagne, rồi một ly khác từ trong khay nâng lên ngang tôi và mỉm cười:

– Chúc mừng Lisa.

Các vị khách khác hoà theo và cùng uống mừng, chỉ riêng Frederique nâng ly lên môi nhưng không uống lấy một giọt.

Ngón tay tôi cứ bấu chặt trên chiếc ly, nhưng rồi tôi quyết định thư giãn. Tôi không thể để người phụ nữ ấy làm tôi bức mình được. Quan trọng hơn không thể để người phụ nữ ấy đạt được mục đích. Khi cô ta nắm lấy tay Luke thì thầm điều gì đó khiến anh ấy mỉm cười. Lúc ấy tôi làm ra vẻ vui vẻ lên tiếng:

– Tôi nghĩ chúng ta cũng nên uống mừng Luke. Tôi muốn anh ấy cùng hưởng sức khoẻ và hạnh phúc với tôi.

Khách khứa cười vui vẻ ủng hộ. Tôi nâng ly rượu cho Luke và từ từ nhấp từng ngụm, để cho vị rượu nồng nhắc cho tôi về ngày cưới, về đêm tân hôn của chúng tôi và thế là sự căng thẳng của tôi tan đi. Không người đàn bà nào có thể phá vỡ hạnh phúc của tôi và Luke. Tôi không thể ghen tuông, không thể giữ bo bo những gì mình sở hữu – những đức tính ấy tôi vốn không ưa. Chẳng dễ dàng cho tôi khi tôi vẫn phải cười trong khi Frederique vẫn bám lấy cánh tay chồng tôi lú lo:

– Em rất vui vì anh đã không đi nghỉ quá lâu. Nếu anh đi quá lâu thì anh sẽ không còn nhiều thời gian để luyện tập cho đội đua của Cécile, anh đã đăng ký rồi đúng không?

Không đợi câu trả lời của Luke, cô ta liếc sang tôi hỏi:

– Cô cũng thích trượt tuyết như Luke phải không? Tôi hy vọng cô cũng giống anh ấy. Cô ta cười khéo:

– Anh ấy thích dành tất cả thời gian rảnh rỗi cho những đường trượt. Chính sự hiến dâng ấy giúp anh ấy giữ được danh hiệu vô địch lâu đến thế.

– Ở Scotland chúng tôi không có cơ hội luyện môn thể thao ấy như ở đây.

Tôi không muốn trước một nhà vô địch tầm cỡ thế giới tôi lại khoe khoang rằng mình đã đạt danh hiệu vô địch trượt tuyết dành cho nữ cấp câu lạc bộ của các trường đại học. Vì tôi biết rằng ngay cả những tay trượt tuyết cừ nhất của Anh cũng kém các đối thủ Paris một trời một vực.

Những lời nói sau của Frederique khiến tôi nhạc nhiên, cô ấy bảo:

– Nếu cô thích tôi sẽ dạy cô. Cô ta đề nghị về kể cả, như mong tôi sẽ trả lời tôi không biết trượt

tuyết. - ở đây cô sẽ cảm thấy bị đứng ngoài cuộc nếu cô không biết trượt tuyết.

- Frederique thật tốt - Luke trả lời thay tôi. Nhưng tôi nghĩ chính tôi sẽ dạy Lisa. Em có muốn học không em yêu, Luke nghiêng đầu sang tôi hỏi:

- Em thích trượt tuyết lắm. Tôi gật đầu đáp.

- Vậy thì mai chúng ta sẽ tới trung tâm để mua đồ trượt tuyết cho em.

Chúng tôi đang nói đến đó thì bà Giselle bắt đầu dẫn khách vào phòng ăn.

Tôi để ý thấy có gì đó chuyển động ở đầu cầu thang. Tôi nhìn lên chợt thấy khuôn mặt Jami đang lấp ló sau những thành vịn được chạm trổ. Tiếng chuông đã đánh thức thằng bé vì tò mò nó đã tới để nhìn trộm các vị khách.

Tôi huých tay Luke, anh ấy cũng đang nhìn lên chỗ thằng bé và mỉm cười.

Jami vẫy tay đáp lại chúng tôi thể hiện vẻ hài lòng vì đã xem được những gì nó muốn xem, sau đó, nó luồn khỏi thang gác.

Chúng tôi đi vào phòng ăn. Đó là một căn phòng dài có trang trí hai dàn đèn chùm bằng thủy tinh phản chiếu lấp lánh qua những tấm khăn trắng muốt, những cái nĩa ăn bằng bạc và những chiếc ly sang trọng.

Giselle dừng lại ở một đầu bàn và hướng dẫn khách ngồi, vừa lúc ấy có ai đó hét lên một tiếng khiếp sợ khiến tất cả giật mình.

- Đó là Jami, Luke kêu lên, tìm lối chạy ra khỏi phòng để xem Jami gặp chuyện gì, nhưng Giselle đã đưa tay ra giữ Luke lại. Bà ấy nói:

- Đừng để ý đến nó, Jami có lẽ lại ngủ mê, nếu thế đã có Nana rồi hoặc có thể nó đang muốn chọc giận tôi. Nó tức khi tôi bảo nó còn quá nhỏ nên không thể ngồi ăn với chúng ta tối nay được. Tiếng hét ấy có lẽ là tiếng trả thù tôi đó. Anh biết rõ nó như thế nào mà.

- Không, tôi không tin. Tôi không muốn có bất cứ rắc rối nào đối với thằng bé. lu đẩy cánh tay bà Giselle ra, khi sắp sửa tới cửa ra vào thì Jami mở cửa bước vào rất nhanh.

- Luke! Nó nắm cánh tay chú mình. Vừa nãy cháu bước vào phòng thì thấy có một người đàn ông ở trong ấy. Ông ấy cúi xuống giường, tay cầm cái gì đó to lắm. Cháu sợ quá và đã kêu lên không tìm được.

- Tất nhiên, thôi được rồi. Luke đặt tay lên vai thằng bé.

Bà Giselle can thiệp gay gắt:

- Đừng ngốc thế Jami. Làm sao lại có một người đàn ông trong phòng cháu cơ chứ. Cháu mơ đấy thôi.

- Không, không, cháu không mơ. Thằng bé nhìn Giselle chăm chăm:

- Có một người đàn ông rất to lớn, nghe tiếng cháu kêu, hấn sợ và nhảy ra ngoài theo lối cửa sổ.

- Thật ư? Bà Giselle không nên được về bức bối. Giờ thì bà biết cháu đang bị chuyện.
 - Không, cháu không bị đâu. Cháu rất sợ. Khi cháu kêu lên, cô Nana đến, nhưng cháu không muốn cô ấy, cháu muốn ... Thằng bé nghẹn ngào và ôm ghì lấy Luke.
- Tôi nghĩ thằng bé muốn mẹ, cũng giống hôm nó bị bắt nạt ở công viên và bây giờ nó nhớ ra là mẹ nó đã chết. Tôi cũng muốn khóc theo thằng bé, thế mà bà Giselle tỏ ra khá lạnh lùng. Bà ấy bảo Jami:
- Tỉnh táo lại đi Jami, cháu biết đó chỉ là một giấc mơ thôi mà. Hãy về giường ngủ đi. Nana đang đợi cháu đấy.
 - Không! Luke kiên quyết nói:
 - Cháu cứ ở lại đây Jami ạ. Cô Lisa sẽ chăm sóc cháu. Anh đẩy thằng bé vào tay tôi:
 - Còn tôi sẽ lên kiểm tra xem sao.
- Họ đi chừng mười phút thì trở lại cùng Nana – Đi nào chàng trai. Nana nói với Jami bằng tiếng Anh:
- Đến giờ ngủ rồi!
- Bây giờ chẳng còn ai trên gác đâu mà sợ.
- Cô ấy quả quyết với thằng bé:
- Nếu cháu lại mơ như thế thì cô sẽ kê một chiếc giường trong phòng cô để cháu không phải sợ nữa. Jami ngược nhìn mọi người về cầu cứu:
 - Đó không phải là mơ đâu. Chuyện có thật đấy.
- Nana nắm tay Jami:
- Thôi nào nhóc. Khi cháu mệt hoặc quá vui thì khó biết được cháu thức hay ngủ Frederique tỏ ra là người biết tiếng Anh chen vào:
 - Cô đúng đó Giselle ạ! Nana cũng bảo là thằng bé nằm mơ.
 - Nó không ngủ mơ đâu. Luke trầm ngâm nói:
 - Có ai đó đã vào phòng nó.
- Chúng tôi lên thấy cửa sổ mở toang, nhìn ra ngoài thấy rõ vết giày in dưới tuyết bên dưới cửa sổ.
- Chúng ta có nên gọi cảnh sát không? Bác sĩ Vigny gợi ý. Luke lắc đầu:
 - Không cần đâu. Tôi không muốn Jami phải liên quan đến vụ điều tra.

Chương 6

Tôi thán phục cách bà Giselle lái câu chuyện sang hướng khác. Bà ấy bảo không nên mừng

cô dâu mới bằng chuyệ tên đột nhập. Bà ấy quay sang tôi nói:

– Lisa thân mến! Cô đừng để vụ việc không hay làm cô e ngại khi phải sống ở Cécile. Cô có thể thấy đôi điều khác biệt trong sinh hoạt ở đây, chẳng hạn như đồ ăn nhưng rồi cô sẽ thấy đây là một nơi tuyệt vời để ở đấy.

Khi cà phê đã được mang vào phòng khách, tôi cảm thấy rất mệt và muốn đi nằm. Đó là một ngày mệt mỏi, từ sáng sớm chúng tôi đã phải ngồi trên chuyến bay khó chịu, sau đó lại gặp những người lạ hoắc, đặc biệt là Frederique. Và điều mệt mỏi nhất là tôi phải nói tiếng Pháp suốt cả buổi tối, mặc dầu vốn tiếng Pháp của tôi không phải là tồi.

Tôi cảm thấy rũ xuống vì mệt mỏi và thăm cầu khẩn cho khách khứa mau ra về. Giá mà Luke luôn ở cạnh tôi, dành cho những lời động viên, hay một cái nắm tay thông cảm thì có lẽ tôi cảm thấy đỡ tội cho bản thân mình hơn. Đằng này từ sau bữa tối, chúng tôi không cách nào ở gần nhau được và những người khách cứ thay nhau hỏi về Scotland và thế là Frederique đã có cơ hội véo von với chồng tôi suốt.

Ông bác sỹ Vigny là người ra về đầu tiên. Ông ấy đã nhận ra tôi quay đi để nén một cái ngáp và có lẽ con mắt nghề nghiệp của ông ta đã nhận ra vẻ mệt mỏi mỗi lúc một tăng của tôi. Vì vậy ông ấy nhìn tôi mỉm cười đầy thông cảm rồi ra hiệu cho con gái ông đang đứng với Jean Claude quay ra chỗ mình. Ông ấy nói:

– Đã đến lúc chúng ta phải về rồi con yêu ạ. Nếu ở lại thêm chúng ta không về nổi Cecile đâu. Maurin vừa nói với bố là trời lại đang có tuyết rơi nặng hơn.

– Anh rất khôn ngoan đấy, bác sỹ Vigny ạ. Ông thị trưởng trong vùng, người mà tôi không nhớ tên là gì đồng tình với vị bác sỹ.

– Tôi nghĩ tất cả chúng ta nên về thôi. Chả ai muốn bị kẹt trong tuyết phải không nào?

Chỉ có Frederique là không nhúc nhích. Cô ta vẫn cứ tiếp tục đứng nói chuyện với Luke và Jean Claude. Cô ta nán lại khá lâu trong khi các vị khách khác đã ra về cả. Phải đến khi Marguerite gợi ý cô ta nên về kéo tuyết lại rơi nặng thêm cô ta mới chịu đi.

– Cháu thật là một đứa nhát gan. Cô ta cười và thú nhận với Giselle.

– Cháu cứ chần chừ không muốn về vì cháu sợ lái xe một mình giữa đêm tuyết như thế này.

– Sao cháu không ở lại đây như trước kia, Giselle gợi ý:

– Tôi chắc là Marguerite không thấy phiền khi sắp xếp một phòng cho cháu ở khu của nó đâu.

– Ồ không! Đêm nay thì không được. Trưa mai cháu phải đến Geneve với một khách hàng ở đó.

Đó là một việc quan trọng mà Marguerite cũng biết đấy, cháu không muốn bị muộn cuộc hẹn.

Vả lại cháu cũng muốn về nhà để chuẩn bị những tài liệu cần thiết. Và còn phải thay đồ. Cô ta cười:

– Cháu không thể cứ mặc thế này để đi ăn trưa vì công việc được.

Luke đùa:

Tôi không biết chuyện ấy, nếu công việc của em được thực hiện với một người đàn ông thì tôi chắc anh ta sẽ phải chiều ý em.

– Đáng lẽ tôi có thể đưa chị về. Jean Claude lên tiếng chẳng có gì nhiệt tình lắm. Nhưng tôi nghĩ mẹ tôi cũng chẳng tin tôi có thể điều khiển được chiếc Mercedes trong thời tiết này.

– Còn tôi thì chẳng tin tưởng vào tay lái của cậu đâu. Frederique trả lời Jean Claude rồi quay sang mỉm cười nói với tôi:

– Lisa ạ! Thực ra Luke vẫn thường lái xe đưa tôi về nếu như thời tiết xấu. Tôi chắc chị sẽ không thấy phiền khi để anh ấy làm việc đó tối nay đúng không? Anh ấy sẽ về sau một giờ nữa thôi.

– Đừng ngốc thế, Marguerite vội nói:

– Luke còn đang trong tuần trăng mật, nếu tôi là vợ anh ấy tôi cũng điên lên khi chồng mình đi cùng một người phụ nữ khác, cho dù người đó là bạn thân của gia đình mình đi chăng nữa. Tuy vậy, cậu đừng có lo. Tôi sẽ lái xe đưa cậu về Vallon. Chẳng nào tôi cũng lái xe giỏi hơn Luke nên đảm bảo sẽ an toàn cho cậu. Marguerite nhìn em mình và nói với Frederique:

– Cậu cứ uống cà phê đi! Tôi sẽ thay đồ và chuẩn bị vài thứ. Chắc là tôi sẽ ở lại chỗ Frederique qua đêm nay thôi chứ chẳng thể về một mình giữa đêm hôm như thế này đâu.

Tôi muốn ôm Marguerite. Tôi biết chị ấy không vui vì tình yêu sét đánh của em trai, nhưng chị ấy đã chấp nhận cuộc kết hôn của Luke một cách vui vẻ.

Marguerite hiểu rằng điều ấy sẽ tạo cơ hội cho chị lấy Edouard và bây giờ chị ấy cảm thấy nợ tôi như thể tôi là cứu cánh mang hạnh phúc lại cho chị. Đêm đó, tôi mãn nguyện nằm trong vòng tay Luke. Anh ấy hôn lên mi mắt tôi khi tôi đã nhắm mắt lại mơ màng chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau bữa sáng được dọn lên với những món ăn đúng như tôi dự đoán:

cà phê, bánh sữa bò nóng và rất nhiều bơ cùng mút anh đào. Tôi ăn qua loa, còn Luke thì mãi xem thư từ gửi đến trong lúc anh đi vắng. Tôi thấy anh chau mày trước một bức thư liền hỏi:

– Có gì không ổn hả anh?

– Tuần tới anh phải tới Cannes rồi đấy!

Rồi ngừng một chút anh nói tiếp:

– Đây là một chuyến công vụ. Anh chắc sẽ bận tối mắt. Có lẽ em cứ ở nhà và đi thăm lạnh quanh tốt hơn.

– Em nghĩ chuyện đi của anh có liên quan đến việc làm ăn của nhà máy sản xuất bột giấy mà anh đã chỉ cho em hôm về.

– Anh không còn phải bận tâm đến nó nữa đâu! Anh đã kể với em là anh và Marguerite đã bán cổ phần ở đó rồi đúng không?

– Anh yêu! Có nhiều điều mới quá em không nhớ hết được. Em biết anh đang làm việc ở nhà máy bột giấy. Em biết anh phải trông gia sản cho Jami và anh đã kể cho em về kế hoạch cải tạo lâu đài. Em biết anh có một ngôi nhà thừa hưởng từ mẹ. Bố em có vẻ hài lòng khi tin rằng anh sẽ để em được sống đầy đủ, nhưng nói thật nhé Luke, thật sự em không biết anh làm gì?

– Mẹ anh được thừa kế nhà máy bột giấy của dòng họ nhà Haie. Khi bà ấy mất đi, anh và Marguerite đồng thừa kế. Nhưng cả hai bọn anh không quan tâm đến việc đó. Tuy vậy, theo lời khuyên của bác anh, anh đã đi học để quản lý nó.

Sau khi học một khoá điều hành, anh đảm nhận công việc ở nhà máy. Đó là một công việc rất có triển vọng, anh có thể làm cho nhà máy phát triển hơn, nhưng tâm trí anh chẳng bao giờ hướng về nó cả. Bác anh cũng có một vụ làm ăn mặc dù Giselle phản đối.

– Ông ấy thấy rằng lâu đài quá rộng và chi phí vào nó quá tốn kém nên Alain đã gợi ý với ông về việc cải tạo lâu đài thành một khách sạn sang trọng, chỉ để lại một dãy nhà làm nhà ở cho gia đình. Cecile là một nơi nổi tiếng cho các môn thể thao cả mùa đông lẫn mùa hè. Nhiều người đến đây ngắm hoa dại trong các thung lũng, câu cá ở các sông hồ xung quanh, rồi leo núi, và tham gia các môn thể thao ở trung tâm thể thao. Một khách sạn kiểu lâu đài do Count làm chủ sẽ là một nơi hấp dẫn lý tưởng.

– Bác anh chết khi ý tưởng ấy còn chưa thành phác thảo, nhưng anh Alain đã theo đuổi nó. Kế hoạch đã được phê duyệt một tháng trước khi tai nạn xảy ra.

Lúc ấy anh và Marguerite đã quyết định bán nhà máy bột giấy để đầu tư vào dự án của Alain. Ý định của Alain sẽ để một dãy trong lâu đài làm nơi ở. Phần còn lại sẽ dành cho công ty mà bọn anh thành lập. Có ba giám đốc Alain, Marguerite và anh. Ba người có cổ phần ngang nhau và anh sẽ là giám đốc điều hành. Khi vụ tai nạn của Alain xảy ra, mọi thứ còn đang dang dở, nhưng lúc nằm trong bệnh viện, Alain đã kịp ký những giấy tờ quan trọng trong dự án đó. Anh ấy không muốn Jami kế thừa một đồng gạch cũ mà muốn dành cho nó một tài sản có giá trị. Ngôi nhà của cậu ấy và cổ phần trong khách sạn với hy vọng sau này lớn lên Jami sẽ tiếp quản.

– Thế còn Giselle? bà ấy có nói gì không?

– Không! Bà ấy không có quyền đòi hỏi về lâu đài, cả Jean Claude cũng vậy.

Alain đã được chỉ định là người thừa kế lâu đài và đất đai xung quanh bao gồm cả rừng thông mà bây giờ thuộc về Jami. Bà Giselle thừa hưởng một biệt thự ở Cannes của bác Henry và một số tiền đáng kể. Jami được thừa hưởng một dãy đồi gần Cannes gồm một ngôi nhà nhỏ và một vườn nho rất lớn. Cả hai người chẳng thể phàn nàn gì mặc dù Giselle không thích rời lâu đài. Nhưng theo luật thừa kế, hai mẹ con bà ấy phải dời đi trước khi sinh nhật lần thứ mười tám của Jean Claude vào tháng sáu tới.

Luke đang kể đến đó thì có tiếng gõ cửa. Nana bước vào phòng chúng tôi và cho biết cảnh sát

đã đến.

Hai viên cảnh sát đều vui tính. Jami bị hỏi về việc xảy ra tối hôm trước, khéo đến nỗi thằng bé cứ nghĩ những gì xảy ra giống một chuyến phiêu lưu ly kì chứ không phải một chuyện đáng lo ngại và nó có thể tự hào vui vẻ kể với đám bạn của nó. Họ giải thích về việc lấy vân tay rồi họ lấy dấu tay thằng bé khiến cho nó vui vẻ lắm.

Sau khi Luke và Piezzer miêu tả lại sự việc, hai viên cảnh sát cùng đồng tình dự đoán rằng, kẻ đột nhập có thể là một người đã nghe tin từ trung tâm trượt tuyết hoặc ai đó trong làng về bữa tiệc tại lâu đài nên đã lợi dụng lúc cửa nhà mở đón khách để đột nhập vào trong với hy vọng lấy được những thứ dễ mang ở phòng ngủ trong lúc mọi người mãi ở phòng ăn không để ý. Hắn có thể không phải là người trong vùng, hoặc có thể không biết trong nhà còn một đứa trẻ không được xuống nhà với người lớn và có thể hắn đã hoảng quá khi thấy Jami bắt gặp mình trong phòng ngủ.

Đó là một tuần rất tuyệt, không có tuyết rơi, chỉ có ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Con được dẫn đến Cécile sạch bong, thỉnh thoảng lại có một đồng tuyết nhỏ ở hai bên đường. Luke lái xe đưa tôi đến những nơi ưa thích ở gần đó, cũng như những chỗ đáng đi ở Cécile. Anh chỉ cho tôi những cửa hàng mà tôi sẽ đi mua sắm, chỉ cho tôi nhà bác sỹ Vigny và nhà thờ của làng, một công trình được xây dựng từ thời trung cổ.

Một hôm khi lái xe ngang qua biệt thự Narcisses, tôi nóng lòng hỏi bao giờ chúng tôi sẽ chuyển đến đó, Luke đáp:

– Anh đã hy vọng là những người đang thuê biệt thự sẽ chuyển đi vào cuối tháng hai. Khi anh bảo họ anh muốn sửa chữa ngôi biệt thự thì họ nói rằng sẽ chuyển đi khi tìm được một nơi thích hợp quanh đó. Nhưng cho đến nay, họ vẫn chưa tìm được, vì thế chưa chắc đến hạn thuê nhà họ sẽ dọn đi.

Nói rồi Luke nhìn tôi băn khoăn:

– Em không thấy thoải mái khi ở lâu đài ư?

– Tất nhiên là em vui. Nhưng mặc dù Marguerite luôn cố làm cho em cảm thấy như em đang ở nhà mình thì em vẫn luôn ý thức được rằng đó không chỉ là nhà của anh mà còn là nhà của chị ấy nữa. Vả lại, Luke ạ, ngay từ ngày đầu tiên, khi anh chỉ cho em ngôi biệt thự, em luôn mong muốn được nhìn thấy nó.

– Lisa ạ! Cho dù bây giờ không có người ở chúng ta cũng không thể chuyển đến đó được. Nó cần được sửa chữa đã.

– Em biết, Marguerite đã nói với em. Đó chính là điều mà em mong muốn đấy. Em muốn quyết định xem mình sẽ làm gì, chẳng hạn như chọn màu này.

Việc trang trí ngôi nhà sẽ tạo cho em công việc để làm trong khi anh bận đi công chuyện.

– Em không cần phải lo chuyện sửa sang nhà cửa đâu Lisa ạ. Frederique sẽ lo chuyện đó giúp, Marguerite không nói với em sao?

Tôi nhìn Luke nhăn nhó:

– Chắc là có sự hiểu lầm. Marguerite biết em quyết định tự làm cơ mà. Chúng em đã cùng bàn với nhau và thậm chí chị ấy đã cho em danh sách những nơi em sẽ đi để đi mua những vật liệu trang trí mà em muốn.

– Em không nghĩ là nên để công việc đó cho một chuyên gia lo sao? Luke có vẻ không tin vào khả năng của tôi:

– Frederique thật tốt bụng khi nhận giúp, trong khi cô ấy có những hợp đồng khác trong tay. Cô ta đảm bảo cô ta thích làm công việc ấy giúp chúng ta.

– Em chắc là cô ấy thích rồi, tôi châm chọc. Nhưng em cũng thích. Em sẽ rất vui nếu được làm công việc ấy, hơn nữa biệt thự là nhà của chúng ta, đúng không nào? Nếu em đến sống ở đó thì em thích nó như ý của em, muốn nó thể hiện tình cảm của chính em chứ không phải ai khác.

Luke lắc đầu:

– Frederique sẽ thất vọng. Nhưng nếu em đã nghĩ như vậy thì không cần phải bàn cãi gì nữa. Em có cần giúp đỡ thì cô ấy sẵn lòng đấy.

– Nếu cô ấy sơn trần nhà giỏi thì sẽ có thể giúp em một tay. Đó là việc chán nhất trong công việc trang trí. Tôi nói với Luke.

– Những công việc tay chân nặng nhọc như thế không phải là công việc dành cho cô ấy, cũng như dành cho em. Luke cương quyết.

Tôi đoán Frederique sẽ chẳng vui vẻ gì khi anh ấy thông báo rằng anh ấy không nhờ

Frederique trang trí ngôi biệt thự nữa. Nhưng tôi không nghĩ cô ta lại phản ứng đầy tức tối như vậy.

Chủ nhật đó, khi Frederique đến lâu đài để bàn chuyện với Marguerite về một dự án thì Luke đã cho cô ấy biết quyết định của chúng tôi. Nghe Luke nói tôi muốn tự trang trí ngôi nhà của mình, cô ta chỉ nhún vai và nói rằng nếu chúng tôi muốn thế thì tùy. Tuy nhiên Luke không phải là người cô ta muốn trút giận lên đầu. Cô ta đợi cho đến thứ hai, khi biết rõ Luke đã đến nhà máy giấy, còn Marguerite thì phải đi Grenoble để gặp một khách hàng, lúc ấy cô ta mới lộ bộ mặt thật của mình.

Vào giữa buổi sáng, Maurin báo cho tôi biết là Frederique đã đến. Tôi đang chơi với Jami và Nana trong phòng thì Maurin bước vào bảo:

– Tôi đã chỉ cho cô Legrand vào phòng khách của bà, bà có muốn tôi mang cà phê đến đó không ạ?

– Vâng! Cảm ơn ông Maurin, tôi nghĩ là khách của tôi muốn dùng một tách.

– Cô sẽ không ở với cô ấy cả buổi sáng chứ cô Lisa? Jami nũng nịu:

Cô đã hứa đưa cháu đến Cécile để chọn mua bưu thiếp gửi cho bạn cô rồi đấy nhé.

– Cô ta không ngồi lâu đâu, Jami ạ. Tôi cười với Jami như thế, nhưng trong lòng tôi thì đầy lo lắng. Tôi có linh cảm cuộc viếng thăm của Frederique không phải là cuộc viếng thăm xã giao, tôi băn khoăn không biết người đàn bà đó muốn nói gì với tôi.

Cô ta không để tôi phải đoán lâu. Thậm chí không đợi Maurin ra khỏi phòng cô ta đã bắt đầu xả giận. Cô ta vẫn đối xử với Maurin, Nana và những người làm khác như những kẻ thừa trong nhà.

– Cô có thể nghĩ cô là một phụ nữ trẻ, khéo léo, Lisa ạ. Nhưng tôi sẽ không để cô yên với những gì cô làm đâu.

Thấy Frederique nổi cơn tam bành, Marguerite vội bước ra khỏi phòng không kịp đóng cửa.

– Marguerite đã cho cô biết rồi phải không? Rằng Luke sắp cưới tôi, thế mà cô đã xen vào, giả vờ là một người tốt bụng với Jami. Tôi biết cô cũng ghét con quỷ đó giống như tôi thôi. Cô đã thấy Luke là một miếng mồi ngon đúng không? Anh ấy giàu có, đẹp trai, anh ấy sẽ mang đến cho cô một cuộc sống mà trước đây dù có nằm mơ cũng chẳng thấy nữa. Trong lúc anh ấy không biết phải xoay sở như thế nào với thằng quý con ấy ở Paris và sau cuộc gặp tình cờ của hai người, cô đã lợi dụng điều đó. Cô lợi dụng tình thương anh ấy dành cho Jami để anh ấy để ý đến cô. Nếu như tôi biết trước những gì xảy ra thì tôi sẽ không chịu khoanh tay đứng yên đâu. Song tôi không nghĩ anh ấy đã phản bội tôi. Cô hiểu không? Luke và tôi quen nhau mấy năm nay. Chúng tôi đối với nhau còn hơn cả những người bạn. Cô ta nhìn xoáy vào mắt tôi như để xem phản ứng của tôi sau những lời bóng gió ấy. Nhưng tôi đã chán ngán trước những lời của cô ta, thành ra tôi cứ ngồi nhìn chăm chăm vào cái miệng liến thoắng ấy mà chẳng phản ứng gì cả. Cô ta lại tiếp tục :

– Tất cả mọi người. Đúng, tất cả mọi người đều cho là Luke quyết định lập gia đình thì sẽ công khai chuyện đó. Cô ta nhìn tôi đầy tức tối.

Tôi tiếp tục nhìn cô ta như thể cô ta là một kẻ mất trí. Không có người phụ nữ tử tế nào lại đi nói với một cô dâu mới những lời như cô ta vừa nói với tôi. Giọng điệu cô ta, thái độ cô ta, lời lẽ cô ta thật là quá quắt. Cuối cùng, tôi cũng phải cho cô ta thấy là cô ta đã xúc phạm tôi như thế nào, tôi đáp lại:

– Nếu những gì chị nói là sự thật thì tại sao Luke chưa bao giờ hỏi cưới chị?

Tôi chắc nếu anh ấy ngỏ lời thì chị cũng chẳng từ chối đâu. Anh ấy không muốn chị làm vợ anh ấy.

– Luke có đề nghị, anh ấy đã hỏi cưới tôi. Nhưng anh ấy đợi Marguerite cưới trước. Anh ấy biết tôi không muốn chịu trách nhiệm về Jami, bởi vì anh ấy yêu tôi nên không muốn để trách

nhiệm ấy cho tôi. Chúng tôi hy vọng sẽ thu xếp ổn thoả khi chúng tôi ở Paris vào tháng mười. Nhưng đột nhiên tôi phải về nhà và Marguerite đã gây ra một chuyện điên rồ. Chị ấy nói rằng chị ấy sẽ nhảy xuống sông tự tử nếu Edouard không cưới chị ấy. Tôi biết Marguerite cũng như tôi, chị ấy chỉ dọa thôi, nhưng Luke tội nghiệp đã tin. Anh ấy lo Marguerite sẽ làm thế thật nên trưa hôm đó đã đề nghị cô lấy anh ấy. Anh ấy nghĩ đó là lối thoát duy nhất để giúp chị mình.

– Anh ấy biết. Cô ta cười rẻ khinh bỉ:

– Cô sẽ không từ chối đề nghị của anh ấy. Đó là một đề nghị hấp dẫn khó mà từ chối nổi.

– Marguerite rất buồn. Chị ấy cảm thấy đã buộc em trai mình đến một quyết định sai lầm.

Thậm chí trước đám cưới một tuần, chúng tôi đã cố thuyết phục Luke bỏ quyết định điên rồ ấy đi. Tôi bảo anh ấy tôi không cảm thấy phiền khi phải gánh thêm trách nhiệm chăm sóc Jami, nhưng anh ấy đã phớt lờ ý kiến của bọn tôi.

– Lúc ấy chúng tôi băn khoăn không biết cô đã khống chế anh ấy không? Đôi mắt cô ta nhìn xoáy vào tôi xác xược:

– Tôi nghi ngờ vẻ trình trướng của cô ở đám cưới cũng chỉ là một trò giả dối như chính cái đám cưới ấy mà thôi.

Giọng nói oang oang của cô ta cứ oang oang. Tôi e là nó có thể lọt ra ngoài cánh cửa chưa khép và vọng tới hành lang nơi Jami đang chơi, vì thế tôi càng tức giận:

– Cút ra khỏi đây! Tôi quát lên. Hãy cút ra khỏi nhà tôi. Cô sẽ không bao giờ được đón chào ở đây nữa, sau khi tôi nói với Luke tất cả những gì cô nói hôm nay, cho anh ấy biết cô lăng nhục tôi ra sao.

– Tôi sẽ chối tất cả và anh ấy tin tôi chứ không phải tin cô. Tôi sẽ nói với anh ấy cô gây ra mọi chuyện vì cô ghen với tôi, bởi vì cô nhận thấy anh ấy yêu tôi, Lisa ạ. Cô không thấy ánh mắt anh ấy nhìn tôi đó sao? Anh ấy là người đàn ông của tôi. Tôi không thể bỏ anh ấy. Sẽ không bao lâu nữa anh ấy sẽ mệt mỏi vì một kẻ đào mỏ kهن kiểu như cô. Tôi sẽ dành lại anh ấy Lisa ạ, bằng cách này hay cách khác, tôi sẽ dành lại.

Nói xong cô ta quay gót ra khỏi phòng. Tôi nghe rõ tiếng gót giày cô ta nện trên thang gác, và rất lâu sau, khi tiếng đập cửa của cô ta vọng đến tôi vẫn còn đứng ở giữa phòng, sửng sốt và kiệt sức bởi những gì tôi vừa chứng kiến. Tôi biết những gì cô ta nói không phải là sự thật. Nhưng tôi cũng không biết có bao giờ tôi có thể nói lại những lời lăng mạ của cô ta với Luke hay bất cứ ai khác để mong được thanh thản. Đó là những lời lẽ thiếu suy nghĩ của một người đàn bà đã phát điên lên vì ghen tuông và tôi không cho đó là một lời nghiêm túc. Tuy nhiên, những lời cuối cùng của cô ta, những lời lẽ thâm độc ấy cứ xuyên vào tai tôi làm tôi rợn xương sống.

Chương 7

Vẫn chưa nguôi giận, tôi đi đến phòng chơi của Jami, vừa đi vừa lo lắng cho cả tôi lẫn thằng bé. Nếu giọng nói đanh ác của Frédérique vọng tới khắp hành lang và nếu tất cả các cửa đều mở cả thì tôi có thể đoán được Jami sẽ cảm thấy thế nào khi nghe được những gì liên quan đến nó. May mắn là trong phòng lớn nơi tôi đã đứng ở trước đó khi Frédérique đến chỉ có Nana. Cho dù cô ấy có nghe thấy tiếng của Frédérique thì cô ấy cũng không hiểu được lời nào của người đàn bà nói tiếng Pháp ấy. tuy nhiên qua giọng nói của Frédérique, Nana có thể đoán được cuộc nói chuyện của chúng tôi không có gì là dễ chịu cả.

Thấy tôi bước vào phòng, Nana quay ra hỏi về bản khoản:

– Lisa! Trông chị lo lắng quá. người phụ nữ ấy đã nói gì với chị? Nghe giọng Nana tôi biết cô ấy không ưa gì Frédérique. Tôi trả lời:

– Cố ấy bực vì tôi không nhờ cô ấy trang trí biệt thự Nana ạ – Tại sao cô ấy có thể xử sự như vậy chứ? Đó là nhà của chị chứ có phải của cô ấy đâu. Chắc cô ấy nghĩ khiếu thẩm mỹ của chị không giống của cô ấy, nhưng tất nhiên, Nana thờ dài Frédérique luôn thích theo ý mình và nếu cô ấy thích cái gì, cô ấy phải đạt được nó. Cô ấy là một cô gái không thích mình bị đứng thứ hai đâu. Đó là lý do tại sao chẳng bao giờ cô ấy dám thi trượt tuyết với Marguerite. Nana thêm vào một câu đầy ẩn ý.

– Cô ấy là một kẻ thất bại xấu tính.

Một kẻ thất bại xấu tính. Tôi cố không rùng mình. Ngày hôm ấy Frédérique đã thể hiện rõ cái tính xấu của cô ta trước mặt tôi. Tuy nhiên tôi không cho phép mình để cô ta làm cho buồn rầu lo lắng. Mặc cô ta muốn lồng lộn thế nào là việc của cô ta. Tôi phải tống khứ cuộc cãi lộn đáng ghét ấy ra khỏi đầu. Tôi phải quên đi tất cả những lời đe dọa ngông cuồng, những lời bóng gió sâu xa của người đàn bà ấy.

Lấy lại giọng vui ẻ, tôi hỏi Nana:

– Jami đâu? Chúng tôi vẫn còn đủ thời gian để đi đến Cécile, tôi đã hứa với thằng bé rùi.

Nana đáp:

– Em đã bảo nó đi rửa tay và chuẩn bị để đi với chị.Ồ đây rồi, Jami đây.

Nana nhìn ra cửa mỉm cười với Jami lúc ấy đang đi vào phòng với khuôn mặt hồng hào vừa mới được rửa, được ôm khít trong chiếc mũ len xinh xắn.

Vì hôm đó Jami được nghỉ học và vì được tôi cho đi chơi như một sự ưu tiên đặc biệt, nên thằng bé tỏ ra rất vui. Trong khi tôi lái xe qua những đoạn đường khúc khuỷu, Jami cứ lú lo suốt khiến cho tôi không thể nghĩ tới chuyện bực mình lúc trước được. Tuy nhiên sau những

phút mua đồ vui vẻ, chúng tôi ngồi uống chocola nóng trong một quán cà phê nhỏ, tâm trí tôi lại bị hành hạ bởi những lời của Frédérique. Tôi hiểu rằng người đàn bà ấy muốn rắc tâm gieo vào đầu tôi mầm mống của sự nghi ngờ.

Nghĩ lại, tôi chợt nhớ ra Frédérique có thể chính là người mà Marguerite hay nói tới. Chắc Frédérique đã bỏ Luke giữ kì nghỉ, để mặc anh xoay sở với Jami và chính vì thế cô ta đã cho Lucke thấy cô ta ghét có Jami bên cạnh như thế nào; Chính Frédérique đã tự cho phép mình hy vọng rằng Luke sẽ chiều theo cô ta và đẩy trách nhiệm bảo hộ Jami cho Edouard và Marguerite.

Tôi dăm chiêu nhìn xuống ly chocola mà nâu sẫm. Nhớ lại chuyện hồi sáng, nhớ lại những lời đầy tức tối của Frédérique, tôi bỗng tự hỏi không biết liệu những gì cô ta nói có phải là sự thật hay không. Chẳng lẽ tôi đã để tình yêu lấn áp lý trí, đến nỗi phải chộp vội lấy cơ hội cướp người đàn ông tôi yêu ư? Tôi đã sống trong mơ ư? Chẳng lẽ cuộc hôn nhân của chúng tôi chẳng có nghĩa gì hơn là giải quyết tình cảnh khó xử cho chị em Luke ư?

Luke đối với tôi rất tình cảm. Trong ngày cưới của chúng tôi, anh ấy đã hứa sẽ yêu thương tôi. Từ ngày đó mỗi khi ân ái anh ấy rất nồng nàn và âu yếm. Tuy nhiên anh ấy chưa bao giờ nói với tôi ba tiếng” Anh yêu em”.

Tại sao ư? Vì anh ấy quá ư trung thực? Vì anh ấy không thể nói những lời âu yếm với tôi, trong khi anh ấy yêu người đàn bà khác?

Frederique đáng ghét đã làm tôi luôn bị dày vò vì những ý nghĩ ấy. Tôi khuấy chocola trong cốc mạnh đến nỗi chocola trào cả rất ngoài. người đàn bà thâm hiểm ấy đã rắc tâm gieo mồi nghi ngờ trong tôi.

Tôi nhìn sang Jami đang ăn bánh ngon lành, vừa ăn vừa nhìn ra ngoài cửa sổ lăm lăm bấm đọc nhãn hiệu của những chiếc ô tô chạy qua, rồi bỗng nhiên nó rướn người lên chỉ cho tôi thấy chiếc Mercedes của bà Giselle vừa lướt qua.

Tôi nhìn đồng hồ bảo Jami:

– Chúng ta phải về nhà thôi, nếu không chúng ta sẽ muộn bữa cơm trưa mất.

Nếu chúng ta về muộn Nana sẽ trách cô.

Nhưng Nana không có sức để lo lắng cho chúng tôi. vừa về đến cửa Marguerite đã ngăn chúng tôi không cho đi gặp Nana. Chị ấy bảo Nana bị cúm và Jami không nên đến chỗ cô ấy để tránh bị lây. Marguerite nói:

– Cô ấy bị sốt cao lắm, Lisa ạ. Bác sĩ Vingy nói cô ấy phải nằm nghỉ ba, bốn ngày cơ.

Nana không phải là người duy nhất bị cúm. đến nửa đêm Marguerite cũng bị sốt cao, vì vậy những ngày sau đó tôi rất bận bịu. Tôi phải trông nom Nana và Marguerite. Hết mang thuốc lại dọn giường, rồi mang những đồ ăn nhẹ do tôi tự nấu cho họ, lại còn phải để mắt đến Jami

không cho nó chơi một mình quá lâu.

Đến lúc bữa tối dọn lên thì tôi đã mệt nhừ chỉ muốn đi ngủ. Những ngày đó tôi gặp Luke rất ít. Anh ấy quá bận. Có một số vướng mắc liên quan đến việc bán nhà máy giấy. Một trong những người sở hữu mới người Canada hiện đang ở Vancouver đang đàm phán về việc bán nhà máy và vì múi giờ ở Vancouver chênh với giờ ở Grenoble và tiếng, nên Luke thường phải nán văn phòng để chờ điện thoại. Thường khi anh ấy trở về nhà tôi đã ngủ rồi.

Vào ngày đầu tiên mang Marguerite dậy được, tôi đang mang trà đến cho chị thì Luke đột ngột về nhà. Chúng tôi chào nhau qua quýt, rồi anh ấy vội vã đi vào phòng ngồi xuống bàn giấy lục tìm gì đó trong đồng tài liệu.

– Lisa! Anh ấy quay ra gọi tôi về nóng nảy:

Em để bức thư cho anh sáng nay ở đâu? Anh đã bảo em bao nhiêu lần là đừng có đựng vào thư từ của anh kia mà.

Không để ý đến giọng nói của Luke, tôi đáp:

– Nó ở chỗ mà sáng nay trước lúc đi anh đã để ấy. ở bên cạnh giường.

Tôi chưa nói hết thì Luke đã vội vã đi qua tôi ra khỏi phòng.

Tôi suýt bật cười vì vài phút sau Luke quay lại phòng khách cầm bức thư trên tay và nhìn tôi lúng túng:

– Anh xin lỗi, Lisa. Anh không nên nói với em như thế. Chỉ vì anh đang có nhiều chuyện để lo lắng. Anh không thể nhớ là anh đã để bức thư ở đâu nữa. Anh cứ nghĩ anh mang nó đến văn phòng sáng nay, đến đó anh tìm mãi mà chẳng thấy, rồi anh chẳng thấy nó ở trên bàn và ... chỉ vì anh rối trí thôi mà.

– Bức thư ấy rất quan trọng đúng không? Tôi hỏi.

– Ừ! Nó làm thay đổi cả chương trình của anh. Đáng lẽ anh định tuần tới đi Cannes, nhưng tối nay anh phải đến đó. Cả ngày nay anh bận vì các cuộc gặp.

– Tối nay anh sẽ đi Cannes ư? Tôi nhìn Luke hỏi.

– Ừ! Anh phải đi! Bức thư này là của một người bạn thân của anh. Anh ấy đáng lẽ sẽ là chủ trì một cuộc họp quan trọng, nhưng không may phải nằm viện nên anh ấy đề nghị anh thay anh ấy. Không may thư lại đến chậm do có đình công của ngành bưu điện, nếu không anh đã có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị.

– Đáng lẽ bạn anh nên gọi điện.

– Anh ấy không biết sẽ có đình công. Anh ấy viết thư vì muốn gửi cho anh những thông tin cần thiết về vấn đề đã được thảo luận. Đó là lý do anh lo lắng tưởng mất bức thư đó.

– Bây giờ tìm thấy nó rồi, vậy anh có thể yên tâm chứ? Tôi hôn Luke để anh ấy biết rằng tôi đã tha thứ vì thái độ vừa rồi của anh. Anh dùng một tách trà nhé.

Uống trà xong em sẽ chuẩn bị hành lý cho chúng ta.

– Của chúng ta? Luke nhăn nhó – Vâng, em sẽ đi cùng anh.

– Không! Luke lắc đầu:

– Không phải lần này Lisa ạ. Anh quá bận nên không có thời gian dành cho em đâu.

– Nhưng ...

– Không! Anh ấy cương quyết. Biết em lang thang trong khách sạn một mình anh sẽ không yên tâm đâu, anh không thể phân tán tư tưởng được. Đừng ỉu xiu như thế chứ cưng. Anh vội vàng nói thêm:

– Cuối tháng này anh rảnh rồi.

Anh sẽ đưa em đến Nice để xem tuần lễ Carnival. Chắc là em sẽ thích.

– Luke. Tôi hờn dỗi:

Anh không thể cứ bận suốt được, thế còn những buổi tối thì sao?

– Tối nay bọn anh đã có một cuộc nói chuyện rồi. Sau đó anh sẽ bận suốt các tối vì phải xem xét những công việc phải làm. Không, Lisa. Lần này em ở nhà đi! Em trông Jami cho anh, Nana còn yếu mà.

– Jami! Tôi nhìn thẳng vào Luke, anh ấy nhắc đến Jami - Mỗi quan tâm của anh ấy khiến tôi nhớ đến những lời của Frederique? – Anh đã nhiều lần khiến em băn khoăn rằng anh lấy em chỉ vì muốn có một người làm mẹ của thằng bé chứ không muốn em làm vợ.

Tôi khóc tức tưởi, chạy ra khỏi phòng và suýt va phải Marguerite ở ngoài hành lang. Chị ấy đang định nói gì đó với tôi, nhưng nhìn thấy tôi khóc nên chị ấy không nói gì nữa mà cứ đứng yên nhìn tôi chạy vào phòng tắm, nơi duy nhất trong lâu đài tôi có thể ở một mình mà không sợ bị ai quấy rầy.

Khoảng mười phút sau tôi ra khỏi đó. Mặt vẫn còn đầm nước mắt. Luke ở trong phòng ngủ, đang xếp hành lý vào va ly, thấy tôi bèn bỏ mọi thứ đang cầm trên tay xuống giường, chạy đến ôm choàng lấy tôi:

– Em yêu! Anh xin lỗi! Anh hôn lên má tôi:

– Anh biết em buồn vì không được đi cùng anh, hãy tin anh, anh muốn có em ở bên cạnh anh lắm, nhưng lần này thì không thể được. Anh có quá nhiều chuyện phải lo, có quá nhiều cuộc gặp dồn lại chỉ trong mấy ngày, anh thậm chí không có lấy một phút dành cho chính mình.

– Luke! Em đã hiểu rồi. Em thật ích kỷ, chẳng chịu suy nghĩ gì, em bực tức nh7 thế chẳng ra sao cả, nhưng ... Tôi thở dài:

– Tuần vừa rồi chúng ta có thật ít thời gian ở bên nhau, em thấy buồn vì suốt một ngày không kịp mỉm cười với anh ở bàn ăn sáng. Tôi kiễng chân hôn lên môi Luke thật lâu:

– Em không muốn xa anh.

– Em yêu! Anh cũng không muốn xa em chút nào, môi anh mơn trớn trên môi tôi. Nhưng tin anh đi, nếu em cùng đi với anh lần này, anh phải lo nhiều việc quá sẽ vất vả với em suốt và em sẽ hối tiếc nếu lấy anh. Tôi kêu lên nồng nhiệt:

– Em sẽ không bao giờ hối tiếc đâu, không bao giờ.

Chiều hôm đó, tôi tiễn Luke ra xe và hôn tạm biệt anh trước khi anh lên đường đi Cannes.

Marguerite cũng ra tiễn Luke với tôi. Chị ấy ôm ngang lưng tôi an ủi:

– Đừng có ỉu xiu như thế Lisa ... Luke có đi đến tận cùng thế giới đâu mà cô lo. Cậu ấy sẽ về vào thứ bảy mà cũng có thể là sớm hơn. Chị ấy dẫn tôi vào nhà.

Cậu ấy không muốn để mất một kỳ trượt tuyết nữa đâu. À! lại nói đến trượt tuyết, tôi có ý này.

Ngày mai, sau khi ăn trưa, chúng ta sẽ đi mua sắm ở khu trung tâm trượt tuyết. Luke chưa có thời gian đưa cô đến đó trượt tuyết, vậy chúng ta sẽ đi.

Còn Jami? Mai thằng bé được nghỉ học. Em hứa ngày mai đưa nó đi xe trượt tuyết rồi.

– Không sao, Marguerite quyết định.- Nó biết nhiều thanh niên ở trung tâm.

Nó sẽ đi xe trượt với họ trong lúc chúng ta đi sắm sửa. Tôi sẽ hỏi Yves là hướng dẫn viên trượt tuyết. Tôi sẽ nhờ anh ấy để mắt đến Jami. Yves thường giúp Luke việc đó mỗi khi Luke đưa Jami đến trung tâm, Jami rất tôn sùng Yves nên mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Chị ấy đã nói đúng. Jami không phàn nàn gì về kế hoạch mới của chúng tôi.

Đến trưa hôm sau, chúng tôi để thằng bé vui vẻ tán gẫu với Yves cùng với một nhóm thanh niên mà nó quen, còn tôi và Marguerite đi mua sắm.

Là một trung tâm trượt tuyết nổi tiếng, cái cửa hàng thể thao ở đó dường như chỉ dành cho những đối tượng thích có những cái móc độc quyền trên quần áo họ. Giá cả làm tôi phát hoảng. Mặc dầu có vài bộ tôi ưng, nhưng tôi vẫn nói với Marguerite rằng chúng quá đắt và tôi sẽ đợi đồ trượt tuyết được gửi cùng với đồ đạc ở nhà bố mẹ đẻ.

Chị ấy nghe nói thề bèn lắc đầu cười và bảo:

– Tối hôm nọ cô đã lừa bọn tôi phải không? Cô làm cho chúng tôi nghĩ là cô không hề biết trượt tuyết. Vừa rồi nghe cô trao đổi với người bán hàng về các loại cáp trượt tuyết, tôi đoán cô không phải là người mới biết trượt. Tôi đoán thế có đúng không?

– Em là thành viên của đội trượt tuyết ở trường đại học, nhưng từ nhiều năm về trước. Từ đó đến nay em không luyện môn này nhiều. Về Scotland thì không thể vì ở đấy không có nhiều tuyết. Cũng đã bốn mùa đông qua rồi, em chắc chẳng còn thạo đâu. Tôi nhìn những ngọn núi tuyết trắng xóa ở phía sau. Những đường trượt em quen không dài và dốc như ở đây. Khả năng của em chắc là thua xa chị.

– Đừng khiêm tốn kiểu Anh như vậy, Marguerite lắc đầu. Tôi chắc cô chỉ luyện tập ít hôm là sẽ trở thành đối thủ đáng gờm nhất của tôi.Ồ! Tôi đã nói gì với cô nhỉ. Tôi đã nói sau khi cô mua

những đồ mà cô thích chúng ta sẽ đi gặp Yves. Tôi chắc anh ấy sẽ sắp xếp cho cô một khoá tái huấn luyện trong tuần này, chẳng nào tuần này Luke cũng đi vắng và khi cậu ấy trở về vào cuối tuần, cô sẽ làm cậu ấy phải ngạc nhiên cho mà xem.

Chị ấy ra hiệu cho cô bán hàng về hách dịch:

– Bà Fletcher đây muốn thử bộ này, bộ này và cả bộ này nữa. Chị ấy chỉ một lô những thứ lúc trước chị để ý thấy tôi có vẻ thích.

– Marguerite, đừng! Tôi há hốc miệng:

– Em không thể trả nổi với cái giá đắt như thế đâu.

– Luke có thể. Chị ấy cười nhìn tôi:

– Tôi đã nói với cô rằng, cậu ấy có một tài khoản ở đây. Là vợ cậu ấy, cô cũng phải hợp thời trang chứ, đúng không?

Tôi lắc đầu:

– Nhưng tiêu nhiều tiền như vậy vào quần áo ... em không thể đâu.

– Cô có thể và cô phải như vậy. Marguerite cương quyết. Rồi chị ấy nhìn tôi về hài lòng:

– Cô biết là cô vừa chứng minh cho tôi thấy điều ấy.

– Một trong những phụ nữ bị thất vọng của Luke đã kể rằng cô là một kẻ đào mỏ, một phụ nữ lấy Luke chỉ vì tiền.

– Điều đó thật vớ vẩn. Khi anh ấy hỏi cưới em, em không biết anh ấy có giàu có hay không. Em vẫn lấy anh ấy cho dù anh ấy không có một xu dính túi. Em cưới Luke vì em yêu anh ấy, giống như chị yêu Edouard. Khi gặp Luke, em biết rằng:

Không có ai khác dành cho em ngoài anh ấy.

– Lisa yêu quý! Cô không cần phải nói với tôi điều đó. Tôi đã thấy ánh mắt cô nhìn Luke. Tôi cũng thấy Luke khi ở bên cô. Chưa bao giờ cậu ấy hạnh phúc bên người nào hơn thế. Tôi phải thú nhận lúc đầu tôi đã lo lắng, nhưng cô và Luke đúng là để dành cho nhau. Tình yêu của hai người là tình yêu sét đánh, chuyện khá bất ngờ đối với Luke. Marguerite tiếp tục:

– Thực ra chúng tôi cứ nghĩ khi nào Luke lập gia đình, cậu ấy sẽ cưới một cô gái vùng này.

Nhưng cũng giống như mọi chuyện, cậu ấy không bao giờ nghe theo chúng tôi.

Marguerite nói rồi đi vào trong tấm rèm để thử một bộ đồ mà chị ấy chọn.

Còn tôi thì đứng ngẩn ngẫm nghĩ những gì chị nói. Thế rồi tôi quyết định chọn hai bộ đồ đồng phục trượt tuyết mà tôi thích. Sau đó chúng tôi quay về quán cà phê – cái quán nhìn ra đường trượt nơi Jami đang đi xe trượt tuyết.

Marguerite quen một vài phụ nữ đang ngồi tán gẫu trong quán và một nhóm đã vẫy chị ấy đến ngồi cùng.

Tôi đang ngồi nhắm nháp ly cà phê của mình thì đột nhiên mấy người đàn bà đan tán gẫu

chuyện bỗng ngừng bật. Họ hướng mắt về phía cửa ra vào và tôi cũng quay lưng lại nhìn ra đó. Người vừa bước vào quán cà phê không phải ai khác, mà chính là Frederique. Tất cả dây thần kinh trong đầu tôi đều căng lên khi giọng Frederique vang lên ngay phía sau:

– Chị ở đây à Marguerite? Nana nói với em là mọi người đã đến đây. Thế Luke đâu? Cô ta tiếc khấp quán một lượt rồi kéo một chiếc ghế từ một bàn khác snag ngồi giữa Marguerite và Arlettcher, người đã có mặt ở quán trước khi tôi và Marguerite tới. – Anh ấy đã mệt mỏi vì phải trông cô xoay sở vụng về những đường trượt đầu tiên rồi sao? Lisa, anh ấy đã bỏ đi để lo cho chức vô địch của anh ấy đúng không?

Cô ta ra hiệu cho người phục vụ mang cà phê tới và tiếp tục nói không đợi tôi trả lời:

– Khi tôi uống cà phê xong, tôi sẽ đi trượt với anh ấy, cô không phiền chứ? Giọng cô ta đầy thách thức.

Arlettcher cười khúc khích:

– Chị sẽ phải mệt lắm mới đuổi kịp Luke đấy, Frederique thân mến.

– Cô muốn nói gì?

– Anh ấy hôm nay không có ở đây. Anh ấy đi Cannes để lo công chuyện rồi.

Sau một giây im lặng, Frederique ném về phía tôi một cái nhìn xảo quyết rồi nói:

– Đó chẳng phải là ngẫu nhiên sao? Mai tôi cũng đi Cannes để lo công việc mà. Marguerite gất lên:

– Frederique, cô không thể. Cô biết là tôi đã sắp xếp cho cô gặp nhà Rousseaus ở Grenoble vào ngày mai còn gì?

Frederique nhún vai:

– Chị làm cho các cuộc gặp của em cứ rối tinh lên.

Trước khi em xem sổ ghi lịch gặp khách hàng của chị, em đã thu xếp xem biệt thự của Giselle rồi.

– Cô không hỏi ý kiến tôi trước khi quyết định gì cả. Marguerite tức tối:

– Cô biết nhà Rousseaus là những khách hàng quan trọng, tạo cho chúng ta nhiều việc làm. Cô đáng lẽ phải huỷ cuộc hẹn với Giselle đi. Đẳng nào thì bà ấy cũng đã chờ đợi để chuyển đến Cannes. Gặp vào hôm khác thì có vấn đề gì đâu.

– Luke lại không nhìn nhận vấn đề như thế. Frederique liếc xéo sang tôi:

– Hôm qua khi tâm sự với Luke anh ấy đã tâm sự với em anh ấy lo lắng như thế nào vì bà Giselle chưa hề có kế hoạch chuyển đến Cannes. Để làm Luke vui lòng, em đã đến nói chuyện với bà Giselle và bà ấy nhờ em đến xem xét ngôi biệt thự xem có phải cần sửa sang gì không và em đã quyết định nhận việc ấy.

Bà Giselle nói em giúp bà ấy sơn lại màu từ tầng gác đến tầng hầm, nếu em thấy phù hợp mà

không phải e dè về chi phí.

Cô ta lại nhìn tôi như muốn nuốt sống tôi, rồi quay sang Marguerite tiếp tục nói:

– Em nghĩ rằng, em sẽ ở lại Cannes cho đến hết tuần này và xem xét mọi thứ. Nếu chị muốn liên lạc với em thì hãy gọi đến Reserve cho em.

– Reserve? Arletther nhướn mày:

– Ôi! thế thì chị sẽ phải trả nhiều tiền lắm đây.

Frederique nhún vai:

– Khi nào đến Cannes tôi đều ở Reserve. Tôi và Luke thường như vậy đúng không Marguerite?

Cô ta đã cố gắng đâm vào tim to nên thay vì phải ngồi yên nghe cô ta châm chọc, tôi đặt ly cà phê xuống và bảo Marguerite:

– Marguerite, em nghĩ đã đến lúc chúng ta phải đưa Jami về rồi. Chắc bây giờ thằng bé đang đói và mệt.

– Cô đi tìm Jami đi Lisa. Tôi muốn ở lại bàn với Frederique về chuyến đi Cannes.

Rồi Marguerite nhăn nhó:

– Đưa nó về đây uống Chocola. Nó sẽ thích lắm.

Nhân tiện cô thoả thuận thời gian tập với Yves luôn đi. Anh ấy không hay ghi chép đâu. Có thể anh ấy quên và nhận tập cho người khác mất.

– Tập với Yves là thế nào? Frederique nhìn tôi tức tối:

– Tôi nói tôi se dạy cô những đường tập đầu tiên kia mà.

– Lisa không phải là người mới tập chơi cầu, Marguerite cười:

– Cô ấy khiêm tốn nên không nói ra đó thôi. Tôi vừa biết là cô ấy đã chơi cho đội ở trường đại học, nhưng vì vài năm nay không chơi nên cô ấy không đạt được như mức chúng ta. Tôi đã gợi ý cô ấy nên tập với Yves để lấy lại tự tin.

Frederique nheo mắt nhìn tôi. Rõ ràng cô ta chẳng vui vẻ gì khi biết tôi không phải là một người học trượt tuyết non nớt, tuy nhiên cô ta đã không bình luận thêm về điều đó. Chỉ đến khi tôi đẩy ghế sắp sửa rời khỏi quán, cô ta mới nói:

– Cô thật tội nghiệp Lisa ạ. Luke đã đi và bỏ cô một mình quá sớm. Sao anh ấy lại không muốn có cô đi cùng nhỉ?

– Luke đi Cannes vì công việc. Thời gian chúng tôi có với nhau chẳng đáng để tôi đi cùng anh ấy đến đó. Bây giờ tôi phải đi kéo lại nghĩ nó bị bỏ quên. Tôi quay sang Marguerite:

– Mười phút nữa em và Jami sẽ quay lại. Em sẽ bỏ ván trượt của Jami vào thùng xe và chúng em cùng về đây.

Tôi bước nhanh, nhưng vẫn còn kịp nghe giọng nói của Arletter vọng theo:

– Em nghĩ em dâu của chị đã quá tin tưởng khi để một người đàn ông như Luke đi một mình,

cho dù chỉ trong một đêm Marguerite ạ. Nếu anh ấy là chồng của em thì dù vì công việc hay bất cứ chuyện gì đi nữa, em cũng sẽ không để anh ấy bỏ em ở lại đâu. Cannes luôn đầy rẫy những cô gái xinh đẹp luôn tìm kiếm cơ hội để tán tỉnh đàn ông. Chị biết họ thích tàn tỉnh những loại đàn ông nào rồi đấy.

– Có mà loại đàn ông như của cô thì có, chắc chắn không phải là người đàn ông của tôi. Tôi nghĩ, không phải Luke, không phải Luke. Tôi kiên quyết nhắc lại bản thân mình. Sự xuất hiện của Frederique ở quán cà phê, cái nhìn hiem độc của cô ta, thông báo sẽ đi Cannes và ở khách sạn Reserve của cô ta cùng lời nói bóng gió của cô ta. Tất cả hợp lại để phá hỏng một buổi trưa dễ chịu của tôi.

Tôi lấy lại tâm trạng trước khi gặp Jami. Thằng bé vui vẻ nhảy nhót với những người bạn nhỏ của nó, lắng nghe tiếng reo đầy phấn khích của thằng bé khi chiến thắng ở một đường trượt ngắn. Rồi tôi đi đến van phòng của Yves để đăng ký với anh thời gian tập sắp tới.

Khi tất cả đã xong xuôi, tôi và Yves quay lại chỗ bọn trẻ đang chơi gọi Jami về. Yves tiễn chúng tôi ra đến tận đường cái. Ở đó, trước những dải tuyết dài, chúng tôi cùng đứng tán ngấm trong lúc đợi qua đường để tới chỗ đỗ xe đối diện quán cà phê.

Jami một tay ôm ván trượt, một tay nắm tay Yves vẫn mãi mê lăm băm đọc tên các loại xe hơi chạy qua. Những chiếc Mercedes, rồi đến những chiếc BMW, chiếc Fiat ... rồi đến một chiếc Mini trông nhỏ như một cái hộp chạy qua, theo cạnh đó là một chiếc Ferrari màu đỏ do một cô gái tóc vàng lái.

Không có chiếc xe nào phía sau chiếc Ferrari. Jami nhấn bước định sang đường nhưng Yves đã giữ nó lại.

– Chưa được, đừng có liều lĩnh như thế. Có một chiếc Citroen đang lên tới kìa. Để nó đi qua rồi chúng tôi sẽ sang.

Chiếc Citroen lướt qua. Chúng tôi bước qua những đống tuyết bên đường.

Vừa lúc đó, một chiếc xe phóng ra từ bãi xe đối diện. Nó đâm vào một đống tuyết ở lối ra và cứ thế trượt đi khiến lái xe không thể điều khiển nổi. Trong lúc hoảng sợ, người lái xe có lẽ đã đạp phanh, vì thế chiếc xe bất ngờ vọt qua đường lao về phía chúng tôi. Nếu Yves không nhanh nhạy phản ứng, tóm cả tôi và Jami kéo về phía sau, nơi có một đống tuyết đứng chắn thì chắc cả hai chúng tôi đã bị hất ngã xuống đường rồi. Jami hét lên khi nó đánh rơi chiếc ván trượt xuống đường, nhưng Yves không để ý tới, vẫn đẩy chúng tôi về phía sau đống tuyết. Vài giây sau, chiếc ván trượt của Jami bị chiếc xe đụng phải, nó văng đánh “chát” lên bức tường băng trắng xóa làm bắn những mảnh băng cùng những hạt tuyết bắn tung toé khắp nơi. Có tiếng bánh xe nghiền lên chiếc ván trượt rồi sau đó, bằng cách nào đó, người lái xe đã điều khiển được chiếc xe.

Không cần để ý ai có bị sao hay không, anh ta phóng vù xuống đồi và biến khỏi tầm nhìn của chúng tôi.

Yves lăm bắm gì đó bằng tiếng Pháp tôi không hiểu nổi, nhưng tôi có thể đoán được anh ấy muốn nói gì. Thoạt tiên anh ấy nhìn tôi, sau đó nhìn Jami, sự lo lắng hiện rõ trong mắt anh ấy. Jami run lên vì giận hơn là vì sợ. Nó kêu lên:

– Ván trượt của cháu! gã lái xe đáng ghét ấy đã cán lên ván trượt của cháu.

Nhìn kìa, ông ta làm nó vỡ vụn rồi.

Nó cố giật ra khỏi Yves, nhưng anh ấy đã giữ nó lại và nhìn tôi hỏi:

– Cô không sao chứ cô Fletcher?

– Không, cảm ơn anh. Giọng tôi run run. Tôi phải quay sang phía khác để Jami không nghe thấy những gì tôi nói:

– nếu anh không phản ứng nhanh thì tôi đã bị thiệt mạng rồi. Tôi rùng mình nhìn những mảnh ván trượt vỡ vụn:

– Đáng lẽ những người lái xe ấu như thế không được phép lái xe trong điều kiện thế này.

– Có lẽ là khách du lịch. Yves cắn nhần:

– Khi họ đến đây vào mùa đông, ở đây luôn có tai nạn. Họ không biết lái xe trên đường có tuyết. Lúc tháo chạy anh ta có vẻ lái tốt lắm mà. Tôi đáp, cố lấy giọng để át đi nỗi sợ hãi khi nhìn thấy những mảnh vỡ ván trượt tan tành và khuôn mặt đầy nước mắt của Jami. Tôi ước có thể chặn anh ta lại và bắt anh ta phải trả giá cho sự cầu thả của mình.

Jami quý cái ván trượt ấy lắm, nhưng thôi, Jami đừng khóc nữa. Tôi vòng tay ôm qua vai thẳng bé:

– Cô sẽ mua cho cháu cái ván khác. Một cái bằng gỗ có những đường rãnh chuẩn được không Jami?

Jami nín khóc ngay. Nó quay sang nhìn tôi mắt ngời sáng lên niềm sung sướng qua nước mắt:

– Một cái ván trượt bằng gỗ hả cô? Một cái ván gỗ hẳn hoi đúng không?

Tôi gật đầu. Chúng ta sẽ quay lại cửa hàng chỗ chú Yves nhé, có lẽ chú ấy sẽ chọn giúp cô cháu mình một chiếc, đúng không Yves? tôi nhìn Yves.

– Vâng! tất nhiên rồi! Yves đồng ý. Anh ấy nhìn tôi như thể chính anh ấy cũng hiểu được rằng, niềm vui có cái ván trượt mới sẽ xóa đi những cảnh tượng không vui trong đầu Jami.

Chương 8

Hôm Frederique đi Cannes, sau bữa tối Marguerite nói với Giselle về nỗi bức mình của chị

ấy trước những cuộc gặp bị đảo lộn:

– Frederique đáng lẽ phải tham khảo cháu khi quyết định bất cứ cuộc hẹn nào về công việc. Cháu thậm chí không hề biết bác có kế hoạch tu sửa lại ngôi biệt thự cho tới khi cô ấy nói với cháu. Cô ấy đã tự ý đi Cannes khiến cháu rất bức mình. Giselle nhìn Marguerite vẻ ngạc nhiên:

– Cháu không thể bức mình với tôi, Marguerite ạ. Tôi không biết cô ấy đã nói gì với cô về việc đó. Dù sao tôi cũng không nghĩ là cô ấy từ chối các cuộc hẹn khác để đi xem ngôi biệt thự giúp tôi. Tôi đã bảo với cô ấy là không phải vội cơ mà.

Marguerite cau có:

Thế mà cô ta có nói thế đâu.

Đêm đó, khi đi ngủ, tôi cố không nghĩ tới việc Frederique đi theo Luke đến Cannes. Tôi biết cô ta có thể tìm cách gặp được Luke ở đó và ý thức được rằng tôi không thể ngăn cô ta.

Tuy nhiên, tôi nghĩ, với mưu mô đó cô ta có thể làm gì? Nếu như Luke quá bận, không có thời gian dành cho tôi thì chắc anh ấy cũng không thể thay đổi chương trình của mình để gặp Frederique được. Nhưng ý nghĩ họ ở cùng một chỗ và ý nghĩ cô ta rắp tâm tấn công Luke để chiếm anh ấy cứ dần vặt tôi. Tôi không thể ngủ yên được, sáng hôm sau thức dậy, tôi thấy đầu đau như búa bổ, tôi cảm thấy bải hoải và bứt rứt cho đến tận chiều hôm sau, khi trượt tuyết được một lúc tôi mới phần chấn lên một chút.

Thật vui vì hôm ấy Luke gọi điện về cho tôi:

– Mọi chuyện với em thế nào, em yêu? Anh ấy hỏi:

– Em nhớ anh lắm. Nhưng trong lúc anh vắng nhà, em đã cố hoàn thành nốt phần cuối cùng trong quyển sách của em. Nếu anh không phản đối, em sẽ gửi cho người đại diện của em. Khi nào anh sẽ về để đọc nó, anh yêu?

– Anh không chắc lắm. Điều đó còn tùy thuộc vào công việc, nhưng anh hy vọng cuối tuần này anh sẽ có mặt ở nhà để trượt tuyết. Sáng nay anh đã gọi điện cho Jean Claude. Bọn anh đã bàn một số việc và cậu ấy nhắc anh về cuộc thi dành cúp vô địch của vùng được tổ chức sau mười lăm ngày nữa. Cậu ấy nói sẽ đánh gục anh nhưng anh không chịu thế đâu.

– Vậy là anh muốn về nhanh chỉ để trượt tuyết thôi sao?

– Còn gì nữa nhỉ? Giọng Luke qua điện thoại nghe có vẻ rất hài hước:

– Ồ!

Trượt tuyết với anh là số một.

– Còn em là thứ bét chứ gì? Tôi suýt nữa đã thốt ra những lời ấy.

Tôi lại mất thêm một đêm khó ngủ nữa, nhưng hôm sau, khi mặt trời lên cao, tôi cũng không thấy tệ lắm. Tôi tự bảo mình rằng, tôi cứ tưởng tượng ra vậy thôi. Luke là chồng tôi và tôi không thể để người đàn bà nào cướp anh ấy của tôi. Tôi quyết định giết thời gian bằng công

việc. Tôi giúp Nana sửa chữa các thứ, bàn bạc với Marguerite việc sửa lâu đài và biệt thự của chúng tôi. Ba buổi trưa kể từ hôm Luke đi vắng, tôi đã trượt tuyết rất nhiều cho đến khi mệt lả, tuy nhiên Yves rất ủng hộ cách luyện tập như thiêu thân ấy của tôi.

Anh ấy bảo:

– Cô Fletcher, nếu cô cứ tiếp tục tiến bộ như thế này thì cô sẽ chơi rất tốt ở giải đua dành cho nữ được tổ chức vào năm tới đây. Thật không may vì năm nay đã quá muộn rồi, nếu không việc dự thi sẽ rất tốt cho cô đấy.

Những lời Yves đã động viên tôi thật đáng kể và đêm hôm đó, đêm thứ ba vắng Luke, tôi đã ngủ rất say.

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng tôi để ý thấy Marguerite trông có vẻ chán nản.

Chị ấy bảo:

– Tôi e rằng mấy tiếng nữa nhà của chúng ta sẽ bị tuyết chắn. Maurin không thể dọn hết chỗ tuyết ở lối vào được. Đài địa phương đã thông báo rằng có một số con đường nhỏ đã bị nghẽn tuyết. Máy xúc tuyết đang phải cố giải phóng cho các tuyến đường chính. Họ khuyên mọi người chỉ nên ra đường trong những trường hợp thật cần thiết. Chị ấy thở dài:

– Số tôi rủi ro không cơ chứ. Tôi đã hẹn gặp Edouard ở Geneve hôm nay, vì chúng tôi có cùng công chuyện ở đó.

Thời tiết thế này thì làm sao đi nổi. Nếu tuyết tiếp tục rơi, Luke không thể đi trượt tuyết vào cuối tuần được và cậu ấy sẽ không vui vì điều đó. Thời tiết luôn là một trong những điều cản trở mục đích của Luke.

Jami không thể đến tới trường vì tuyết đã lấp mất đường đi, song nó chẳng hề buồn vì có một ngày nghỉ ngoài lịch. Tôi thì thất vọng vì Yves vừa gọi điện bảo rằng chiều không tập được. Khi tuyết chất thành đống mỗi ngày một cao thêm, lên tới mép cửa sổ thì tôi thấy bồn chồn không thể yên được. Nỗi sợ bị nhốt trong một chỗ kín bưng, nỗi phập phồng cảm thấy có điều gì đó không may xảy đến cứ lấn át tôi, giống hệt cái cảm giác ở ga tàu điện ngầm Paris hồi tháng mười, khi tôi chứng kiến người đàn ông nhảy vào đường tàu.

Tôi rùng mình khi nghĩ lại chuyện ấy. Tôi ước giá mà Luke ở bên tôi lúc ấy và bảo tôi rằng chính vì trí tưởng tượng đã khiến cho tôi nghĩ rằng có điều gì tồi tệ sẽ xảy ra, chứ thực ra chẳng có chuyện gì cả. Tuy nhiên, chiều hôm ấy Luke về nhà, tôi đã không tìm được sự an ủi như mong muốn.

Tuyết rơi đến trưa thì ngừng. Chúng tôi biết rằng đường đến Cécile đã được dọn quang nhưng chúng tôi vẫn không thể lấy xe từ gara ra được. Tuyết đã ngang đến cửa gara cũng như lối vào, từ sân dẫn đến đường ra cổng tuyết dày gần nửa mét.

Mặc dù tuyết rơi như thế, bà Giselle vẫn quyết định đến Grenoble đón Jean Claude về nghỉ cuối

tuần. Bà ấy bắt ông già Maurin tội nghiệp phải dọn tuyết, phải làm khối lượng công việc mà hai người khoẻ mạnh cũng phải làm trong hai giờ liền. Jami hăng hái đề nghị giúp ông Maurin, tôi và Marguerite cũng tham gia dọn tuyết với mọi người.

Đến gần bốn giờ chiều, chúng tôi đã dọn đủ đường cho xe ô tô đi ra được đường chính. Jami, Marguerite và tôi đang đi từ cổng về trong niềm vui chiến thắng được những đống tuyết thì bà Giselle, người đã đứng bên cửa sổ nhìn chúng tôi dọn tuyết đang lái xe đi ra. Bà ấy nở một nụ cười của một bà lớn và vẫy tay cảm ơn chúng tôi về những nỗ lực vừa rồi.

Marguerite cũng giống chúng tôi, vừa nóng vừa mệt, bực bội nói:

– Chắc cô nghĩ bà ấy là bà De La Haie chính cống còn chúng tôi chỉ là những đầy tớ. Nhưng bà ấy chẳng là gì cả, chỉ là một diễn viên hạng ba bất ngờ được lột xác khi lấy một người đàn ông danh tiếng.

– Em không nói về hạng ba hay hạng gì đó. Tôi cười gằn:

– Chị phải chấp nhận vai diễn mà bà ấy đã chọn.

Marguerite hít mạnh rồi đá một cục tuyết về phía tôi. Tôi tránh và bất ngờ ngã ngửa vào một đống tuyết. Jami chạy đến ra sức kéo tôi dậy, nhưng nó lại bị ngã nhào lên tôi. Chúng tôi đang nằm trên tuyết cười rũ rượi thì Marguerite kêu lên:

– Lisa! Xe của Luke đang vào cổng kìa. Chị không biết cậu ấy về chiều nay.

– Em cũng không biết. Tôi không giấu được vẻ ngạc nhiên, nhồm dậy từ đống tuyết. Tôi nhìn thấy Luke với nụ cười quen thuộc đang lái xe về phía chúng tôi. Mắt tôi ánh lên niềm vui sướng, cho đến khi tôi nhận ra Frederique đang ngồi bên cạnh, cô ta nở nụ cười của một con mèo vừa ăn vụng bánh kem.

Jami lao đến chú nó. Chào Luke xong, nó nhìn sang bên và hỏi:

– Cô ấy đến đây làm gì vậy chú? Xe cô ấy lại hỏng nên chú cho cô ấy đi nhờ xe à?

Marguerite đứng đằng sau tôi không nhịn được phá lên cười. Còn Frederique chẳng thích thú gì với câu hỏi của Jami nên giận dữ nói:

– Đúng là đồ vô lễ.

Luke nghiêm giọng:

– Jami, cháu xin lỗi cô Frederique ngay đi.

Jami đỏ mặt, nhưng nó nhất định không nói.

– Jami, cháu nghe chú nói gì không? Hãy nói cháu xin lỗi cô đi.

Jami ngừng một giây, nhưng vẻ tức giận của Luke khiến nó phải mở miệng.

Nó nói “Xin lỗi” rất nhanh rồi chạy đi.

– Cô phải nghiêm khắc hơn với thằng bé Lisa ạ. Frederique dạy khôn tôi:

– Gần đây nó thật vô kỷ luật.

Marguerite vẫn chưa hết giận Frederique đã làm chị ấy khó xử với những khách hàng quan trọng của công ty, bèn nhìn xoáy vào cô ta nói:

– Vớ vẩn, Jami chẳng có gì sai cả. Nó là một đứa trẻ, luôn xử sự như mọi đứa trẻ khác. Hồi bằng tuổi Jami, Luke cũng thường như vậy và cô thường bênh cậu ta đó thôi.

Nói rồi Marguerite mở cửa sau xe của Luke, đẩy tôi lên trước và hỏi giọng không vui:

– Cô đến đây làm gì?

– Xe của Frederique bị hỏng. Luke giải thích nghe vẻ vẫn còn bực.

– Tất nhiên khi cô ấy hỏi, em đã đồng ý cho cô ấy đi nhờ xe từ Cannes về.

Em định đưa cô ấy về nhà cô ấy trước, nhưng người ta nói rằng đường vào nhà cô ấy vẫn còn bị nghẽn tuyết nên cô ấy phải đến đây nghỉ đêm ở đây.

– Cũng giống như ngày xưa thôi nhỉ? Frederique ném sang tôi cái nhìn quỷ quyết.

– Không hẳn đâu. Marguerite châm chọc:

– Bây giờ Luke đã có vợ và Lisa đã chuyển phòng dành cho khách thành phòng đọc rồi. Tôi nghĩ cô phải ngủ chỗ khác mất thôi. Chỗ Giselle có một phòng trống dành cho khách đấy, nhưng tôi chắc nếu cô yêu cầu Jami khéo một chút, nó sẽ để cho cô ngủ trong căn phòng ở dãy nhà chính.

– Hỏi Jami ư? Frederique há hốc miệng nhìn Marguerite:

– Chị nói thế nghĩa là thế nào?

– Cho tới khi kế hoạch xây khách sạn được hoàn tất, Jami vẫn sở hữu lâu đài.

Chúng tôi cũng ở nhờ nó. Cả Giselle cũng vậy. Marguerite cúi xuống cửa sổ xe, nhìn Jami đang bước về phía nhà lớn:

– Chúng ta có thể hỏi thằng bé, nó kia rồi.

Jami giả vờ như không nghe thấy chúng tôi nói, nó đi thẳng vào trong toà nhà.

Marguerite nhún vai:

– Có lẽ không phải lúc đi hỏi nó rồi. Nó đang giận chúng ta. Chị ấy quay sang tôi:

– Lisa, lát nữa cô hỏi thử nó xem, nó vẫn nghe lời cô mà.

Tôi cảm thấy bầu không khí căng thẳng. Frederique thì bực bội vì mọi chuyện không được như ý muốn, còn Luke thì vì lý do gì đó cũng có vẻ không được vui. Bầu không khí ấy đã làm hỏng niềm vui đón Luke trở về của tôi.

Không, có lẽ chính vì sự có mặt của Frederique đã khiến tôi mất vui. Cô ta lượn lờ bên cạnh Luke, thậm chí dám gõ cửa phòng ngủ trong lúc tôi đang giúp anh ấy cất hành lý và nói oang oang rằng cô ta sẽ đến nhà trọ trong làng để khỏi thành kẻ quấy rầy.

Luke nhìn tôi chăm chăm và thở dài:

– Dường như Frederique nghĩ em không thích cô ấy, không thích cô ấy đến đây. Có lẽ em nên

đến chỗ Jami đi, nói với nó là Frederique sẽ nghỉ đêm ở phòng dành cho khách nơi cuối hành lang và sẽ dùng chung toilet với nó.

Tôi nghe lời Luke đi gặp Jami. Tôi thấy Jami đang nằm trên ghế dài cạnh cửa sổ ở phòng chơi, gối đầu lên con mèo yêu quý của nó. Tôi biết mỗi khi Jami buồn, nó thường tìm nơi an ủi là Snoppy. Sự bực bội của Luke và việc Jami phải xin lỗi một người mà nó không thích, đã khiến nó không vui.

Jami không hài lòng chút nào khi tôi đến nói với nó về Frederique.

Nó nói:

– Cháu không thích cô ta và cô ta cũng không thích cháu. Cháu không hiểu nổi tại sao cô ta phải ngủ đêm ở đây.

– Chỉ một đêm thôi mà Jami. Tôi thuyết phục, tay vuốt ve Snoppy. Cháu không cần phải mang đồ chơi cháu ra khỏi phòng tắm đâu. Đó là phòng tắm của cháu mà, cháu chỉ cho cô ấy dùng nhờ thôi.

– Cháu có thể để tất cả đồ chơi của cháu ở đó chứ? Đột nhiên Jami cười, với vẻ ác ý trên khuôn mặt nó khiến tôi nhớ đến con rắn bằng nhựa đã làm tôi sợ hết hồn trong đêm đầu tiên tôi xem phòng tắm thẳng bé. Tự nhiên tôi cũng cười.

Tôi hy vọng Jami sẽ làm Frederique sợ hơn thế.

Tôi chả phải vội đi gặp Frederique ngay nên tôi giúp Nana chuẩn bị phòng, tán gẫu với cô ấy trong lúc cô ấy làm bữa tối cho Jami. Sau đó tôi trở lại chào Jami nhưng không thấy nó ở phòng chơi nữa. Khi tôi trở lại phòng khách ở dãy nhà riêng cũng chẳng thấy ai ở đó. Tôi băn khoăn không biết có chuyện gì. Thế rồi tiếng lạch cạch bát đĩa làm tôi nhận ra là đã muộn rồi. Mọi người đã đến phòng ăn để uống khai vị. Tôi cảm thấy bực mình vì Luke không đợi tôi thay xong chiếc áo len dài mà anh ấy thích, mà cứ thế vội vã đi sang phòng ăn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ấy đã bị Frederique tán tỉnh và quên mất tôi rồi.

Giselle cau có nhìn tôi bước vào phòng ăn một mình, phòng ăn rực ánh nến.

– Luke đâu? bà ấy hỏi:

– Cậu ấy vẫn còn đang đuổi theo con mèo hoang ấy à?

– Con mèo hoang?

– À! Con mèo của Jami. Tôi chắc là Jami đã đuổi con mèo hoang xuống gác để tôi đi qua đó suýt ngã lộn. Tôi quát lên và thế là con mèo chạy xuống bếp.

Jami xuống, sợ con mèo bị tống ra ngoài nên Luke phải đi tìm con mèo cho nó.

Tôi bảo Luke không nên làm như vậy. Con vật đáng ghét ấy mà đi được thì quá tốt. Lũ mèo đáng để nhốt trong chuồng, chứ không nên được để trong nhà. Nếu có thể tôi sẽ tống nó vào chuồng.

– Thật không may là cô không thể làm điều đó. Frederique chắc là tức vì chỉ mỗi mình tôi đi thương lượng với Jami cho cô ta ở lại, bèn để vào:

– Đó là mèo của Jami, đây là lâu đài của Jami và nó thích làm gì thì tùy nó.

Luke bước vào cười vui vẻ:

– Con Snoppy bắt được một con chuột ở tầng hầm. Jami rất vui và con Snoppy của nó thật thông minh. Còn Snoppy cũng sướng vì được thưởng một miếng thịt gà. Vậy là tất cả đều ổn. Luke đã bảo với tôi rằng trượt tuyết là số một đối với anh ấy. Mười lăm ngày sau đó, tôi nhận thấy rằng môn thể thao này vẫn giữ nguyên vị trí đối với Luke, vì hễ không đến văn phòng làm việc, anh ấy lại lên núi tập luyện.

Mọi người đều hứng khởi khi ngày quan trọng ấy đã đến. Marguerite, Jean Claude và Luke đi cùng nhau. Cả ba người đều quyết tâm dành chiến thắng với các môn họ tham gia. Nana, tôi và Jami đi sau. Chúng tôi đến địa điểm thi và tìm chỗ ngồi ở khu dành cho khán giả gần đường chạy, nơi mà Jean Claude nói là tốt nhất để quan sát cuộc thi. Tôi để ý thấy Frederique ngồi ở đó rất gần, nhưng cô ta giả vờ không thấy chúng tôi. Điều ấy làm tất cả chúng tôi cùng vui. Đó là một ngày tuyệt vời và cuộc thi trượt tuyết cũng thật tuyệt. Jami và tôi la hét, reo hò rất hào hứng khi các vận động viên lao xuống đường đua với tốc độ chóng mặt, lượn qua các góc với tốc độ tài tình không thể tin nổi. Cũng có vài cú ngã, nhưng chẳng làm ai bị đau lắm mà chỉ khiến cuộc thi thêm phần sôi nổi. Marguerite về thứ hai trong nội dung thi của chị ấy, người về nhất là nhà vô địch Châu Âu môn trượt tuyết nữ. Tuy nhiên các cuộc thi dành cho nam mới là sự kiện chính. Jami phá kỷ lục của chính mình, nhưng Luke lại đánh bại cậu ấy chỉ sớm hơn có một giây.

Chúng tôi ào đến chúc mừng Luke. Khi tôi đứng dậy thì Frederique đã kịp đứng bên cạnh Luke rồi. Cô ta ôm hôn Luke và xoay Luke hướng về ống kính của những nhà báo. Trong khi người ta chụp ảnh anh ấy, tay cô ta luôn ôm ngang Luke.

Tôi đứng yên trong nỗi uất ức dâng trào. Làm sao cô ta lại dám như thế với chồng của tôi cơ chứ? Jami và Nana thúc tôi tiến lên. Trông thấy tôi, Luke gỡ mình ra khỏi tay Frederique, bước đến cạnh tôi vừa cười vừa nói:

– Em không thấy tự hào vì anh sao, em yêu?

– Có chứ, em rất tự hào. – Tôi hôn lên gương mặt rạng rỡ của Luke:

– Em biết là anh sẽ chiến thắng mà. Mọi người bảo với em là người nhà De La Haie luôn đạt được những gì họ muốn.

– Chúng ta luôn vậy, đúng không? Anh cười và vỗ vai Jami:

– Để ăn mừng, chú đã chuẩn bị thứ gì đó đặc biệt, nhưng chỉ cho Lisa và chú thôi. Anh cười với thằng bé:

– Cháu phải ở nhà trông cô Marguerite và Nana giúp chú. Chú và Lisa sẽ đi Nice dự Carnival vài hôm. Anh đã hứa với em đúng không Lisa? Và anh phải giữ lời.

Frederique trông về phía tôi cái nhìn hiểm độc, nhưng tôi không thêm chú ý đến hành động khiêu khích ấy. Cô ta đã cố gây rắc rối cho tôi, nhưng cô ta đã thất bại. Cô ta không thể làm suy yếu lòng tin của tôi đối với Luke và sẽ không bao giờ cô ta làm nổi điều đó.

Mọi thứ lúc đó đối với tôi dường như lại tốt đẹp. Tôi sẽ đi Nice với Luke.

Những người thuê ngôi biệt thự của chúng tôi sẽ dời đi sớm một tuần. Thế là tôi có thể bắt đầu công việc trang trí lại ngôi nhà riêng của mình sau khi đi nghỉ về và chúng tôi có thể sẽ chuyển đến đó vào cuối tháng năm. Người đại diện của tôi viết thư thông báo rằng chắc chắn sẽ đặt hàng cho cuốn sách của tôi. Tôi như đang ở trên mây mà không thể đoán rằng mình sắp bị ngã nhào.

Ngồi trong xe qua Gap và Sisteron để tới đường Napoleon, tôi cảm thấy thật thích thú khi ngắm nhìn những dãy núi tuyết phủ trắng xóa xung quanh. Càng đến gần biển thì tuyết càng ít hơn. Tôi nhìn thấy những ngôi nhà màu có mái màu đỏ theo kiểu Tô Cách Lan, rồi thấy những cây ô liu, thấy những mùi hương của hoa Mimôza dọc hai bên đường và chúng tôi đã đến Nice. Thành phố của lễ hội trái đầy những thảm hoa rực rỡ, cùng những rặng dừa được thắp sáng lung linh trong suốt ngày lễ hội.

Khách sạn Negrescô chúng tôi nhìn ra vịnh Thiên Thần. Trong phòng ngủ có treo những bức tranh thiên nhiên, những đám đông và những àng dừa trông rất lạ so với những hàng thông ở Cécile. Đêm hôm đó và cả ngày hôm sau, chúng tôi hoà vào dòng người vui chơi trên các đường phố, tham gia bắn pháo hoa, tay trong tay đi khắp nơi, đôi khi cùng nhau hát những bài hát Carnival say đắm hay bị cuốn vào những cuộc khiêu vũ ngẫu hứng. Tôi bỗng bình trong niềm hạnh phúc không tả nổi - niềm hạnh phúc mà chỉ sáng hôm sau thôi đã bị tiêu tan.

Sáng hôm ấy, khi Luke đang tắm thì có tiếng điện thoại. Đó là Marguerite.

Chị ấy nói với tôi qua máy:

– Lisa, tôi không muốn quấy rầy cô cậu nhưng bọn tôi đang gặp chuyện rắc rối với Jami. Nó không chịu đi học, thậm chí không chịu rời khỏi lầu đài. Nó lại gặp ác mộng và trong lúc ngủ nó cứ đòi mẹ suốt.

– Điều gì khiến cho Jami phải như vậy chứ? Chắc phải có chuyện gì, đúng không chị?

– Nó nói đã nhìn thấy người đàn ông đã vào phòng ngủ của nó ở trong làng.

Nó nói rằng chính người đàn ông đó đã lái xe cán lên ván trượt của nó ở trung tâm thể thao. Nó nghĩ người đàn ông đó muốn làm hại nó và nó sợ. Cũng có thể thằng bé tưởng tượng ra Lisa ạ, nhưng đối với nó sự việc có vẻ thật lắm. Tôi và Nana không sao yên nổi.

Tôi thấy lạnh toát khi nghe Marguerite nói. Tôi nhớ rất rõ ngày cái ván trượt của Jami bị

nghiến nát và vẫn ý thức rằng nếu hôm đó không nhờ Yves thì có lẽ chúng tôi đã toi mạng. Tôi cứ nghĩ Jami vui vì chiếc ván trượt mới thì sẽ không nghĩ ngợi nhiều đến tai nạn đó, nhưng không ngờ nỗi sợ hãi vẫn tiềm ẩn trong thằng bé và đến lúc trông thấy chiếc xe ấy lần nữa, nỗi sợ ấy lại bùng lên. Tôi không nghi ngờ Jami có thể nhận ra chiếc xe đó, nhưng tôi không nghĩ thằng bé lại nhận ra người đàn ông ấy. Hai sự việc đáng sợ ấy đã lẫn lộn trong đầu thằng bé. Chẳng có gì lạ khi những cơn ác mộng của nó lại quay đi quay lại và cũng dễ hiểu khi nó bị ám ảnh.

Có một việc mà chúng tôi phải làm, Jami cần Luke. Thằng bé cũng cần tôi che chở. Chúng tôi sẽ phải trở về Cécile ngay và Luke cũng đồng ý với quyết định ấy.

Marguerite và Nana rất mừng khi chúng tôi quay về, còn Jami do sợ hãi nên suốt ngày không cho chúng tôi rời khỏi nó. Cuối cùng thì chúng tôi cũng thuyết phục được nó đi học trở lại, nhưng vẫn phải có nó đưa đón thằng bé và tôi là người thằng bé muốn đi cùng. Khi vào làng, nỗi lo sợ của thằng bé tăng lên khiến tôi cũng cảm thấy rờn rợn sau lưng. Chắc chắn có ai đó đang theo dõi chúng tôi.

Nỗi lo sợ thất thường đó, niềm hứng khởi trang trí lại ngôi nhà việc trông nom Jami và sự vui sướng vì cuốn sách của tôi được xuất bản hoà chung khiến tôi cảm thấy mình như đang đứng trước một kì thi hay những cuộc phỏng vấn quan trọng. Khi Luke nói rằng, anh ấy phải đi Paris một tuần để giải quyết một số công việc liên quan đến chuyện cải tạo lâu đài thành khách sạn, tôi đã cảm thấy khá nhẹ nhõm. Thế nhưng khi biết Frederique sẽ đi Paris tuần đó và giống như lần ở Cannes, cô ta cũng đặt trước một phòng ở ngay khách sạn Luke nghỉ lại thì thần kinh tôi lại như muốn đứt.

Chuyến đi Paris của Luke thành công và mọi thứ đối với chúng tôi có vẻ lại tốt đẹp. Những thợ trang trí biệt thự của chúng tôi đã hoàn thành công việc đúng thời hạn và chúng tôi có thể chuyển đến ngôi nhà mới vào ngày mười lăm tháng năm như dự kiến. Tôi tổ chức một bữa tiệc thân mật để mừng sự kiện đó.

Mặc dù có Marguerite giúp, song đến lúc đón khách, tôi vẫn thấy mệt mỏi và căng thẳng. Jami dĩ nhiên có mặt trong bữa tiệc. Nó làm cho mọi người rất vui vì cứ liến láu kể cho họ việc nó tự chọn kiểu trang trí cho phòng riêng của nó ra sao và chuyện những người thợ trang trí sợ con rắn bằng nhựa của nó như thế nào. Nó nói với mọi người rằng quà mừng nhà mới của nó dành cho tôi sẽ là một chuyến đi đến một nơi rất đặc biệt mà mẹ nó vốn rất thích. Nơi đó được gọi là thung lũng của những cây khổ sâm. Luke nghe thấy Jami nói đến chuyến dạo chơi bèn bảo: – Để đến cuối tuần sau Jami ạ. Lúc ấy chú có thể cùng đi được. Đường tới thung lũng nguy hiểm lắm, nhất là khi tuyết chưa tan hết. Đường dốc và rất khúc khuỷu. Cô Lisa sẽ không thích lái xe đến đó đâu.

– Cháu muốn đưa cô ấy đi xem ngay ngày mai cơ. Jami phản đối:

– Cô ấy là một lái xe giỏi mà.

Tôi không muốn tranh cãi. Tôi quyết định cho Jami đi ngủ và tôi đưa Jami đến phòng của nó, đợi nó quắp con Snoppy vào lòng leo lên giường, rồi bảo nó rằng, nếu ngày mai trời đẹp thì chúng tôi sẽ đến thung lũng như nó muốn. Tôi thấy chẳng có lý do gì lại không đi. Tôi đã tự quyết định kết hôn đấy thôi và cho đến giờ, mọi chuyện vẫn ổn chứ có gì đâu.

Chẳng vội đến khách khứa, hay đi theo dõi Frederique cứ bám theo chồng tôi như một cái bóng, tôi đi vào phòng đọc sách và ở một mình một lát. Tôi đến bên cửa sổ ngồi xuống chiếc ghế tựa cao mà tôi cố ý đặt sẵn để ngắm thung lũng và rặng núi xa xa.

Cánh cửa bật mở. Tôi nhận thấy giọng nói của Frederique và nhìn thấy cô ta qua ánh sáng mờ nhạt hắt vào từ cửa sổ, đang vòng tay ôm lấy Luke của tôi rất cuồng nhiệt.

Quá sững sốt, tôi không thể cử động nổi. Tôi ngồi bất động nghe họ nói với nhau, những lời cáo chung cho giấc mơ của tôi. Tôi thấy Luke vòng tay ôm Frederique, đẩy cô ta ra khỏi phòng để ở ngoài ấy bên anh chỉ còn lại duy nhất một người đàn bà – người duy nhất anh ấy thật sự yêu.

Rồi tôi thấy cánh cửa đóng lại sau lưng họ.

Tôi ngồi ở đó rất lâu. Tôi cảm thấy mình ốm. Tôi cảm thấy mình bơ vơ. Tôi không biết phải làm gì. Thế rồi tôi quyết định chỉ có một việc duy nhất tôi có thể làm. Đó là rời khỏi nơi biệt thự để cho Luke được ở lại với tình yêu của đời anh. Ngày mai tôi sẽ đi. Không, không thể là ngày mai được. Tôi đã hứa với Jami là sẽ đưa nó đến thung lũng hoa khổ sâm và tôi không thể thất hứa với nó được, nhưng nhất định sau khi ở đó, tôi sẽ gói gém và ra đi ngay.

Chính tôi cũng không hiểu nổi tại sao trong thời gian còn lại của buổi tối đó, tôi có thể cư xử bình thường được. Tuy nhiên, khi khách khứa đã ra về hết, chỉ còn lại những người trong nhà, Marguerite, Jean Claude và Frederique đáng ghét vẫn đang nhấp nháy Champagne và huyền thuyên như một con vẹt, tôi đã viện cớ đau đầu để đi nằm.

Khi Luke vào giường cúi xuống ôm tôi, tôi cảm thấy rất khó chịu và tôi đã lau bầu bảo anh ấy ra ngủ ở phòng thay đồ.

Sáng hôm sau, khi Luke đi làm, tôi vẫn giả vờ bị đau đầu. Thực ra, có lúc tôi chực nôn, nên anh ấy không nghĩ tôi nói dối. Anh ấy nhìn tôi vẻ khó hiểu, như thể anh ấy nghi tôi sắp làm chuyện gì đó trái ý anh, rồi anh hôn lên trán tôi và rời khỏi nhà.

Tôi đợi cho Luke lái xe đi khỏi mới thay quần áo rồi cùng Nana và Jami đi ăn sáng. Ăn xong tôi bảo Nana rằng, tôi và Jami sẽ đi thăm thung lũng hoa khổ sâm. Tôi nói:

– Đó là sự ưu tiên đặc biệt mà Jami dành cho tôi.

– Đúng đấy! Thung lũng rất tuyệt, nhưng chị phải cẩn thận đấy, đường đến đó rất tệ.

– Chúng tôi sẽ tranh thủ đi sớm. Như vậy đường sẽ không có nhiều xe lắm Luke và Nana đã

đúng khi đề cập đến sự nguy hiểm của con đường đến thung lũng. Mặt đường thì đầy ổ gà, lại vừa dốc, vừa hẹp rất khúc khuỷu, đoạn thì khô, đoạn thì trơn, đoạn thì có tuyết. Tôi phải chăm chăm nhìn vào đoạn đường phía trước, đến nỗi không biết có một chiếc xe đang đi theo đằng sau, cho đến khi nó đụng vào đuôi xe của tôi làm chúng tôi bị lắc mạnh.

Tôi nhìn vào gương để thấy mặt tay lái cầu thả. Jami quay đầu lại và nó thét lên:

– Cô Lisa, đó chính là chiếc xe đã làm hỏng ván trượt của cháu. Vẫn là người đàn ông đang lái đó và ... giọng Jami đầy kinh ngạc:

– Bà ngồi trong xe ông ta.

–Ồ! Tôi thở phào - Thế thì ổn rồi. Ông ấy là bạn của bà Giselle, thảo nào cháu nhận ra ông ta.

– Nhưng sao họ lại ở đây?

– Đêm qua, khi cháu đi ngủ, bà Giselle nói bà ấy cũng muốn đi thăm thung lũng. Bà ấy rất thích hoa khổ sâm.

– Không! Cháu không muốn bà ấy đi xem thung lũng của cháu, Jami meo mào:

– Bà ở đây sẽ làm hỏng mọi thứ.

Với cái kiểu lái xe muốn vượt trước ấy, lái xe của bà Giselle rõ ràng đang muốn làm hỏng mọi thứ. Ông ta lái xe như một kẻ điên rồ. Lần đầu ông ta va vào lốp xe dự phòng treo ở sau xe tôi, khiến cho chiếc xe của tôi trượt ra mép đường, suýt nữa thì lao xuống sông. Đúng là không biết lái xe. Tôi nghĩ và cho tăng tốc độ để khỏi va chạm chiếc xe đó. Thế nhưng cú va đập thứ hai thì tôi không cho là vô tình nữa. Không làm hại xe tôi được từ phía sau, người đàn ông ấy cho xe vượt lên, dù ông ta biết đường rất hẹp và xe của ông ta đập mạnh vào thành xe của tôi.

Tôi quay qua nhìn ông ta và bắt gặp ánh mắt của bà Giselle đang trừng trừng nhìn mình. Lúc ấy tôi mới hiểu ra bà Giselle và lái xe của bà ấy chủ tâm giết chúng tôi bằng một vụ tai nạn. Trong lòng trào lên một nỗi căm giận, tôi bẻ lái.

Không cần mất nhiều thời gian, tôi cũng hiểu tại sao họ muốn thế. Mặc dù sự sợ hãi khiến bàn tay tôi vã mồ hôi trên tay lái, song nó lại khiến đầu óc tôi nhanh nhạy hơn. Tôi tăng tốc cho xe bứt khỏi sự đeo bám của chiếc xe phía sau, dù biết đang đi nhanh quá mức con đường ấy cho phép nhưng tôi không còn cách nào khác hơn là cho xe tiếp tục chạy nhanh về phía trước. Tôi không phải là một tay lái xe đua, nhưng bằng cách nào đó tôi đã tiếp tục tiến lên phía trước, tiếp tục giữ xe ở giữa lòng đường để những kẻ săn đuổi không có cơ hội chèn lên trước được. May mà Jami không hiểu được những gì đang diễn ra. Nó reo lên thích thú:

– Chúng ta đến nơi trước cô Lisa ạ. Thung lũng này ngay chỗ quẹo tới thôi. Sau chỗ quẹo này cô sẽ thấy một chỗ dừng xe ở trước một chỗ quẹo khác. Nó ở ngay đầu lối rẽ xuống con đường dành cho dê đi vào thung lũng. Con đường ấy nhỏ lắm, xe không vào được đâu.

Một chỗ dừng xe, một con đường dành cho gia súc. Tôi không biết những kẻ săn đuổi chúng tôi

có biết điều đó hay không? Tôi vòng xe vào góc đường thứ nhất, cho xe chạy thẳng một đoạn. Tôi đã nhận ra chỗ đậu xe. Tôi biết vì khuất xe tôi nên chiếc xe đằng sau không nhìn thấy điểm đỗ đó. Tôi lái xe sang bên trái. Chiếc xe đằng sau cố tình muốn vượt lên. Tôi tăng ga, chiếc xe đằng sau cũng tăng ga chuẩn bị chèn xe tôi. Nhưng hẳn đâu biết hành động tiếp theo đó của tôi. Tôi đạp phanh cho xe đậu vào chỗ đỗ xe. Gã lái xe lái quá nhanh nên không lường được tình huống đó. Gã cố lấy lại tay lái, nhưng đã quá muộn.

Góc đường trước mặt quá gần và thế là không phải xe tôi mà chính là xe của bà Giselle đã lộn xuống vực.

Jami thét lên. Tôi với tay ôm thẳng bé và thật khó lường, xe của chúng tôi cũng bị trượt sang một bên. Sau những đợt tuyết dày, bờ của chỗ đỗ xe quá yếu và sụt lún thành rãnh. Trong lúc sợ hãi, tôi không điều khiển nổi chiếc Fiat và nó đã bị lật nghiêng về một bên rồi cứ thế lăn xuống. Nó lộn hết vòng này đến vòng khác theo đường dốc, va đập vào những tảng đất đá cho đến khi lộn vòng cuối cùng rồi dừng lại giữa hai vách đá dựng đứng, nơi tạo nên lối đi hẹp dẫn vào thung lũng hoa khổ sâm. Dây bảo hiểm đã giúp chúng tôi không văng ra khỏi xe, song tôi vẫn cảm thấy đuối sức lắm. Cửa xe phía tôi không mở được, chỉ có phía Jami là mở được. Chúng tôi cố trèo ra theo lối ấy và cố lết đến một bụi hồng núi cách đó chừng chục bước chân. Tôi và Jami đang ôm nhau sung sướng vì thoát chết thì nghe thấy tiếng ai đó kêu.

– Bà ấy. Jami kêu lên:

– Bà ấy ở đâu đây.

Tôi đặt tay lên vai Jami và ấn nó ngồi xuống. Tôi bảo nó:

– Cháu ở yên đây, Jami. Cháu cầm chiếc khăn đỏ này của cô và vẫy đi.

Người qua đường sẽ nhìn thấy cháu. Chúng ta cần có người giúp càng sớm càng tốt.

Jami ngần ngại nhưng rồi nó cũng nghe theo tôi, đứng dậy và vẫy chiếc khăn đỏ. Còn tôi thì bước trên mặt đất lỏm chỏm tiến về phía có tiếng kêu. Tôi rụt rè nhìn quanh một tảng đá mòn lớn rồi nhìn dọc theo vách đá và dừng mắt tại một cây thông mọc nhô ra trên mỏm đá. Tôi thấy bà Giselle đang bị mắc giữa những cành cây.

Thì ra bà Giselle cũng bị văng ra và móc vào cái gốc cây đó. Bây giờ bà ta đang di chuyển chậm chạp dọc thân cây, tiến về mỏm đá. Vừa di chuyển, bà ta vừa kêu cứu.

Tôi không thể tới chỗ bà ta được. Phải có ai đó từ trên đường thả dây thừng xuống mới có thể kéo bà ta lên được. Bà ta xuống được tới tảng đá, và đang nhìn xuống thì tôi gọi:

– Bà có bị thương không?

– Philip chết rồi. Bà ta hét lên:

– Ông ta đã bị lăn xuống cùng chiếc xe. Tôi nghe rõ cú va đập. Ông ta không thể sống nổi. Đó là lỗi tại cô.

– Lỗi tại tôi ư bà Giselle?

– Nếu không tại cô thì ông ta vẫn còn sống. Làm sao mà cô luôn luôn có mặt để ngăn trở chúng tôi và cứu Jami kia chứ?

– Cứu Jami?

– Đúng, cứu Jami. Thằng nhóc què đó luôn chắn giữa Jean Claude và những thứ tôi muốn cho Jean Claude. Cô không hiểu hả? Giá mà Jami chết quách đi cùng với bố mẹ của nó trong vụ tai nạn đó thì Jean của tôi sẽ trở thành người thừa kế lâu đài, trở thành người thừa kế của dòng họ De La Haie. Nó sẽ được hưởng lâu đài và chúng tôi sẽ biến nơi đó thành riêng của chúng tôi, thành tư dinh xứng đáng của một nhà chính trị tương lai.

– Bà điên rồi! Tôi nhìn bà ta bằng ánh mắt ghê tởm.

– Tôi tham vọng cho con trai tôi chứ không phải điên. Bà ta quát lên.

Nhiều năm nay tôi đã trả tiền cho anh trai tôi, một kẻ tội phạm, để ông ta tránh xa khỏi đời tôi. Và bây giờ tôi trả tiền để ông ta làm một việc cho tôi.

Tôi ... bà ta dừng nói và nhìn dãy núi nhô lên trước thung lũng hoa khổ sâm.

Lớp tuyết phụ ngoài của vách núi phía trên đường đang tan ra. Tuyết, băng, đá cuội đã bắt đầu chảy từ trên xuống dưới với tốc độ đáng ngại. Tôi bò vòng qua tảng đá mòn để quay lại chỗ Jami lúc ấy đang đứng ngay dưới một đường tuyết lở, trân trân nhìn đồng tuyết rơi xuống như một người hoá đá.

Tôi lao đến túm thằng bé và kéo nó về phía chân vách đá, nơi chiếc xe chúng tôi kẹt lại. Khi tôi kéo thằng bé thì vai tôi bị va đập mạnh khiến tôi lạng choạng không đứng vững nổi.

Chúng tôi ngồi đó gần một giờ nghe tiếng băng tuyết lở, sợ không dám cựa quậy. Cuối cùng chúng sợ những nơi bị vây kín của tôi lại thức tỉnh. Thay vì ở giữa thung lũng của những bông hoa khổ sâm tươi đẹp, giờ đây, chúng tôi đang ngồi giữa một vùng toàn là sỏi đá. Tôi rùng mình, cho dù ai đó có nhìn thấy ô tô của chúng tôi thì người ta cũng không nghĩ là chúng tôi vẫn còn sống sót sau một trận lở đất như vậy. Tuy nhiên, cứ đứng chịu yên như thế thì tôi không thể.

Tôi nén đau, cố nhoài tới một đồng đá và dựa nửa người lên đó. Dừng một tý để thở, tôi nhìn lên. Tôi thấy một chiếc xe ô tô dừng lại gần chỗ đất lở, ngay đầu lối xuống con đường dành cho gia súc vào thung lũng. Tôi kêu to và vẫy lấy vẫy để. Có một giọng đàn ông đáp lại:

– Lisa! Trời ơi! Em có sao không?

– Luke! Tôi không tin vào mắt mình nữa. Chúng em không sao, cả em và Jami đều an toàn, nhưng còn bà Giselle ...

Bọn anh tìm thấy bà ấy rồi. Bà ấy nói em và Jami đã bị chết.

Bà ta hy vọng chúng tôi mất mạng. Bà ta sẽ đạt được những gì mình mong muốn, nếu như

không còn ai trong chúng tôi sống sót thậm chí cả anh trai bà ấy.

Để không còn ai biết mưu đồ độc ác của bà ta.

Luke thận trọng đi xuống chỗ chúng tôi. Tôi cố rướn người lên cao hơn, theo đồng đá. Tôi nghe thấy tiếng Jami chuyển động ngay sau tôi. Trong lúc cố di chuyển để đến gần Luke, ngón tay tôi bấu vào một hòn đá và làm nó bật ra khỏi đồng đá. Hòn đá rơi xuống và đập xuống ngay đầu tôi. Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình bên lề đường và Luke đang cúi xuống bên tôi.

– Em không thể tin là anh thật. Tôi nói một cách ngốc nghếch.

– Làm sao anh đến được đây?

– Anh đây mà em yêu. Anh vòng tay ôm lấy tôi. Anh đến đây là vì sáng nay, trước khi đi làm anh thấy ánh mắt của em lạ lắm. Anh nghĩ em sắp làm điều gì đó mà anh không muốn. Cho đến khi một người trong văn phòng đề cập đến bữa tiệc tối qua, anh mới hiểu ra em định làm gì. Anh vội về và được Nana thông báo là em và Jami đã đi đến thung lũng. Em thật đại dột, em biết không?

Anh nói về bức bối:

– Anh nói đường nguy hiểm lắm mà.

– Chúng em không gặp nguy hiểm vì lái xe. Chúng em phải nằm dưới đó là vì bà Giselle đã cho xe chèn xe em xuống. Bà ấy thật nguy hiểm.

– Em muốn nói điều quái quỷ gì vậy?

Jami không có ở đó, vì thế tôi kể cho Luke nghe những chuyện đã xảy ra.

Nghe xong anh ấy giận run lên, còn tôi thì nhắm mắt lại vì đau và mệt.

Tôi cảm thấy đôi môi Luke hôn lên mí mắt tôi, nhưng như thế thì có nghĩa gì cơ chứ? Chẳng có ý nghĩ gì khi tôi biết tôi đã mất Luke.

Tiếng còi cấp cứu làm tôi tỉnh dậy, ánh sáng xanh của ngọn đèn trên xe làm tôi nhức mắt, tôi thấy mình được bế dậy. Tôi cố mở mắt nhưng tôi lại xỉu đi.

Chương 9

Cơn ác mộng vẫn tiếp tục hành hạ tôi. Tôi mơ thấy mình đang ở trong một chiếc xe ô tô, cứ rơi rơi mãi và tôi thấy Jami ở bên cạnh mình. Chúng tôi ở bên sườn núi và đang chạy một cách tuyệt vọng. Và một khe núi dưới làn tuyết cùng với đá đang đổ xuống. Tôi sợ quá, sợ đến nỗi choàng tỉnh dậy và thấy gối cùng quần áo tôi nhóp nhép mồ hôi.

Tôi nhận ra những tiếng rên rỉ ở quanh mình, nhận ra những mùi lạ tấn công khứu giác tôi. Mùi thuốc sát trùng, mùi bệnh viện. Tôi mở mắt và nhìn lên trần nhà trắng toát. Tôi cảm thấy cái

giường cứ ở dưới lưng, rồi tôi cảm nhận được vai và một bên tai nhức khiến tôi không dám xoay đầu.

Tôi thấy dáng cao lớn của bác sỹ Vigny đang đi vào. Ông ấy cúi xuống nhìn tôi lo lắng.

– Tôi đang ở đâu thế này? Chuyện gì đã xảy ra với tôi? Tôi hỏi ông bác sỹ Vigny và cố ngồi dậy nhưng ông ấy đặt tay lên vai không bị đau của tôi và giữ tôi nằm xuống.

– Bà hãy nghỉ ngơi đi bà Fletcher. Đã xảy ra một vụ tai nạn và bây giờ bà đang ở bệnh viện.

Tôi rùng mình. Tôi đã nhớ lại mọi chuyện. Bây giờ tôi đã biết rằng cơn ác mộng của tôi là sự thật, song ông bác sỹ Vigny đã sai. Những gì đã xảy ra không phải là một vụ tai nạn, mà là một vụ giết người có chủ ý, tuy nhiên tôi không thể nói ra điều đó. Lúc ở trên xe cứu thương, tôi có tỉnh vài phút và Luke đã bảo với tôi rằng, vì tất cả mọi người, hãy chấp nhận chuyện vừa xảy ra như một vụ tai nạn. Anh ấy bảo:

– Anh biết đòi hỏi như thế ở em là quá nhiều. Nhưng chúng ta đều không muốn chuyện đó bị đưa lên trang nhất của các báo, vì Jami. Nó không biết chính xác những gì đã xảy ra. Anh và em không bao giờ muốn nó biết người đàn bà đó đã muốn giết nó. Tuổi thơ của nó đã quá đủ đau thương rồi. Chuyện mà cả thế giới biết là chuyện hai chiếc xe cùng bị trượt trong tuyết và bị lộn xuống bên đường. Đó là sự thật. Chỉ có anh, em, Giselle và Marguerite biết đó không hoàn toàn là sự thật thôi.

Sự thật hoàn toàn. Anh ấy nói đúng. Thật ra sẽ rất kinh khủng nếu như Jami biết được sự việc.

Tôi lại rùng mình thì bác sỹ Vigny nắm tay tôi và bảo:

– Bà phải quên những gì đã xảy ra. Bà còn sống và bây giờ phải nhìn về tương lai. Tôi đảm bảo với bà mọi chuyện sẽ tốt đẹp mà thôi. Bà vừa mới được kiểm tra toàn bộ. Bà không bị gãy cái xương nào, không bị tổn thương nội tạng.

Bà chỉ bị bầm tím nhiều chỗ. Vai và đầu của bà sẽ còn đau trong một thời gian nữa, nhưng ... ông bác sỹ nở nụ cười vui vẻ:

Mọi thứ ổn cả. Bà đã không mất cháu bé.

– Đứa bé ư? Tôi lại cố ngồi dậy.

Ông bác sỹ nhìn tôi ngạc nhiên:

– Bà không biết là mình đang mang thai sao?

Tôi ấp úng:

– Tôi, tôi không chắc lắm. Tôi chỉ thấy hoa mắt, thấy buồn nôn, nhưng tôi nghĩ là do tôi căng thẳng và lo lắng quá. Tôi đã hy vọng ...

Giọng tôi nghẹn lại.

Ông bác sỹ tiếp lời, nhưng ông ấy không đúng ý tôi. Ông ta bảo:

– Bà sợ hy vọng của nhưng tiêu tan chứ gì? Bà muốn chắc chắn rồi mới đến chỗ chúng tôi đúng

không?

Tôi nhắm mắt lại. Tôi không thể nhìn ông ấy. Làm sao tôi có thể nói với người đàn ông tốt bụng ấy rằng, tôi hy vọng điều tôi ngờ là sai. Làm sao tôi có thể nói với người đàn ông ấy dù rằng tôi muốn có đứa con của Luke thế nào đi chăng nữa thì việc có nó cũng không thích hợp nữa vì đứa trẻ sẽ ngăn cản anh ấy cưới người đàn bà anh ấy yêu, người đàn bà đáng ra anh ấy phải cưới đầu tiên.

Ông bác sỹ đứng dậy và nói:

– Tôi rất vui vì đã cho bà biết một tin mừng như vậy. Chắc là bà muốn báo cho Luke biết. Tôi sẽ cho bà biết số điện thoại của Luke ở Geneve để bà có thể liên lạc với Luke. Bà không cần phải ở lại bệnh viện đâu. Marguerite sẽ đến đón bà về nhà.

– Ông đã nói với chị ấy về đứa bé chưa? Tôi hỏi.

Ông bác sỹ có vẻ ngạc nhiên, rồi ông ấy trả lời:

–Ồ! Tất nhiên là chưa. Tôi nghĩ bà muốn chồng bà là người biết tin đó trước tiên, đúng không? Tôi bấu chặt chiếc khăn trải giường và nhìn ông bác sỹ băn khoăn. Chỉ đến lúc ấy tôi mới để ý đến việc đi Geneve của Luke. Tôi hỏi:

– Luke đi Geneve có việc gì? Ông biết không? Tại sao ...?

– Tại sao ông ấy lại đi trong khi bà nằm đây chứ gì? Ông ấy kết thúc câu hỏi thay tôi và lắc đầu:

– Tội nghiệp Luke. Ông ấy đã phải thực hiện một quyết định khó khăn. Ai cần ông ấy hơn? Bà hay Jami? Vị bác sỹ đi theo xe cứu thương của bà đã đảm bảo với ông ấy rằng, bà không bị thương nặng, còn Jami ...

– Jami ư? Tôi ngắt lời.- Có chuyện gì xảy ra với Jami? Tôi nhớ là tôi đã đưa thằng bé ra rồi mà.

– Nó bò lên đường theo những người cáng bà nhưng lại bị ngã lộn xuống nên gãy chân. Nó đã vào bệnh viện này lần trước khi bị tai nạn. Luke sợ thằng bé bị chứng ám ảnh không tốt nên đã đưa nó đến bệnh viện tốt nhất ở Thụy Sĩ. Ở đó có một chuyên gia phẫu thuật hàng đầu, ông ấy sẽ ghép xương cho thằng bé .

Chồng bà đi với Jami. Ông ấy tin là bà sẽ hiểu điều đó.

– Vâng. Tôi cố nói để nén đi nỗi tủi thân của mình. Tất nhiên anh ấy không thể để Jami một mình được.

Có tiếng mở cửa, rất Marguerite bước vào phòng.

– Tôi không đến quá sớm đấy chứ?

–Ồ không! Y tá sẽ giúp bà Fletcher thay đồ. Sau đó cô có thể đưa bà ấy về nhà, nhưng nhớ là bà ấy phải nằm nghỉ vài ngày đấy. Điều đó rất quan trọng.Nana và Marguerite sẽ chăm sóc bà, bà sẽ nằm trong những vòng tay đáng tin cậy. Tôi cũng sẽ đến thăm bà vào cuối tuần.

Marguerite vòng tay qua người tôi và giúp tôi lên xe. Chị ấy nói bằng giọng đầy trù mẫn:

– Chị biết là không thể thay thế được Luke, nhưng chị sẽ chăm sóc em hết lòng cho đến khi cây ấy trở về.

Tôi ngồi dựa vào ghế xe, người mệt lả. Cơ thể tôi đau như rần. Mỗi cú xóc đều làm tôi nhẩn nhó. Tôi phải cố để khỏi kêu rên, nhưng khi về đến biệt thự, nhìn thấy những ánh đèn hắt ra từ phòng khách xuyên vào bóng tối, tôi bỗng đặt tay lên Marguerite và hỏi:

– Nào! bây giờ chỉ có chị với em! Hãy nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra với Giselle?

– Bà ta đi rồi. Luke đã nói với bà ấy vì gia đình chúng ta sẽ không đưa sự việc ra toà. Nhưng cậu ấy không ngốc đâu Lisa ạ. Cậu ấy bắt bà ta phải ký vào một bản thú tội trong đó có thừa nhận bà ta đã âm mưu giết Jami ở Paris, ở lâu đài và tất nhiên là vụ hôm nay nữa. nếu Jami bị thêm bất cứ tai nạn nào nữa thì Luke sẽ đưa bản tự thú đó tới đồn cảnh sát. Cậu ấy cũng ghê sợ bà ta nên bà ta phải gói ghém ra đi.

Tôi giận dữ nói:

– Bà ta đáng bị trừng phạt.

– Thì bà ta bị trừng phạt rồi. Bà ta sẽ sống với ý thức rằng chính bà ta đã gây ra hai cái chết của hai người đàn ông. Em họ bà ta là người cố đẩy Jami vào đoàn tàu ở Paris. Còn người đàn ông đột nhập vào phòng Jami đêm đó chính là anh trai bà ta. Ông ta cũng chính là kẻ thực hiện hai vụ mưu sát sau này. Ông ta đã bị chết trong cú lật xe.

– Bà ta cũng mất luôn cả con trai của mình. Marguerite hài lòng nói.

– Jean Claude ư? Cậu ta biết những gì mẹ mình âm mưu hả?

– Không! nếu cậu ta biết thì đã ngăn lại rồi. Dù sao cậu ấy cũng không có những tham vọng lớn. Cậu ấy chẳng quan tâm đến gì cả. tất cả những gì cậu ấy muốn là được trượt tuyết, bơi, leo núi và chơi tennis. Tối qua lúc em đi nằm, Luke đã đề nghị cậu ta làm thành viên của đội thể thao của khách sạn. Cậu ấy sẽ là trợ lý cho Luke trong vấn đề thể thao và giải trí, sẽ làm huấn luyện viên tennis, người hướng dẫn trượt tuyết, làm người tổ chức các cuộc leo núi và dã ngoại. Cậu ấy sẽ phải học một khoá học điều hành khách sạn. Đó là công việc phù hợp với cậu ấy. Jean Claude đã chấp nhận đề nghị ngay mà không chờ sự đồng ý của mẹ mình. Cậu ấy cứ nghĩ bà Giselle gây ra chuyện hôm nay để tỏ rõ sự bức tức của bà ấy đối với cậu ta, vì thế cậu ta chẳng hề buồn tí nào. Chị tin là Jean Claude sẽ vui khi không có mẹ cậu ấy ở bên để xen vào việc của cậu ấy nữa.

Mấy ngày sau, tôi nằm nghỉ và chuẩn bị những đồ ăn mà Nana chuẩn bị riêng cho tôi. Tôi làm theo mọi điều bác sỹ Vigny khuyên trừ một việc nói cho Luke biết chuyện tôi mang thai. Tôi muốn có thời gian để suy nghĩ mặc dù mỗi lần suy nghĩ thì đầu tôi lại đau nhức. Qua mỗi ngày, người tôi lại đỡ đau hơn, tôi cảm thấy khoẻ ra, nhưng vẫn thấy sợ khi phải rời cái nệm êm để đối mặt với thế giới bên ngoài.

Cuối tuần, bác sỹ Vigny đến thăm tôi. Ông nói:

– Đã đến lúc bà ngồi dậy và đi lại rồi đấy. Chiều nay bà vận động một chút đi, rồi mỗi ngày từ từ tăng lên một tý. Nhưng không được leo núi hay trượt tuyết trong thời gian này đâu đấy.

Tôi đùa:

– Cầm hoa thì được chứ bác sỹ?

Ông ấy mỉm cười:

– Thậm chí tôi còn cho phép bà đi hái mấy bông hoa nữa kìa. Không khí trong lành sẽ rất tốt cho bà. Chúng sẽ khiến cho mặt bà hồng hào trở lại trước khi ông nhà trở về. Tôi chắc ông ấy cũng mau về vì chân của Jami sẽ lành mau.

Ông bác sỹ chào tôi rồi ra về. Giá như có một bác sỹ có thể chữa lành những vết thương trong lòng giống như chữa những cái chân gãy thì tốt biết bao. Tôi buồn bã nhấc chân ra khỏi giường và bước ra cửa sổ.

Tôi không thể ngờ đồng cỏ trải dài từ nhà tôi đến đường đã chuyển từ một màu xanh đậm sang thành một tấm thảm trắng với những bông hoa thơm ngát, giống như tên ai đó đã đặt cho biệt thự:

Biệt thự Hoa Thuỷ Tiên.

Nếu là một tuần trước thì cảnh đó đã khiến tôi ngây ngất. Còn bây giờ, tôi chỉ cảm thấy buồn mà thôi. Tôi sẽ bỏ lại tất cả để ra đi. Tôi sẽ không cố bám lấy người chồng không yêu tôi. Tôi quay lại giường, cố chống chọi với cơn mệt mỏi, không phải về thể xác mà về tinh thần.

Tôi đang kéo chăn đắp lên thì cửa phòng bật mở. Tôi nghĩ Marguerite đến nhưng chính là Luke. Trông anh ấy rất sung sướng, đến nỗi tôi không khỏi ngạc nhiên.

Anh ấy đến bên giường, cầm lấy đôi bàn tay tôi và giữ chặt trong tay mình:

– Lisa, bác sỹ Vigny vừa cho anh biết về con chúng ta. Cả anh và ông ấy đều ngạc nhiên là sao em không cho anh biết tin đó.

Tôi hít thật sâu:

– Đó là điều mà em không muốn anh phải biết Luke ạ. Chuyện đó không nên xảy ra. Nó sẽ khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn.

Anh ấy nhìn tôi như thể không tin nổi những gì tôi vừa nói:

– Lisa, em không muốn nói là em không muốn có đứa con của chúng ta đấy chứ? Anh xiết chặt tay tôi:

– Em yêu trẻ con lắm cơ mà. Em nói với anh rằng biệt thự Hoa Thuỷ Tiên sẽ là một nơi lý tưởng cho một gia đình. Em còn sắp đặt một phòng trẻ. Anh đã thấy những giấy dán tường và những tấm rèm em đánh dấu trong quyển mẫu của Marguerite. Em còn yêu Jami nữa. Anh chau mày:

– Điều gì khiến em thay đổi vậy? Em sợ ư?

– Không! Tôi lắc đầu:

– Em không sợ. Nhưng chắc chắn anh hiểu rằng em không muốn có đứa bé sẽ ràng buộc anh với cuộc hôn nhân- cuộc hôn nhân mà đáng lẽ không nên có.

– Trời! Em nói quái quỷ gì thế? Luke kêu lên kinh ngạc.

– Đừng giả vờ nữa. Em biết chuyện anh và Frederique. Em biết nếu cô ấy sẵn sàng chấp nhận Jami thì anh đã cưới cô ấy rồi. Em biết anh vẫn yêu cô ấy.

Không! Tôi rút tay ra khỏi Luke và che miệng anh để anh khỏi ngắt lời tôi được:

Đừng chối điều đó. Vì đứa bé anh đừng dối em. Tối hôm trước vụ tai nạn, em đã ở trong phòng khách. Em đã thấy cách cô ấy hôn anh, ôm anh như thế nào và em không muốn cô ấy phải xấu hổ khi biết em có mặt ở đó. Vì thế em đã ngồi yên, rồi em nghe thấy cô ấy bảo rằng cô ấy vẫn yêu anh, và sẽ lấy anh cho dù bất cứ điều kiện nào. Rằng cô ấy thật ngốc đã bỏ anh chỉ vì Jami và rằng thật bất công khi cả hai người, anh và cô ấy phải trả một giá cho một lỗi lầm có thể sửa chữa được, rằng cuộc hôn nhân vì lợi ích của anh chẳng có ý nghĩa gì hết.

Tôi ngừng lại để lấy hơi. Tôi thấy những giọt nước mắt lăn xuống má mình.

Tôi nhìn thấy chúng rơi xuống tay Luke và mong muốn giây phút ấy qua nhanh hơn.

– Lisa, em hiểu lắm rồi. Luke lắc đầu.

– Em hiểu lắm ư? Không! Em đã thấy tay anh vòng qua lưng cô ấy và nghe thấy anh nói khi anh ra khỏi phòng rằng:

– Chỉ có một người duy nhất tôi yêu, chỉ có duy nhất một người tôi muốn cưới Frederique ạ. Sau đó anh đóng cửa phòng. Em ở đó với nỗi buồn đơn độc khi biết rằng cuộc hôn nhân của chúng ta đúng như Frederique nói.

Luke kêu lên bằng tiếng Pháp:

– Trời ơi Lisa. Vì thế tôi hôm đó em đã cư xử với anh thật lạ lùng ư? Vì thế em đã đi nằm sớm và bảo anh ra phòng thay đồ để ngủ ư? Em ngốc lắm. Nếu như em nghe được cuộc nói chuyện của anh và Frederique thì em đã không phải chịu những ngày khổ sở như thế này. Anh đã không xứng sớt khi nghe em nói không muốn có đứa con này.

– Lisa, Lisa! Anh nhìn tôi âu yếm! Giá em nghe thấy anh nói với Frederique rằng anh đã quá mệt mỏi vì cô ấy cứ luẩn quẩn quanh anh, mệt mỏi vì cô ấy cứ chen vào giữa chúng ta, cứ giành giật vị trí của em như giải vô địch trượt tuyết.

Giá mà em nghe thấy anh bảo với cô ấy rằng người phụ nữ duy nhất của đời anh là em, người phụ nữ duy nhất anh thật sự yêu là em. Anh lắc đầu. Nhưng anh chắc là em không biết, đúng không em? Làm sao chúng ta có thể mãi nguyện như thế khi ở bên nhau, nếu anh không yêu em – Em yêu! Anh đặt tay lên má tôi vuốt ve:

– Anh yêu em vì nụ cười dịu dàng vì lòng nhiệt tình của em với những việc em làm. Anh yêu em vì em là một cô gái lãng mạn, một người luôn có nhiều ý tưởng. Anh yêu em ngay từ giây phút anh nhìn thấy em bắt chiếc lá vàng rơi để lấy may ấy.

Anh ngồi lên giường, ôm tôi trong vòng tay, hôn lên mặt, lên cổ, lên đôi vai tím bầm của tôi với sự âu yếm nhẹ nhàng vô cùng. Giữa những nụ hôn ấy, anh dừng lại và nói với tôi những điều mà tôi muốn nghe hơn hết thảy mọi điều:

– Lisa! Anh yêu em! Bây giờ và mãi mãi, đừng bao giờ, đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của anh, em yêu!

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>